

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Index Rerum Præcipuarum, Quæ In Hoc Opere Continentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

INDEX RERUM PRÆCIPUARUM, QUÆ IN HOC OPERE CONTINENTUR.

A

ACCIDENS.

ACCIDENTIA in Angelo ad sui cognitionem in eo concurrunt. Disputatione 74. Sectione 7. numero 3. pag. 336

ACTIO.

Duplex actio, Unio, & Ubicatio in eadem re interdum non repugnant. Disp. 73. l. 2. n. 5. 377
Quando duplex actio totalis, vel una totalis, alia partialis non censeatur superflua. Ibidem.
Quid requiratur ut actio censeatur completè voluntaria. Disp. 86. sect. 2. n. 3. 394
Actiones variaz, quæ Physicè differunt specie, sunt ejusdem speciei moralis. D. 94. l. 2. n. 3. 425

ACTUS.

Actus Imperans & Imperatus.

Negant aliqui posse voluntatem per unum actum imperare alium. Disp. 92. sect. 3. n. 1. 419
Ostenditur tamen posse hoc præstare voluntatem. Ibidem, num. 2.
Quo pacto actus imperatus possit esse liber, & meritorius. Ibidem, num. 6. 420
Actus internus imperatus bonitatem aut malitiam desumere potest ab imperante. D. 92. l. 4. n. 1.
Possitne actus supernaturalis imperatus vitari. Ibidem, num. 2. & sequent. *Ibid.*
Ulterius ostenditur posse actum imperatum desumere bonitatem & malitiam ab imperante. Disp. 92. sect. 5. 421
Potest interdum actus bonus imperari ab actu malo. Ibidem, num. 5.
Actus imperatus interdum auget meritum, vel demeritum imperantis. Disp. 96. l. 4. n. 6. 431

Actus indifferens.

Tres diversæ de actu indifferente in specie & individuo sententia. Disp. 90. sect. 1. n. 2 & 3. 409
Admittendi necessariò sunt actus à specie indifferentes. Ibidem num. 4.
Quis actus sit secundùm speciem indifferens. Disp. 90. sect. 1. num. 6. 410
Actus varii referuntur in specie indifferentes. Ibid. num. 7.
Dari per accidens potest actus indifferens in individuo. Disp. 90. sect. 2. n. 2. *Ibid.*
Per se tamen loquendo actus in individuo indifferens dari nequit. Ibidem, num. 3.
Verbum otiosum est malum, ergo & factum otiosum. Disp. 90. sect. 2. num. 4. *Ibid.*
Quanam actio secundùm Patres censeatur otiosa. Ibidem, num. 5 & 6.
Solvuntur argumenta contententia dari actus indifferentes in individuo. Disp. 90. l. 3 & 4. 411
Peculiaris hac in parte difficultas, circa auctoritatem S. Hieronymi. Ibidem, num. 3.
Unde ostendatur debere actus in specie indifferentes referri ad bonum finem. Ibidem, n. 5. *ibid.*
Ex eo quod dari possint actus indifferentes in specie non sequitur posse dari indifferentes in individuo. Ibidem, num. 7.

R. P. Comptani Theol. Scholast. Tom. I.

Leve bonum in objecto non sufficit ad actum reddendum bonum. Disp. 90. sect. 4. n. 2. 412
Darine possit pura omisso indifferens. Ibid. n. 3 & 4
Sicut actus, ita & habitus dari possunt per accidens indifferentes. Ibidem, num. 5. *ibid.*
Quid de actibus supernaturalibus quo ad speciem vel individuum censendum, possintne esse indifferentes. Disp. 90. sect. 5 per totam. 413
Dari potest actus indifferens inter meritum & demeritum. Disp. 126. sect. 7. num. 1. 565

Actus internus & externus.

Actus humanus idem est ac liber & moralis. Disp. 88. sect. 1. num. 1. 405
Actuum humanorum circumstantia sunt septem. Disp. 94. sect. 1. num. 2. 424
Singularum natura declaratur. Ibidem, n. 3.
Non eodem modo ab omnibus accipiuntur hæ circumstantia. Ibidem, num. 4, 5, & 6. 425
Actus humanus bonitatem & malitiam sumit à circumstantiis. Disp. 94. sect. 2. num. 1. *ibid.*
Idem actus, etiam internus, plures simul habere intrinsecè potest bonitates morales. Disp. 95. l. 1. num. 3. 427
Potest idem numero actus in objectum aliquod ferri propter diversa motiva. Ibid. num. 6.
Ostenditur quomodo ubi sunt duæ species, una sit substantialis, alia accidentalis. Disp. 95. l. 2. n. 1. 428
Varia notantur circa diversas species morales in eodem actu. Ibidem, num. 2. & sequent.
Ut actus sit bonus non sufficit quod feratur in objectum bonum. Disp. 96. sect. 1. num. 5. 429
Varia discutiuntur circa actum externum. D. 96. sect. 1, 2 & 3. 430
Actus internus & externus habent malitias physicè, non moraliter distinctas. D. 96. l. 5. n. 5. 432
Actus externus non addit bonitatem interno formaliter sed solùm occasionaliter. D. 96. l. 4. 431
Actu sequi Evangelica consilia plurimas secum affert internas virtutes, quas non affert nudum hujus desiderium. Disp. 96. sect. 7. n. 2. 433
Aliud est martyrem esse in umbrâ, aliud actu subire martyrium. Ibidem, n. 2.
Non docent SS. Patres actum externum aliquid addere interno formaliter. D. 96. l. 7. n. 6. 433
Qui in actibus internis sunt pares, pares etiam sunt in merito. Ibidem, num. 6.
Ostenditur quomodo actus externus occasionaliter augeat meritum interni. D. 96. l. 7. n. 6. *ibid.*

ACTUS LIBER DEI.

Deus in operando ad extra est perfectissimè liber. Disp. 36. sect. 1. num. 1. 142
In rebus creatis nihil est, quod Deum ad illarum amorem necessitet. Ibidem, n. 2.
Inclinatio Dei ad communicandum se creaturis est materialiter tantùm infinita. D. 36. l. 1. n. 4. 191
Quorundam deliramentum negantium Deum esse liberum. Ibidem, num. 7.
Modus quo Deus liberè vult res creatas est explicatu difficillimus. D. 36. sect. 1. n. 8. *ibid.*
Heretici cujusdam circa actus & decreta Dei libera error. Disp. 36. sect. 2. num. 2. 191

Ccc

Refertur

INDEX RERUM.

Refertur & rejicitur opinio Cajetani de actu libero Dei. *Ibidem*, num. 3. & sequent. 192
 Explicari nequit actus Dei liber per respectum rationis. *Disp.* 36. *sect.* 3. num. 1 & 2. *ibid.*
 Aliqui cum statuunt in virtuali determinatione. *Ibidem*, num. 3.
 Impugnatur sententia statuens actum Dei liberum partim extrinsecum. *Disp.* 26. *sect.* 4. per totam, & *sect.* 6. 193 & 195
 Non rectè quidam actuum liberorum diversitatem refundunt in diversas actiones. *Disp.* 36. *sect.* 5. num. 1 & sequent. 194
 Decretum Dei liberum antecedit effectum. *D.* 36. *sect.* 6. num. 1. *ibid.*
 Vitalitas actus liberi impedit quo minus constituitur partim per aliquid extrinsecum. *Ibid.* n. 4.
 Quicquid antecedit futuritionem rei, non est magis volitio, quàm volitio. *Ibidem*, n. 7. 195
 Idem dicendum de scientiâ liberâ, quod de volitione. *Ibid.* num. 9.
 In variis Dei volitionibus assignari nequit diversitas ex parte objecti. *Disp.* 36. *sect.* 4. n. 2 & 3. & *sect.* 6. num. 10, & sequent. 195
 Voluntas Dei in essendo est necessaria, in denominando libera. *Ibidem*, n. 4. & l. 8. n. 5.
 Summam arguit in Deo perfectionem habere actus liberos sibi adæquatè intrinsecos. *Ibid.* l. 7. n. 5. 196
 Volitio Dei libera debet res naturâ antecedere. *Ibid.* num. 6.
 Aliud est Deum liberè agere extrinsecè, aliud liberè velle. *Disp.* 36. *sect.* 7. num. 8 & 9. *ibid.*
 Actum Dei liberum explicant nonnulli per virtutalem contingentiam. *Disp.* 36. l. 8. n. 12. 198
 Minor est difficultas in scientiâ liberâ Dei explicandâ, quàm in volitione. *D.* 36. *sect.* 8. n. 13. *ibid.*

ACTUS PRIMUS.

Negant aliqui in Deo actum primum intelligendi. *Disp.* 4. *sect.* 6. num. 4. 29
 Datur in Deo intellectus per modum actus primi. *Ibidem*, num. 7.
 In quo consistat hujusmodi actus primus. *Disp.* 4. *sect.* 7. num. 1. 30
 Actus primus in Deo nullam arguit imperfectionem. *Ibidem*, num. 4.
 Declaratur quo pacto actus primus in Deo distinguatur ab actu secundo. *Disp.* 4. *sect.* 7. n. 5. *ibid.*
 Non obstat actui primo quòd Deus actu semper & essentialiter sit intelligens. *Ibidem*, num. 6.
 Actus primus non obstat conceptui actus puri. *Ibid.* n. 7 & 10.
 Qualis sit hæc prioritas inter actum primum & secundum. *Ibidem*, num. 11. 31
 Actus primus intelligendi in Deo constituit ratione nostrâ divinam Essentiam. *Disp.* 4. *sect.* 8. num. 7. & *sect.* 9. 32
 Ordo prioris & posterioris ratione nostrâ in divinis admittendus. *Disp.* 4. *sect.* 9. num. 1 & 2. *ibid.*
 Datur etiam in Deo actus primus volendi. *D.* 26. *sect.* 2. num. 1. 143
 Differentia inter actum primum & secundum volendi. *Ibidem*, num. 3.
 Actualissima tendentia in objectum non tollit in Deo actum primum. *D.* 26. l. 2. n. 5. 6. & 7. 143

ADVERTENTIA.

Ad omne omnino peccatum requiritur. *Disp.* 104. *sect.* 4. num. 2. 469

Major tamen ad peccatum mortale requiritur, quàm ad veniale. *Ibidem.*
 Qui nullam habet mali suspicionem, non potest advertere. *Disp.* 104. l. 4. num. 5. 470
 In quo consistat peccatum inadvertentiæ. *Ibidem.*
 Quid requiratur ad peccatum ex malitiâ. *Ibidem*, num. 7. *ibid.*
 Quo sensu omnis peccans sit ignorans. *Ibid.* n. 8.

ÆTERNITAS.

Triplex æternitatis acceptio. *Disp.* 9. *sect.* 2. n. l. 56
 In quo consistat æternitas propriè dicta. *Ibid.* n. 2.
 Æternitas Dei probatur ex ejus immutabilitate. *Ibidem*, num. 5. 57
 Quo pacto Dei Æternitas sit tota simul. *Ibidem*, num. 6.
 Qua ratione dicatur Deus fuisse heri, & cras futurus. *Ibidem*, num. 7. *ibid.*
 Deus ante mundum conditum respondit temporis imaginario. *Ibidem*, num. 8.
 Sitne Dei æternitas vocanda duratio. *Ibid.* n. 9. *ibid.*
 In quo duratio Dei differat à duratione Angeli, quâ ab æterno fuisse productus. *Ibidem*, n. 11.
 Quâ æternitate durent actus liberi Dei. *Ibidem*, num. 12. *ibid.*
 De præsentia rerum in æternitate. *Disput.* 23. *sect.* 3. 121
 Res non alio modo quàm objectivè sunt Deo in æternitate præsentis. *Ibidem*, num. 3.
 Non est idem creaturas coexistere æternitati Dei, & eas esse ab æterno. *Disp.* 23. *sect.* 3. n. 6. 122
 Existere nequeunt creatura per æternitatem Dei. *Ibidem*, num. 7.
 Neque hic mundus Deo, nec Deus huic mundo præfens fuit ab æterno. *Disput.* 23. *sect.* 4. num. 1. *ibid.*
 Æternitas duobus modis sumi à Theologis solet. *D.* 23. *sect.* 4. num. 11. 124
 Quo pacto Æternitas Dei omnia in se tempore complectatur. *Ibid.* num. 12.
 Res omnes sunt Deo æquivalenter præsentis ab æterno. *Disp.* 23. *sect.* 4. num. 14. *ibid.*
 In duratione divinâ idem est esse, fuisse, & fore. *Disp.* 30. *sect.* 2. num. 3. 163

AFFECTUS.

Undecim animi affectus. *Disp.* 28. 156
 Sitne in Deo affectus Desiderii, Odii, aut Fugæ. *Disp.* 28. *sect.* 1. *ibid.*
 Reperiri in Deo nequit affectus tristitiæ. *Ibidem*, num. 9.
 Spes, audacia, & timor in Deo reperiri non possunt. *Disp.* 28. *sect.* 2. num. 2. & 3. 157
 Reperitur in Deo ira propriè dicta. *Ibid.* num. 6.

AMOR. AMARE.

Amor, quo Deus amat se, est necessarius. *D.* 26. *sect.* 1. num. 4. 142
 Quo sensu à nonnullis dicatur Deus amare se liberè. *Ibidem*, num. 5.
 Deus spontaneè se amat, non liberè. *Ibidem.*
 In quo situs est conceptus amoris strictè dicti. *Disp.* 26. *sect.* 3. num. 3. 144
 An amor, quem Deus habet erga seipsum sit amor strictè dictus. *Disp.* 26. *sect.* 3. & 4. *ibid.*
 De objecto creato potest Deus habere simul amorem & gaudium. *D.* 26. *sect.* 4. n. 3. 145
 An

INDEX RERUM.

Ad amorem requiritur ut abstrahat à præsentia rei, non personæ. *Ibidem.*
 An Deus ideo gaudeat de bonis suis intrinsicis, qui se amat. D. 26. sect. 4. n. 5. *ibid.*
 Affectus beatorum in Deum non est amor stinctè dictus. *Ibidem*, num. 6.
 Amore strictè dicto & gaudio feruntur in Deum viatores. D. 26. sect. 4. num. 7. *ibid.*
 Utrum amor quem erga se habet Deus sit amor amicitia. Disp. 26. sect. 6. num. 1. 146
 Nec amor Patris æterni ad seipsum, nec unius personæ divinæ erga aliam est propriè amicitia. Disp. 26. sect. 6. num. 2. & 3. *ibid.*
 Amare se potest Deus propter creaturas. D. 27. sect. 1. num. 3. & sequen. 147
 Deus omnia amat propter semetipsum. Disp. 27. sect. 2. num. 1. & sequen. 148
 Potest Deus amare creaturas propter ipsas. D. 27. sect. 3. num. 5. 149
 Deus amat creaturas rationales amore benevolentia. *Ibidem*, num. 9.
 Quid de creaturis irrationalibus dicendum. D. 27. sect. 3. num. 12. 150
 Darine possit ex parte creaturarum causa volitionis divinæ. D. 27. sect. 4. num. 3. & 4. *ibid.*
 Deus amat creaturas possibiles. Disp. 27. sect. 6. num. 3. & sequen. 151
 Quid de peccato possibili hac in re dicendum. *Ibid.* num. 7.
 Amor hic Dei respectu creaturarum purè possibile est necessarius. D. 27. l. 7. n. 1. 152
 Dicine possit Deus amare impossibilia. *Ibidem*, num. 9.
 An hæc Dei rerum possibile complacentia sit respectu omnium æqualis. D. 27. l. 8. 153
 Quid de amore existentium dicendum. *Ibidem*, num. 7.
 An Deus magis amet prædestinatum, quam reprobum. Disp. 27. sect. 8. num. 8. 154
 Amor Dei de seipso æquè perfectus est intensivè, atque amor quem de se habet & creaturis. D. 32. sect. 4. num. 5. 172
 In quo specialis Dei in electos amor consistat. Disp. 41. sect. 3. num. 3. 228
 Amor & spiratio. D. 50. sect. 4. num. 4. 253
 Nomen amor omnibus tibus personis competit. Disp. 66. sect. 1. num. 3. 303
 Amor tamen sumitur interdum personaliter. *Ibid.* num. 4.
 Videtur posse contingere ut beatus Deum amet solo amore amicitia. D. 84. sect. 3. n. 4. 377
 Utrum actus amoris Dei possit extrinsecè vitari. Disp. 92. sect. 4. num. 5. 421
 An detur præceptum deligendi Deum super omnia primo instanti rationis. Disp. 105. sect. 2. num. 9. & sequen. 472
 Dari potest actus amoris Dei super omnia in entitate naturalis. D. 114. sect. 2. & 3. 515
 Utrum amor Dei naturalis & supernaturalis differre debeant ex parte objecti. Disp. 114. sect. 3. *ibid.*
 Si quis ex amore naturali Dei vitam amitteret, non esset Martyr. D. 114. sect. 5. n. 2. 517
 Præcipua difficultas circa amorem Dei naturalem. Disp. 114. sect. 6. 518
 Quale propositum vitandi omnia peccata sit ad actum amoris Dei necessarium. *Ibidem*, n. 6.
 Utrum Deus prius nos amet, quam gratiam infundat. D. 124. sect. 1. n. 4. & seq. 557

ANGELUS.

Fide certum est dari in universo Angelos. D. 67. sect. 1. num. 1. 309
 Quinam negaverint Angelos existere. *Ibidem.*
 Ratione naturali ægrè probatur eorum existentia. Disp. 67. sect. 1. num. 2. *ibid.*
 Ex emergentis ostenditur dari hujusmodi spirituales substantias. *Ibidem*, num. 4.
 Ex motu cælorum non est certum dari intelligentias eorum motrices. D. 67. sect. 2. n. 1. 310
 Ex Scripturâ & Patribus ostenditur Angelos existere. *Ibidem*, num. 2. & 3.
 Non sunt creati ab æterno, sed simul cum cælo. D. 68. sect. 1. num. 1. & 4. 311
 Verisimilius est, in ipso cælo empyreo Angelos fuisse productos. *Ibidem*, num. 5.
 Quidam Angelos dixerunt esse omnino corporeos. Disp. 68. sect. 2. num. 2. *ibid.*
 Alii partim corporeos, partim spirituales. *Ibidem*, num. 3. & 4.
 Certissimum est Angelos non esse adæquatè corporeos. D. 68. sect. 2. num. 5. *ibid.*
 Angeli sunt substantia planè incorporea. D. 68. sect. 3. num. 1. *ibid.*
 Sunt etiam substantia completa. *Ibid.* num. 2.
 Eorum spiritualitas variè ostenditur. D. 68. sect. 3. num. 4. & sequen. 312
 Solvuntur argumenta contententia eos esse ex parte corporeos. Disp. 68. sect. 4. *ibid.*
 Quædam sanctorum Patrum circa rationem corporis in Angelis explicatio. *Ibid.* num. 7.
 Ostenditur Angelos non esse ex materia spiritali & formâ compositos. D. 68. l. 5. n. 3. 313
 Angeli nec sunt, nec esse possunt compositi integraliter. Disp. 68. sect. 5. num. 5. *ibid.*
 Magnus est Angelorum numerus, quantus verò sit incertum. D. 69. sect. 1. num. 3. & 4. 314
 Plurésine Angeli creati sint, an homines. *Ibid.* n. 5.
 Quo sensu homines salvandi Angelorum numerum suppleant. *Ibidem.*
 Non repugnant duo vel plures Angeli numero distincti. Disp. 69. sect. 2. num. 4. *ibid.*
 An Angeli omnes de factò differant specie. D. 69. sect. 4. 316
 Sintne Angeli incorruptibiles. D. 70. l. 1. *ibid.*
 Quo sensu dicant aliqui Angelos esse naturaliter corruptibiles. *Ibidem*, num. 3. 317
 Angelorum incorruptibilitas latè probatur. D. 70. sect. 1. & 2. *ibid.*
 Ostenditur posse Angelos petere connaturaliter durare. Disp. 70. sect. 2. num. 2. *ibid.*
 Angelus non est indelstruibilis respectu potentia Dei absolutæ. *Ibidem*, num. 6. 318
 An Angelus ubique omnia sua habeat accidentia. Disp. 73. sect. 2. num. 6. 327
 Eiusdem rei volitionem & nolitionem simul in diversis locis inadæquatis habere nequit Angelus naturaliter. *Ibidem*, num. 7.
 Quo sensu intelligendum sit, Angelum nihil ad extra producere præter motum localem. Disp. 74. sect. 6. num. 3. 336
 Quid sit unum Angelum alium illuminare. Disp. 75. sect. 4. num. 6. 349
 Angeli omnes, qui peccarunt, sunt damnati. Disp. 80. sect. 1. num. 3. 359
 Plures Angeli perseveraverunt, quam lapsi sunt. *Ibidem*, num. 5. 360
 Angelorum Republica duplex. D. 82. l. 2. n. 1. 366
 Quid sit Angelum mitti. Disp. 82. l. 3. n. 1. 367
 C c c 2
 Ex

INDEX RERUM.

Ex quibus choris mittantur Angeli. *Ibid.* n. 2. 3. & 4. 368
 Angeli inferiores à superioribus illuminantur. *Disp.* 82. *sect.* 3. num. 6. 368
 Possitne Angelus inferior illuminare superiorem. *Ibidem*, num. 7.
 Varia circa illuminationem discutiuntur. *Ibidem*, num. 8. 9. & 10. *ibid.*

Angelorum Hierarchia & Chori.

Tres sunt Angelorum Hierarchiæ. *Disp.* 69. *f.* 2. num. 1. 314
 Quo pacto hæ Hierarchiæ inter se disponantur. *Ibidem*, num. 1. & 2.
 Tres Angelorum Hierarchiæ in novem Choros sunt divise. *D.* 82. *sect.* 2. n. 2. 366
 Qui chori ad singulas Hierarchias pertineant. *Ibidem*, num. 2.
 Difficile est singulis choris singula munera ascribere. *Ibidem*, num. 3.
 Verisimilior hos choros distinguendi modus. *Ibidem*, num. 4. & 5.
 Angeli, quo sunt in altiori choro, eo magis in gratiâ excellunt. *Ibidem*, num. 6. 367
 Infimus supremi in merito superavit supremum infimi. *Ibidem*, num. 7.

Angelorum apparitiones in corporibus.

Certum est veras aliquas dari Angelorum apparitiones in corporibus. *Disp.* 72. *sect.* 1. n. 1. 324
 Utrum corpora ab Angelis assumpta, viva sint, & vera. *Disp.* 72. *sect.* 2. n. 1. *ibid.*
 Varia hujuscemodi corporum materia. *Ibidem*, num. 1, 2 & 3.
 De horum corporum figurâ & coloribus. *Ibidem*, num. 4 & 5. 325
 Quid ad hujuscemodi corporis assumptionem requiratur. *D.* 73. *sect.* 3. *ibid.*
 Quando actiones ab Angelo procedere censeantur, quando à corpore. *Ibidem*, num. 4.
 Angelus in corpore assumpto elicere nequit operationes propriè vitales. *Disp.* 72. *f.* 3. n. 5. 325
 Dicine possit Angelus in corpore assumpto verè comedere. *Ibidem*, num. 6.
 Motus propriè progressivus Angelo in corpore assumpto non competit. *Disp.* 72. *f.* 3. n. 7. 326
 Nec etiam dici potest in eo propriè loqui. *Ibid.*

Angeli existentia in loco.

Non sunt in loco per unionem ad corpus. *Disp.* 71. *sect.* 2. per totam. 319
 Neque etiam sunt in loco per operationem. *D.* 71. *sect.* 3. & 4. 319 & 320
 Angelus est in loco per ubicationem intrinsecam. *D.* 71. *sect.* 4. num. 7. *ibid.*
 In eodem loco existere possunt plures Angeli. *Disp.* 71. *sect.* 5. num. 1. *ibid.*
 Angeli plures possunt per eandem ubicationem eidem spatio affigi. *Ibidem*, num. 3.
 Potest Angelus existere in puncto spatii. *Disp.* 71. *sect.* 6. num. 2. 321
 Quo fundamento negent aliqui posse Angelum esse in puncto. *Ibidem*, num. 3.
 Ex eo quòd Angelus possit esse in puncto, non sequitur posse eum simul esse in celo & in terrâ. *Ibidem*, num. 5. *ibid.*
 Probabilius est non posse Angelum excedere diametrum suæ spheræ. *Ibidem*, num. 6.

Potest Angelus naturaliter esse in pluribus locis inæquatis, non adæquatis. *Disp.* 71. *sect.* 7. num. 1 & 4. & *sect.* 8. 321 & 322
 Dicunt aliqui posse Angelum esse naturaliter in pluribus locis adæquatis. *Ibidem*, num. 3.
 Ex eo quòd Angelus esse possit in duobus locis adæquatis, non sequitur posse eum esse in infinitis. *Ibidem*, num. 5. 322
 Rationes cur Angelus nequeat naturaliter esse in pluribus locis adæquatis. *Disp.* 71. *sect.* 8. per totam. *ibid.*
 Angelus non petit necessariò esse in loco reali. *Disp.* 71. *sect.* 9. num. 3.
 Non potest esse, & nullibi esse. *Ibidem*, num. 5.
 Quo pacto Angelus indivisibilis sit in loco divisibili. *Disp.* 73. *sect.* 3. num. 3. 328
 Specialis difficultas quomodo ubicatio Angelica, si sit indivisibilis, produci possit in tempore. *Disp.* 73. *f.* 5 & 6. per totam. 329 & 330
 Utrum possit Angelus ad locum distantem pervenire, non transcundo per medium. *Disp.* 73. *sect.* 7. 330

Angelorum motus.

Moveri possunt Angeli successivè & continuè. *Disp.* 73. *sect.* 1. num. 2 & 3. 326
 Moveri etiam potest successivè Angelus existens in puncto. *Ibidem*, num. 4.
 Quis sit motus Angeli, quo duos aut tres palmos simul acquirit. *Ibidem*, num. 5.
 An in hoc casu dicatur Angelus transire per partes intermedias. *Ibidem*, num. 6. 327
 Angelus duos spatii palmos simul acquirens, ultimum acquirit per medium. *Ibidem*, num. 7.
 Angelus dilatare se potest, & contrahere. *Disp.* 73. *sect.* 2. num. 1. *ibid.*
 Sola ubicationis mutatio non sufficit, ut dicatur Angelus moveri. *Ibidem*, num. 2.
 Nil vetat Angelum in uno loco moveri, in alio quiescere. *Ibidem*, num. 4. *ibid.*
 Moveri potest Angelus motu discreto. *Disp.* 73. *sect.* 3. num. 3. 328
 Magis in particulari declaratur motus Angeli discretus. *Disp.* 73. *sect.* 4. *ibid.*
 Possitne Angelus ad locum distantem pervenire, non transcundo per medium. *D.* 73. *sect.* 7. 330

Angelorum intellectus & species.

Angelus non est sua intellectio. *Disp.* 74. *sect.* 1. num. 3 & 4. 332
 Si Angelus esset sua intellectio, esset essentialiter beatus. *Ibidem*, num. 4.
 Angelus non est sua volutio, ergo nec sua intellectio. *Ibidem*, *sect.* 1. *ibid.*
 Distinguntur intellectus Angelici per actus speciei distinctos. *Ibidem*, num. 7.
 Species Angelo ad plurima ebjecta cognoscenda sunt necessaria. *Disp.* 74. *sect.* 2. num. 1. *ibid.*
 Ad futura & præterita cognoscenda requiruntur species. *Ibidem*, num. 2.
 Requiritur etiam species pro ebjectis existentibus. *Disp.* 74. *sect.* 2. num. 3. 333
 A quo hæ species producantur. *D.* 74. *f.* 3. per totam.
 Ebjecta, etiam materialia, possunt ad specierum in Angelis productionem partialiter concurrere. *Disp.* 74. *sect.* 4. num. 1. & sequent. 334
 Differentia inter animam in viâ, & Angelum, circa productionem specierum. *Ibidem*, num. 6.

Utrum

INDEX RERUM.

- Utrum unus Angelus intimè præsens alteri, illius cognitionem in se producat per ejus substantiam, an per speciem. Disp. 74. sect. 5. num. 1. & sequentibus. pag. 334
- Multa de modo quo Angelus concurret ad cognitionem sui. Ibidem. 335
- Argumenta contententia Angelum intimè alteri præsentem cognosci per speciem. Disp. 74. l. 6. per totam. ibid.
- Angelus seipsum non per speciem, sed per suam substantiam cognoscit. D. 74. sect. 7. 336
- Est possibilis species, unius tantum & Angeli representativa. Ibidem, num. 6.
- An species omnes sint Angelo ab initio cogenitæ. Disp. 74. sect. 8. 337
- Quid de modificatione speciei censendum. Ibidem, n. 4.
- Species Angelicæ in operando pendere possunt à conditionibus extrinsecis. D. 74. sect. 8. ibid.
- Multa de dependentia à conditionibus extrinsecis. Ibidem, num. 5. 6. 7. 8. & 9.
- Dependentia à conditionibus extrinsecis ulterius ostenditur. Disput. 74. l. 9. per totam: & sect. 10. 338 & 339
- Quomodo Angelus cognoscat actus liberos alterius, & secreta cordium. D. 74. sect. 10. 339
- Quomodo Angelus cognoscat præterita & futura. Disp. 74. sect. 11. 340
- Actum suum præteritum videt Angelus immediatè, ergo & alia. Ibidem, num. 5.
- Specie universali uti potest Angelus inadæquatè. Disp. 74. sect. 11. num. 8. 340
- Quomodo Angelus cognoscat Deum. Disp. 74. sect. 12. num. 1. ibid.
- Substantia Angeli non est species intelligibilis Dei. Ibidem, num. 2. 341
- Angelus non potest habere naturaliter speciem quidditativam Dei. D. 74. sect. 12. n. 3. ibid.
- Possitne Angelus ab omni intellectu actu cessare. Ibidem, num. 4. & 5.
- Angelus non semper cognoscit necessariò quicquid naturaliter cognoscere potest. Disp. 74. sect. 12. num. 6. ibid.
- Angelus non potest cessare à cognitione sui. D. 74. sect. 12. num. 8. 341
- Quo pacto ad intermissam objecti alicujus cognitionem Angelus reducat. Ibidem, num. 10.
- Plura simul cognoscere potest Angelus immediatè. D. 74. sect. 13. num. 1. 342
- Major universalitas specierum duobus modis intelligi potest. Disp. 74. sect. 14. num. 3. ibid.
- Angelus superior habet species universales, quam inferior. Ibidem, num. 4.
- Dari potest species infinitorum objectorum in actu primo representativa. Ibidem, n. 5. 343
- Difficultates varix circa species Angelicas. D. 74. sect. 15. ibid.
- Utrum Angelus se, aut etiam alium Angelum possit comprehendere. Ibidem, num. 4. & 5.
- Possintne Angeli uti discursu. D. 74. sect. 16. 344
- Possintne Angeli naturaliter cognoscere res supernaturales. D. 74. sect. 17. 345
- Angelorum locutio.*
- Angelus, non præsentem tantum, sed absentem alloqui potest. Disp. 75. sect. 1. n. 2. 346
- Per quid reddatur Angelus proximè potens ad audiendum. Ibidem, num. 1. & sect. 2. num. 7. sect. etiam 3. num. 3.
- Modus loquendi per characteres. D. 75. l. 2. 347
- Varis modis fieri potest hæc locutio. Ibidem, n. 1.
- Angelorum custodia.*
- Fide cultum est sanctos Angelos à Deo ad hominum custodiam esse deputatos. Disp. 77. sect. 2. num. 1. 354
- Homines singuli singulos habent Angelos custodes. Ibidem, num. 2.
- Quo tempore cuique sanctus hic Angelus assignetur. Ibidem, num. 2.
- Etiam in statu innocentix habebant homines Angelos custodes. Ibidem, num. 3.
- Angeli regnorum, Ecclesiarum, & communiatum protectores. Ibidem, num. 4.
- Angeli hominum tutelares sunt ut plurimum ex infimâ Hierarchiâ. Ibidem, num. 4.
- Plurima à Sanctis hisce Angelis in homines profecta beneficia. Ibidem, num. 5.
- Ut Deus bonos ad salutem, ita diabolus malos Angelos ad hominum perditionem designat. Ibidem, num. 6.
- Angelorum via.*
- Vix Angelorum duo tantum instantia aliqui assignant. Disp. 77. sect. 1. n. 1. 355
- Quid per hæc instantia sit intelligendum. Ibidem, n. 2.
- Non simul omnes Angeli mali peccarunt, sed quidam aliorum suavis & exemplo. Ibidem, num. 3.
- Tribus instantibus, seu moris Angelicis explicari potest eorum via, meritum, & terminus. Ibidem, n. 5.
- Tres in malis Angelis status notabiliter diversi. D. 77. sect. 1. num. 5. ibid.
- Tres juxta nonnullos bonorum Angelorum status. Ibidem, num. 6.
- Bonorum Angelorum vix duo hujusmodi instantia videntur assignanda. Ibidem, num. 7. ibid.

INDEX RERUM.

Angelorum gratia.

Angeli omnes sunt creati in gratiâ. Disp. 76. sect. 1. num. 1 & 2. pag. 351
 Non rectè aliqui docent Angelos creatos fuisse in purâ naturâ. Ibid. num. 4.
 Non est asserendum Angelos fuisse creatos in gloriâ. Ibid. num. 6. ibid.
 Quamvis Angeli primo creationis instanti non peccaverint, absolute tamen tunc potuerunt peccare, etiam venialiter. Ibid. f. 2. 352
 Angelis primo creationis instanti gratia inæqualiter fuit infusa. Disp. 78. sect. 2. num. 6. 355

Angelorum beatitudo, & meritum.

Asserunt nonnulli Angelos primo beatitudinis instanti meruisse. Disp. 78. sect. 1. n. 1. 355
 Quo pacto Angeli brevi tempore tot merita habuerint. Ibid. num. 4.
 Angeli tam boni, quam mali primo creationis instanti se ad Deum converterunt. Ibid. sect. 2. num. 1. ibid.
 An auctus boni primo creationis instanti elicitus prius naturâ fuerint ad gratiam. Ibid. n. 2.
 Probabilius est Angelos se ad gratiam habitualement primo creationis instanti non disposuisse. Ibid. num. 5. ibid.

Angelorum peccatum.

Nulli sunt Angeli naturâ suâ mali. Disp. 79. sect. 1. num. 2. 356
 Angelus in purâ naturâ creatus potuisset peccare, etiam venialiter. Ibid. n. 5. & f. 2. n. 6.
 Solvuntur Argumenta contententia non posse Angelum in purâ naturâ peccare. Ibidem. sect. 2. per totam. 357
 Ut Angelus peccet, non est opus ut error præcedat in intellectu. Ibid. n. 4.
 In purâ naturâ habuisset Angelus liberum arbitrium, sicque potuisset peccare. Ibid. n. 5. ibid.
 Quodnam fuerit primum Angelorum peccatum. D. 79. sect. 3. 358
 Volunt aliqui fuisse luxuriam spiritualement. Ibid. n. 2.
 Primum Angelorum peccatum fuit superbia. Ibidem, num. 3. & 4. ibid.
 In quo hoc superbiæ peccatum situm sit. Disp. 79. sect. 4. ibid.
 Sacre Literæ insinuant primum Luciferi peccatum fuisse inordinatam in naturali suâ pulchritudine complacentiam. Ibidem, num. 7. 359

Angelorum malorum inflexibilitas.

Eorum obstinatio in malo. D. 80. f. 1. n. 1. 359
 Dicunt multi Angelos post lapsum habuisse tempus respicientiæ. Ibid. num. 4.
 Docent sancti Patres coram peccatum, statim postquam commissum est, fuisse irremissibile. Ibid. num. 5. 360
 Non ex fragilitate, sed ex plenâ deliberatione peccarunt Angeli. Ibid. num. 6.
 Peccatum retractare non poterant sicut oportet ad salutem. Ibidem, num. 7. ibid.
 Non ita est inflexibilis Angelus, ut electionem naturaliter mutare nequeat. D. 80, f. 2. n. 1. 360
 Nihil est quod Angelos ad non mutandam sententiam necessitet. Ibidem, num. 2.
 Angeli mali nihil boni, etiam naturalis facere moraliter possunt, possunt Physicè & antecedenter. Disp. 80. sect. 3. n. 1 & 4. 361

Angelorum malorum pœna.

Varij circa damnatorum supplicium errores. Disp. 81. 362
 Veris & miris modis spiritus igne corporeo torquentur. Ibidem.
 Sententia de alligatione ad ignem. D. 81. f. 1. ibid.
 Dæmonibus, qui extra infernum sunt, quomodo ab igne proveniat cruciatus. Ibid. num. 3.
 Licet omnium par sit alligatio ad ignem, dispar tamen esse potest cruciatus. Ibidem, n. 3. 363
 Per alias creaturas potuisset Deus cruciare dæmones. Ibidem, num. 4. ibid.
 Difficile dictu videtur dæmonum cruciatum in hac solâ alligatione consistere. Ibidem, num. 6.
 Cruciatum per productionem qualitatis doloriferæ. Ibidem, sect. 2. per totam. ibid.
 Difficultates quædam circa cruciatum per alligationem ad ignem. D. 81. sect. 3. 364
 Productio qualitatis doloriferæ rem hanc melius declarat. Ibidem.
 Dæmones & animæ damnatæ verisimiliter ignem secum, quocunque eunt, circumferunt. Ibidem, num. 5. ibid.
 Alii cruciatum Dæmonum explicandi modi. D. 81. sect. 4.
 Sententia docens cruciari eos per dolorem ob amissam beatitudinem. Ibid. num. 3. & 4. ibid.
 Asserunt quidam sensibilem quasi in eis perceptionem ignis inveniri. Ibid. num. 5. 365
 Aliud est habere actum sensationis, aliud sentire. Ibidem, num. 7.
 Sententia affirmans dæmones corporibus quibusdam uniri, & ita cruciari. Ibid. num. 9. ibid.

A N I M A.

Cur anima rationalis hic in corpore existens se clarè non cognoscat. Disp. 74. sect. 7. num. 4. 336
 Anima hic in viâ actus suos per ipsos actus cognoscit. Ibid. num. 5.
 Anima in viâ, merè defectu conditionis non elicit cognitionem intuitivam sui. Disp. 74. sect. 10. num. 6. 339

A N O M Æ I.

Illorum error circa visionem Dei. Disp. 10. sect. 1. num. 4. 58
 Deum dicebant posse naturaliter comprehendere. Disp. 14. sect. 1. num. 1. 73

A R M E N I.

Dicebant claram Dei visionem intellectui creato, nullo modo esse possibilem. Disp. 10. sect. 1. num. 1. 58

A N T H R O P O M O R P H I T Æ.

Eorum circa Deum error. Disp. 5. f. 3. n. 2. 35
 & Disp. 10. sect. 5. num. 1. 62

A P P E T I T U S.

Quid sit appetitus innatus. Disput. 26. sect. 5. num. 2. 146
 Sine omnibus insitus à naturâ appetitus innatus ad videndum Deum. Disp. 10. sect. 4. n. 8. 61
Appetitus

INDEX RERUM.

Appetitus naturæ non tendit ad impossibile. *Ibid.* num. 9. pag. 61
Quo pacto appetant homines naturaliter possessionem summi boni. *Disp.* 10. *sect.* 4. n. 12. 62
Pater æternus habet appetitum innatum ad producendum Filium. *Disp.* 26. *sect.* 5. n. 3. 146
Appetitus innatus proprie dicitur fundari nequit in distinctione virtuali. *Ibidem*, num. 5.
Appetitus innatus & elicited in quo distinguantur. *Ibidem*, num. 8 & 9.
Volitio respectu sui est appetitus elicited. *Ibid.* n. 9.
Appetitus in suis motibus sæpe non subditur voluntati. *Disp.* 92. *sect.* 1. num. 4. 418
Varia de reprimendis motibus appetitûs. *Disp.* 105. *sect.* 3. num. 5. & sequent. 473
De delectationibus morosis. *Disp.* 105. *sect.* 4. per totam. *ibid.*
Morose delectationis malicia ulterius declaratur. *Disp.* 105. *sect.* 5. per totam. 474

ARISTOTELES.

Quo sensu neget Aristoteles esse in Deo iustitiam commutativam. *Disp.* 35. *sect.* 2. n. 3. 182
Aristoteles & Plato quid de divinâ Providentiâ senserint. *Disp.* 37. *sect.* 2. num. 1. & 2. 200
Angelorum numerum posuit secundum numerum spherarum celestium. *D.* 69. *sect.* 1. n. 1. 313
Iis etiam assignabat Regem. *Ibidem*, num. 2. 314

A T H E L

Negant divinam Providentiam. *Disp.* 37. *sect.* 2. num. 3. 200
Solvitur præcipuum eorum contra divinam Providentiam argumentum. *Ibidem*.

A T T R I B U T A.

Duplex in Deo prædicatorum genus. *Disp.* 4. *sect.* 2. 25
Attributa non sunt ratione nostrâ de conceptu essentia, nec è contrâ. *Ibidem*, num. 4.
Attributa juxta Patres non sunt natura divina, sed circa naturam. *Ibidem*, num. 5. & 6. *ibid.*
Ratione ostenditur, nec attributa in essentiâ, nec essentiam in attributis includi. *Ibidem*, num. 8.
Non dari mutuam inclusionem Attributorum & essentia ulterius declaratur. *D.* 4. *sect.* 3. 26
Attributa singula formaliter non sunt perfecta in omni genere entis. *Ibidem*, num. 2.
Quomodo singula attributa sint ens divinum. *Disp.* 4. *sect.* 2. num. 3. 25
Identitas realis inter essentiam & Attributa non arguit identitatem rationis. *Disp.* 4. *sect.* 4. num. 2. 27
Attributa realiter sunt de essentiâ Dei. *Ibidem*, num. 4.
Dicta quædam Patrum circa inclusionem mutuam Attributorum & essentia. *Disp.* 4. *sect.* 4. num. 6. & sequent. *ibid.*
De numero Attributorum. *Disp.* 5. *sect.* 4. num. 3. & 6. 36
Attributa positiva partim, partim negativa. *Ibid.* num. 4.
Unum Attributum absolutum in Divinis non est à parte rei magis idem sibi, quam aliis. *D.* 5. *sect.* 9. num. 7. 42
Quod unum Attributum probetur per aliud, non arguit inter ea distinctionem ex naturâ rei. *Ibid.* num. 8.

Unum Attributum cognosci potest, non cognito alio. *Disp.* 5. *sect.* 9. num. 9.

S. AUGUSTINUS.

Mens S. Augustini circa cognitionem creaturarum in Deo. *Disp.* 18. *sect.* 2. num. 6. 88
Quid per cognitionem matutinam & vespertinam intelligat S. Augustinus. *Ibid.* num. 7. & 8.
Quo pacto sex illos dies distinguat S. Augustinus. *Disp.* 18. *sect.* 2. num. 9.
Quo sensu dixerit S. Augustinus creaturas cognosci in verbo. *Ibidem*, num. 10.
Non negat S. Augustinus, beatos videre in Verbo mortalium preces. *D.* 18. *sect.* 7. n. 11. 94
Scientiam conditionatam aperte docet S. Augustinus. *D.* 24. *sect.* 4. num. 2. & 3. 131
Nec S. Augustinus, nec alii Patres docent Deum semper facere optimum. *D.* 32. *sect.* 5. 172
Pulchrum S. Augustini circa mira Dei opera effatum. *D.* 36. *sect.* 1. num. 9. 191
Clare docet velle Deum omnes homines salvos fieri. *Disp.* 38. *sect.* 2. num. 9. 208
Omnibus dari gratiam sufficientem affirmat sæpe S. Augustinus. *D.* 38. *sect.* 7. num. 3. 212
Mens S. Augustini circa terminum Prædestinationis. *Disp.* 9. *sect.* 1. num. 10. 216
Docet electionem ad gloriam fieri post merita absolute prævisa. *D.* 40. *sect.* 5. n. 3. 221 & 223
Quo sensu dicat S. Augustinus nos eligi ad gloriam gratis. *D.* 40. *sect.* 7. num. 3. 223
Quid juxta S. Augustinum sit aliquem deleri de libro vitæ. *D.* 46. *sect.* 1. num. 5. 243
Retraçtat S. Augustinus: Pater est sapiens sapientiâ genitâ. *D.* 66. *sect.* 3. num. 5. 305
Quo sensu affirmet S. Augustinus Angelos à principio fuisse beatos. *D.* 76. *sect.* 1. num. 7. 351
Quid velit S. Augustinus, dum ait hominem peccando perdidisse liberum arbitrium. *Disp.* 85. *sect.* 8. num. 5. & sequent. 389
Qua ratione dicat S. Doctor peccata, quæ bono animo admittuntur, esse leviora. *Disp.* 91. l. 5. num. 7. 417
Quo sensu concupiscentiam interdum vocet peccatum. *Disp.* 106. *sect.* 2. n. 5. 476

A R I U S.

Arii error circa Trinitatem. *Disp.* 49. *sect.* 1. num. 6. 248
Arii hæresis à quo nostro sæculo sit renovata. *Ibidem*, num. 7.

A U T O T H E A N I.

Eorum circa Trinitatem error. *Disp.* 51. *sect.* 2. num. 11. 257

B.

BEATITUDO. BEATI.

Beati, quæ in Verbo vident, vident ab initio omnia. *Disp.* 18. *sect.* 5. num. 7. & 8. 92
Beati non crescunt in gloria substantiali. *Ibidem*.
Quas in Deo creaturas de factis videant Beati. *Ibidem*, *sect.* 6.
Beati nec possibilia omnia, nec omnia existentia vident in Deo. *Ibid.* n. 3. 4. 5. & 6.
Myteria Fidei vident in Verbo Beati. *Ibid.* n. 11. 93
C 4 Beati

INDEX RERUM.

Beati in Verbo vident, quæ ad eorum statum peculiariter pertinent. Disp. 18. sect. 7. n. 1. pag. 93
 Qui plures in Deo videt creaturas, non est necessarius magis beatus. Ibidem, num. 5.
 Viatorum preces vident in Deo beati. Disp. 18. l. 7. num. 6. & 7. 94
 Appetitus beatitudinis omnibus à naturâ infusus. Disp. 83. sect. 2. num. 1. 370
 In quo sita sit beatitudo, maxima est opinionum diversitas. Ibid. num. 2
 Non in honore, voluptate, aut divitiis, sed in solo Deo sita est nostra beatitudo objectiva. Disp. 83. sect. 2. per totam. *ibid.*
 Beatitudo formalis, non in illapsu divinitatis, sed in aliquâ operatione nostrâ consistit. Disp. 83. sect. 3. per totam. 371
 Beatitudo sita esse debet in operatione perfectissimâ. Disp. 83. sect. 3. num. 4. *ibid.*
 Tres circa beatitudinem formalem sententiæ. Disp. 83. sect. 4. num. 1. *ibid.*
 Opinio beatitudinem statuens in actu voluntatis. Ibidem, num. 2, & sequentibus.
 Comparatio inter visionem Dei, & amorem. Ibidem, num. 5. *ibid.*
 Argumenta contententia beatitudinem consistere in actu voluntatis. Disp. 83. sect. 5. per totam: & sect. 6. 372 & 373
 Et si visio non sit ultima hominis perfectio, est tamen aliarum perfectionum radix. Disp. 83. sect. 6. num. 3. 373
 Beatitudo formalis non consistit in amore concupiscentiæ. Disp. 83. sect. 7. num. 4. *ibid.*
 Clara Dei visio est de conceptu essentiali beatitudinis. Ibidem, num. 5.
 A perfectâ etiam beatitudine excludi nequit amor amicitiae erga Deum. Disp. 83. sect. 7. num. 8. & 9. 374
 Per lumen gloriæ non constituitur quis formaliter beatus. D. 83. sect. 8. num. 5. *ibid.*
 Quo pacto tam visio, quam amor eam consequens, unâ constituere possint beatitudinem. Ibidem, num. 8.
 Utrum in visione solâ, an simul cum amore sita sit beatitudo, questio fermè est de nomine. D. 83. sect. 8. num. 1. *ibid.*
 Perpetuitas, & perpetuitatis cognitio sunt de conceptu veræ beatitudinis. Disp. 84. sect. 1. num. 1. 375
 Visio beatifica respectu objecti primarii est purè speculativa. Disp. 84. sect. 1. num. 2. *ibid.*
 Respectu aliorum est partim speculativa, partim practica. Ibidem.
 Et visio beatifica, & amor eam consequens est necessarius. D. 84. sect. 1. num. 3. *ibid.*
 Inferuntur varia circa necessitatem amoris beatifici. Ibidem, num. 5.
 Amor beatificus excludit potentiam peccandi. Disp. 84. sect. 1. num. 5. 376
 Manent in patriâ scientiæ naturales. D. 84. sect. 2. num. 1. & 2. *ibid.*
 Gaudium de Deo possessio beatis est necessarium. Ibidem, num. 4. *ibid.*
 Posset quis velle carere Deo propter Deum. Disp. 84. sect. 2. num. 5. *ibid.*
 Videtur posse beatum velle non videre Deum ad tempus. Ibidem.
 Quodnam sit objectum gaudii & delectationis beatorum. Disp. 84. sect. 3. *ibid.*
 Varia circa hoc gaudium & delectationem annotantur, Ibidem.

Visio beata indirectè tendit in se. Disp. 84. sect. 3. num. 5. 377
 Quomodo loquantur beati. Disp. 84. sect. 4. num. 4. *ibid.*
 Ex vi visionis præcisè beati redduntur impeccabiles. D. 84. sect. 5. num. 3. 378
 Excludit etiam visio peccatum veniale. Ibidem, num. 6.
 Visio nec de potentiâ absolutâ stare potest cum peccato. D. 84. sect. 5. num. 7. *ibid.*
 Nec etiam potest beatus admittere peccatum demerendo visionem. Disp. 84. sect. 6. num. 1. & sequen. *ibid.*
 Quamvis posset quis primo instanti visionis peccare, non tamen ullo ex sequentibus. Ibidem, num. 4.
 Visio quædam naturaliter, quædam essentialiter petit semper durare. D. 84. l. 7. n. 1. & 2. 379
 Visio solius essentiæ divinæ non esset beatifica. Ibidem, num. 3.
 Quomodo visio afferat satietatem. D. 84. sect. 7. num. 4. *ibid.*

Beatitudo via.

Aliqua in hac etiam vitâ datur beatitudo. D. 48. sect. 9. num. 1. 381
 Beatitudo viæ duplex, supernaturalis & naturalis. Ibidem, num. 2.
 In quo utraque consistat. Disp. 84. sect. 9. num. 3. 4. 5. 381
 Supernaturalis finis non destruit naturalem. Ibid. num. 6. & 7.
 Beatitudinem naturalem agnoverunt omnes Philosophi. D. 84. sect. 9. num. 7. *ibid.*
 Beatitudo naturalis est imperfecta. D. 84. sect. 10. num. 1. *ibid.*
 Beatitudo viæ objectiva & formalis. Ibidem, num. 3. & 4.
 Hominis in purâ naturâ beatitudo. Disp. 84. sect. 10. num. 5. 382

BEGARDI.

Begardorum & Beguinarum error circa visionem beatam. Disp. 11. sect. 1. num. 1. & Disp. 14. sect. 1. num. 6. 66 & 74

BONITAS BONUM.

Dei bonitas. Disp. 7. 46
 Bonum idem est ac perfectum. Disp. 7. sect. 1. num. 1. *ibid.*
 Bonum duplex. Ibidem, num. 2.
 Deus est summum bonum. D. 7. l. 1. n. 5. 47
 Proprium Dei est esse bonum per essentialitatem. Ibidem, num. 7.
 Quo sensu Deus sit bonum omnis boni. Disp. 7. sect. 2. num. 9. *ibid.*
 Bonum finitum necessitate potest ad amorem sui inefficacem. D. 27. sect. 7. num. 5. 153
 Deus omnia æquali facit bonitate & sapientiâ. Disp. 32. sect. 5. num. 3. 173
 Bonum triplex, utile, jucundum, & honestum. Disp. 83. sect. 1. num. 2. 369
 Bonitas mediè pendet à bonitate finis. Ibidem.
 Non semper illud est melius, cujus oppositum est pejus. Disp. 83. sect. 4. num. 6. 372
 Bonum infinitum clarè visum necessitat ad amorem sui. D. 84. sect. 1. num. 4. 375
 Bonitas

INDEX RERUM.

- Bonitas & malitia humanorum actuum in quo consistat.** Disput. 89. sect. 2. per totam. pag. 406
- Actuum bonitas & malitia defumitur à convenientia cum naturâ rationali.** Ibidem, num. 4.
- Multa ab bonitatem moralem requiruntur.** Ibidem num. 5. *ibid.*
- Quid dicendum quando simul cum bonitate, aliquid malitiæ apparet in objecto.** Disput. 89. sect. 3. num. 1. 407
- Quid, quando est dubium utrum malum in objecto præponderet bono.** Ibidem, n. 2.
- Actus bonus est aut malus, licet quis bonitatem aut malitiam non advertat in objecto.** Disput. 89. sect. 4. num. 1. *ibid.*
- Aliud est actum esse malum, aliud esse demeritorium.** Ibid. num. 2.
- In bonè vel malè agendo, etiam bestiis relucere aliquid potest decens naturam rationalem.** Ibidem, num. 4.
- Quid sentiendum quando sunt plures rationes boni in objecto.** Disput. 89. sect. 5. *ibid.*
- Aliter hic discurrendum circa bonitatem, aliter circa malitiam actus.** Ibidem, num. 2 & 3
- Ostenditur quomodo virtutes à charitate imperatæ specialem suam bonitatem non amittant.** Ibid. num. 6 & 7. 408
- Bonitas prævisâ, sed non intenta non est voluntaria.** Disput. 89. sect. 6. num. 1. *ibid.*
- Ut actus sit bonus & honestus, non requiritur ut actus in objectum in actu signato feratur ut honestum.** Ibid. num. 4.
- Aliquis actus internus bonus potuisset esse malus.** Disput. 91. sect. 1. n. 4. 414
- Potest actus internus bonus transire in malum, & è contra.** Ibid. num. 5.
- Ostenditur posse eundem actum continuari, & ex bono reddi malum.** Disput. 91. sect. 2. per totam. 415
- Bonitas & malitia actibus voluntatis non semper sunt intrinsecæ.** Ibidem, num. 4. *ibid.*
- Possitne actus malus augere habitum virtutis.** Disput. 91. sect. 3. *ibid.*
- Idem actus non potest simul esse bonus & malus.** Disput. 91. sect. 4. num. 4. 416
- Contraria sententia refellitur.** Ibidem.
- Implicat ut idem actus placeat simul & displiceat Deo, ergo etiam ut sit bonus & malus.** Ibidem, num. 6. 417
- Uterius ostenditur non posse eundem actum simul esse bonum & malum.** Disput. 91. sect. 5. *ibid.*
- Aliud est de bonitate physicâ, aliud de morali.** Ibid. num. 1.
- Per eundem actum non potest quis simul mereri & demereri.** Ibidem, num. 2.
- Utrum actus bonus requiratur semper ad lucrandam indulgentiam.** Ibidem, num. 3.
- Utrum malum conducere interdum possit ad aliquam honestatem.** Ibidem, num. 6.
- Strictius requiri videtur conformitas cum rectâ ratione ad bonum, quam cum objecto ad verum.** Ibidem, num. 8.
- Non omnis actus malus Sacramentum Pœnitentiæ reddit invalidum.** Disput. 92. sect. 5. n. 2. 421
- In actu interno primariè aliquo modo residet bonitas & malitia.** Disput. 96. sect. 2. n. 1. 430
- Actus externus totam malitiam accipit interdum ab interno.** Ibidem, num. 4 & 5.
- Actus externus aliquando communicat malitiam interno.** Ibidem, num. 6.
- Non eodem modo se habet bonitas actus externi, quo ejus malitia.** Disput. 96. sect. 3. n. 1. 430
- Bonitas in actu externo nunquam primariè residet, sed in interno.** Ibidem, num. 2.
- Cur opera bona externa in sacris Literis laudentur.** Disput. 96. sect. 3. num. 4. 431
- Utrum actus externus bonitatem aliquam addat interno.** Disput. 96. sect. 4. per totam. *ibid.*
- Solutione argumentorum ostenditur actum externum nihil bonitatis aut malitiæ addere interno formaliter, sed solum occasionaliter.** Disput. 96. f. 5. n. 1 & sequent. *ibid.*
- Actus, quo unus dare vellet eleëmofynam finitam potest esse perfectior actus, quo alius dare vellet infinitam.** Ibidem, num. 3. 432
- Comparatio inter eum qui actu moritur, & qui solum cupit mori pro Christo.** Disput. 96. sect. 6. num. 3. *ibid.*
- Bonum transcendente, & prædicamentale.** Disput. 100. sect. 5. num. 5 & 6. 450
- Bonum latius patet, quàm amabile.** Ibid. n. 9.
- In ordine ad naturam rationalem defumitur actuum bonitas & malitia.** Disput. 101. sect. 1. n. 10. 452

C

CALVINUS.

- Ejus in Lutheranos illorumque vicissim in Calvinum convicia, & probra.** Disput. 1. sect. 4. num. 10. 6
- Negat omnibus dari media sufficientia ad salutem.** Disput. 38. sect. 4. n. 3. 209
- Illius circa prædestinationem error.** Disput. 42. num. 1. 229
- Calvini stoliditas & impietas.** D. 77. sect. n. 1. 354
- Sustulit hominis libertatem.** Disput. 85. sect. 2. num. 4. 584
- Fateatur Calvinus Philosophos agnovisse libertatem indifferentiæ.** Disput. 85. sect. 9. n. 7. 391

CHARITAS.

- Utrum, si à gratia distinguatur, reddat hominem in quo est, filium Dei adoptivum.** Disput. 121. f. 6. num. 8. 547
- Charitas, & alii habitus infusi, spectant ad complementum aliquod justitiæ.** Ibid. num. 9.
- Probabilis est charitatem realiter à gratiâ habituali distingui.** Disput. 125. f. 1. n. 2. 559
- Gratia & charitas munera habent diversissima, sicque una non est de conceptu alterius.** Ibidem, num. 5. 560
- Solvuntur argumenta contententia gratiam & charitatem realiter non distingui.** Disput. 125. sect. 2. per totam. *ibid.*
- Necessitas distinguendi charitatem à gratiâ.** Ibid. num. 3.
- Neque actus, neque habitus charitatis justificat.** Disput. 125. sect. 2, num. 5. 560

CHRISTUS.

- Pro omnibus est mortuus.** Disput. 38. f. 1. n. 5. 207
- Christus omnium est redemptor.** Ibid. num. 3. 208
- Ut Christus sit omnium redemptor, non sufficit ejus mortem fuisse ad omnes redimendos sufficientem.** Disput. 38. sect. 8, num. 8. 214
- Pretium non applicatum perinde est ac nullum.** Ibidem.

Ostendi-

INDEX RERUM.

Ostenditur Christum esse parvulorum Redemptorem. Disp. 38. sect. 8. num. 9. pag. 214
 Christus esse potest causa meritoria totius seriei nostræ Prædestinationis: Immo de facto eam totam meruit. D. 43. sect. 2. n. 1. & sequent. 234
 Utrum Christus hos in particulari præ aliis elegerit. Disp. 43. sect. 3. ibid.
 Christus exauditus est pro suâ reverentiâ. Ibidem, num. 7. 235
 Quomodo Christus oraverit pro antiquis Patribus. Ibidem, num. 8. ibid.

CIRCUMINSESSIO.

Quid sit, & quomodo divinis Personis conveniat. Disp. 61. sect. 2. num. 3. 284
 Non eodem modo ab omnibus explicatur. Ibidem, num. 4 & 5.
 Consistit in mutuâ Personarum sibi invicem inexistentiâ. Disp. 61. sect. 2. num. 5. ibid.
 Hanc mutuam inexistentiâ Personarum non habent merè concomitanter. Ibidem, num. 6.

CIRCUMSTANTIÆ.

Circumstantiæ humanorum actuum sunt septem. Disp. 94. sect. 1. num. 2. 424
 Singularum natura declaratur. Ibidem, n. 3. 425
 Variè à variis hæ circumstantiæ sumuntur. Disp. 94. sect. 1. num. 4 & sequent. ibid.
 Ab his circumstantiis actus humanus sumit bonitatem & malitiam. Disp. 94. sect. 2. num. 1. ibid.
 Libertas & dignitas personæ bonitatem refundunt in actum. Ibidem, num. 2.
 Duæ regulæ ad dignoscendum quando circumstantiæ mutant speciem actus. Ibidem, num. 4.
 Sola circumstantia majoris quantitatis mutat interdum speciem actus. Ibidem, num. 5 & 6. ibid.
 Quid requiratur, ut una malitia actus separari possit ab aliâ. Disp. 94. sect. 2. num. 8. 426
 Studium ex solâ obedientiâ non habet nisi honestatem obedientiæ. D. 94. l. 3. n. 4. ibid.
 Circumstantiæ ex parte objecti debent necessariò cognosci. D. 94. sect. 3. num. 6. ibid.
 Quare circumstantia intensiõnis non necessariò debeat in confessione aperiri. Ibid. n. 8. 427
 Circumstantiæ generales refundunt malitiam in actum peccati. D. 103. l. 1. n. 4. 5. & 6. 460
 Hæ tamen circumstantiæ ut plurimum non sunt in confessione aperiendæ. Ibidem, n. 7. 461
 Solutis argumentis ostenditur generales circumstantias refundere malitiam in actus peccaminosos. Disp. 103. sect. 2. ibid.

COGNITIO.

Cognosci in alio, & ex alio, quomodo differant. D. 18. sect. 2. num. 1. & seq. 87
 Cognitio Matutina & Vespertina. Ibid. n. 7. 88
 Ut res in Deo cognoscantur, sufficit eas esse in Deo eminenter. D. 18. sect. 4. n. 11. 91
 Res purè possibiles terminare possunt cognitionem. Ibidem, num. 12. 13. & 14.
 Quo pacto entia rationis & negationes in Deo cognoscantur. D. 18. sect. 4. num. 15. 91
 Cognitio potest supra se reflectere. D. 18. sect. 7. num. 14. 95
 Disparitas inter cognitionem possibilem, & existentiam. D. 18. sect. 8. num. 3. ibid.
 Quo sensu, quod simplex est, vel totum scitur, vel totum ignoratur. D. 19. sect. 4. n. 8. 101

Non omnis cognitio Dei debet ratione nostrâ esse perfectissima. D. 22. sect. 7. num. 2. 110
 Cognitio Dei in alio, & ex alio, non arguit imperfectionem. Ibidem, num. 3.
 Dei cognitio non est obnoxia falsitati. Ibidem, num. 7. ibid.
 Deus non potest res aliter cognoscere, quàm sint. Disp. 22. sect. 8. num. 8. 111
 Cognitio Dei respectu negationum, & peccati sitne practica an speculativa. Disp. 22. sect. 13. num. 13. & 14. 117
 Omne scibile, eo modo quo scibile est, debet à Deo cognosci. Disp. 24. sect. 5. n. 1. 132

COMPREHENSIO ET SUPERCOMPREHENSIO.

Certum est Deum non posse comprehendî. Disp. 20. 102
 Utrum sit de fide, Deum esse incomprehensibilem. Ibidem.
 Temerarium est, asserere Deum non esse incomprehensibilem. Disp. 20. num. 8. 103
 Duobus modis sumitur supercomprehensio. Disp. 23. sect. 6. num. 1. 125
 Quid ad perfectam supercomprehensionem requiratur. Ibidem, num. 2. 126
 Supercomprehensio vulgariter dicta. Disp. 23. l. 6. num. 3. ibid.
 Supercomprehensione perfectâ cognosci possunt effectus futuri liberi, in causâ, licet non ex causâ. Ibidem, num. 4. 126
 Actuum liberorum cognitio ad comprehensionem non pertinet. Disp. 74. sect. 15. n. 6. 343

CONCUPISCENTIA.

Pro quo in ratione causationis involuntarii sumatur concupiscentia. Disp. 88. sect. 2. num. 1. 402
 Concupiscentia antecedens & consequens. Ibidem.
 Plerumque concupiscentia causat voluntarium, interdum tamen involuntarium. Ibidem, num. 2. & 3. ibid.
 Concupiscentia minuit voluntarium. Ibid. n. 4.
 Passio minuit libertatem, & consequenter voluntarium. Disp. 88. sect. 2. n. 4. ibid.
 Concupiscentia, seu appetitus sensitivus hic in nobis non est peccatum. Disp. 105. sect. 4. per totam. ibid.
 Morose delectationis malitia ulterius declaratur. Disp. 105. sect. 5. per totam. 474
 Concupiscentia cur interdum vocetur peccatum. Disp. 106. sect. 2. num. 5. 476

CONDONATIO EXTRINSECA.

Probabilius est peccatum posse per meram condonationem extrinsecam remitti. Disp. 127. sect. 1. n. 6. 9 & 10. 549
 Nec habituale tantum, sed actuale. Ibidem, n. 3. & sect. 4. num. 2. 551
 Solutione argumentorum magis declaratur possibilitas condonationis extrinsecæ. Disput. 122. sect. 2. 549
 Ostenditur quo pacto Deus per actum suum homini extrinsecum tollere possit peccatum intrinsecum. Ibidem, num. 3. 550
 Declaratur qua ratione voluntas condonans non habeat se pro objecto. Ibidem, num. 5. ibid.
 Explicatur modus quo condonatio extrinsecæ tollit peccatum. Ibidem, num. 6. 7. & 8. ibid.
Declaratur

INDEX RERUM.

<p>Declaratur in particulari quanam sit hæc voluntas Dei extrinsecè condonans peccatum. Disp. 122. sect. 3. num. 2. 3 & 4. <i>ibid.</i></p> <p>Potest unum peccatum mortale extrinsecè condonari sine alio. D. 122. sect. 4. num. 3. 551</p> <p>Una etiam species malitiæ in actu aliquo condonari potest sine aliâ. <i>Ibidem</i>, num. 6. <i>ibid.</i></p> <p>Peccatum originale similiter condonari potest extrinsecè. D. 122. sect. 5. num. 1. 2. & 3. <i>ibid.</i></p>	<p>Decet Deum, ut aliqua habeat beneficia, ex solâ liberalitate conferenda. Disput. 11. sect. 2. num. 7. 67</p> <p>Deus est ens supernaturalis. Disput. 12. sect. 1. num. 7. 69</p> <p>De relatione transcendentali Dei ad creaturas. Disp. 17. 86</p> <p>Deus respectu creaturarum est speculum voluntarium. Disp. 18. sect. 4. num. 5. 90</p> <p>Esse creaturarum in Deo est ipsa creatrix essentia. <i>Ibidem</i>, num. 8. <i>ibid.</i></p> <p>Utrum Deus præscindat objectivè. D. 19. sect. 5. num. 5. 102</p> <p>Temerarium est asserere Deum non esse incomprehensibilem. D. 20. num. 8. 103</p> <p>Aliquis conceptus speciei intelligibilis reperitur in Deo. Disp. 22. sect. 2. num. 7. 106</p> <p>In Deo nulla est vicissitudo, nec successio. D. 22. sect. 5. num. 11. 119</p> <p>Dici nequit Deus plus hodie durasse, quam heri. Disp. 23. sect. 4. num. 12. 124</p> <p>Non opinatur divinitas. D. 24. sect. 2. n. 12. 129</p> <p>Deus actus suos liberos, tum absolutos, tum conditionatos cognoscit. Disput. 24. sect. 9. num. 1. 2. & 3. 136</p> <p>Dei præscientia non officit hominis libertati. Disp. 24. sect. 10. & 11. 136</p> <p>Deus omnium rerum, quantumvis minimarum habet Ideas. D. 25. sect. 3. num. 3. 141</p> <p>Dari in actibus divinis potest ratio prioris & posterioris. D. 27. sect. 5. n. 3. & seq. 151</p> <p>Dari in Deo potest pura omisso. D. 27. sect. 9. num. 3. 154</p> <p>Deus non semper facit optimum. Disput. 23. sect. 1. 2. & 3. 168</p> <p>Deus in essendo & operando est infinite perfectus. Disp. 36. sect. 8. num. 1. 197</p> <p>Deus ex malis bona semper elicit. D. 37. sect. 3. num. 3. 201</p> <p>Sunt in Deo veræ, & propriè dictæ virtutes. D. 31. sect. 1. num. 2. 165</p> <p>Multæ Virtutes Deum maxime decet. <i>Ibidem</i>, num. 4. <i>ibid.</i></p> <p>Ex virtutibus Theologicis sola charitas in Deo reperitur. <i>Ibidem</i>, D. 31. sect. 1. n. 8. <i>ibid.</i></p> <p>Virtutes intellectuales, seclusis imperfectionibus, in Deo existunt. D. 31. sect. 1. n. 9. <i>ibid.</i></p> <p>Sunt etiam in Deo virtutes aliquæ morales. D. 31. sect. 2. num. 3. & 4. 166</p> <p>Quanam ex virtutibus moralibus in Deo non reperiantur. <i>Ibidem</i>, num. 6. 7. 8. & 9. <i>ibid.</i></p> <p>Utrum vera ratio liberalitatis in Deo existat. D. 31. sect. 2. num. 12. & sequen. 167</p> <p>Reperitur in Deo Magnificencia. <i>Ibid.</i> n. 15. <i>ibid.</i></p> <p>Dei judicia sæpe sunt occulta, nunquam injusta. Disp. 38. sect. 3. num. 8. 209</p> <p>Deus neminem deserit, nisi priùs deseratur. D. 38. sect. 4. num. 9. 210</p> <p>Deus rerum creaturarum modulo non est metiendus. Disp. 53. sect. 9. num. 4. 267</p> <p>Quæ propriè sit significatio hujus vocis <i>Deus</i>. Disp. 57. sect. 4. num. 9. 277</p> <p>Soli Deo debetur secretorum cordis cognitio. Disp. 74. sect. 10. num. 3. 339</p> <p>Deus secundum se non potest esse objectum trinitatis. Disp. 84. sect. 3. num. 3. 377</p>
<p>D</p> <p>DEUS.</p>	
<p>Deus est quo majus aut melius cogitari nihil potest. Disputatione 2. 17</p> <p>Sine per se notum Deum esse. D. 2. l. 1. <i>ibid.</i></p> <p>Darine possit invincibilis ignorantia Dei. Disp. 2. sect. 2. 3. 18</p> <p>Deus finis, & centrum hominis. Disp. 2. sect. 3. num. 7. 19</p> <p>Nullus est, in quo dubium aliquod de Deo non oriatur. <i>Ibidem</i>.</p> <p>Nulla natio tam barbara cui Deus non innotuit. Disp. 2. sect. 3. num. 10. 20</p> <p>Demonstrari potest Deum esse. Disp. 2. sect. 4. num. 2. <i>ibid.</i></p> <p>Dei existentia probari nequit à priori. <i>Ibidem</i>, num. 3. 4. & 5. <i>ibid.</i></p> <p>Quædam Dei attributa à priori ostendi ratione nostrâ possunt. Disp. 2. sect. 4. num. 3. <i>ibid.</i></p> <p>Existencia Dei demonstrari potest à posteriori. <i>Ibidem</i>, num. 6. <i>ibid.</i></p> <p>Rationes variz quibus probatur Deum esse. D. 2. sect. 5. 21</p> <p>Deus unus est, non plures. Disp. 3. sect. 1. 22</p> <p>Varii circa Dei unitatem errores. <i>Ibidem</i>.</p> <p>Ex summa Dei perfectione probatur ejus unitas. Disp. 3. sect. 2. num. 2. 23</p> <p>Incommoda ex Deorum multiplicitate. <i>Ibidem</i>, num. 4. & sequen. <i>ibid.</i></p> <p>Negant aliqui dari peculiare constitutum divinæ essentiz. Disp. 4. sect. 1. 24</p> <p>Dicine possit in Deo dari accidentia. Disp. 4. sect. 3. num. 7. 26</p> <p>Dei simplicitas. Disp. 5. 33</p> <p>Quo sensu dicatur interdum Deus forma non formata. Disp. 5. l. 2. num. 4. 34</p> <p>Deus est planè incorporeus. Disp. 5. sect. 3. 35</p> <p>Deus per actus intuitivos non præscindit. Disp. 5. sect. 4. num. 9. 36</p> <p>Deus est summè perfectus. Disput. 6. sect. 2. num. 1. 2. & 3. 44</p> <p>Deus rerum omnium creaturarum in se perfectiones continet. <i>Ibidem</i>, num. 4. <i>ibid.</i></p> <p>Solus Deus est bonum simpliciter infinitum. D. 7. sect. 1. num. 1. 46</p> <p>Deus summum bonum. <i>Ibidem</i>, num. 3. <i>ibid.</i></p> <p>Virtutes omnes, quæ imperfectionem non involvunt, in Deo reperiuntur. Disp. 7. sect. 1. num. 6. 47</p> <p>Deus est in essentia infinitus. D. 7. sect. 2. <i>ibid.</i></p> <p>Deus est in creaturis per potentiam, præsentiam & essentiam. Disp. 8. sect. 1. num. 11. 51</p> <p>Utrum Deus sit in spatiis imaginariis. D. 8. l. 4. 53</p> <p>De Dei immutabilitate. Disp. 9. sect. 1. 55</p> <p>Dei Æternitas. Disp. 9. sect. 2. 56</p> <p>De Visione Dei. Disp. 10. 58</p> <p>Deus non est extra objectum naturale intellectus creati. Disp. 10. sect. 3. num. 6. 60</p>	<p style="text-align: center;"><i>Dei scientia.</i></p> <p>Et Fide, & naturali lumine constat dari in Deo scientiam. Disp. 22. sect. 1. num. 1. 105</p> <p style="text-align: right;">Divina</p>

INDEX RERUM.

- Divina scientia primariò versatur circa Deum. Ibidem, num. 6. 106
- Deus & objectum est, & terminus suæ cognitionis. Disp. 22. sect. 2. num. 3. *ibid.*
- Quamvis idem esse possit cognitio & cognitum, non tamen causa & effectus. Ibid. n. 1. *ibid.*
- Certum est Deum cognoscere seipsum. Disp. 22. sect. 3. num. 1. 107
- Dei scientia non in solo Deo sistit, sed terminatur etiam ad creaturas. Ibid. num. 6. & 7. *ibid.*
- Deus creaturas cognoscit in seipso. D. 22. sect. 4. num. 1. 2. & 3. *ibid.*
- Deus immediatè cognoscit creaturas in seipsis. Disp. 22. sect. 5. num. 2. 108
- Creaturæ esse possunt objectum terminativum scientiæ divinæ, non tamen motivum. Ibidem, num. 5. *ibid.*
- Deus cognoscit se in creaturis. Disp. 22. sect. 6. num. 1. & sequen. 109
- Dei scientia habet realiter omnem perfectionem possibilem. Ibidem, num. 4. *ibid.*
- Deus multitudinam confusam non cognoscit confusè. D. 22. sect. 6. num. 5. *ibid.*
- Deus nihil cognoscit probabiliter, aut obscure. Ibidem, num. 6. *ibid.*
- Dicere possit Deum cognoscere se præcisivè. D. 22. sect. 6. num. 7. *ibid.*
- Possitne scientia divina dici abstractiva. Disp. 22. sect. 6. num. 8. *ibid.*
- Quòd Deus cognoscat se ex creaturis nullam arguit imperfectionem. Disp. 22. sect. 7. num. 3. 4. 5. 6. & 7. 110
- Sitne in Deo simplex apprehensio. D. 22. sect. 8. num. 1. 111
- Utrum scientia divina dici possit discursiva. Ibid. num. 2. *ibid.*
- Quomodo Deus cognoscat negationes. Disp. 22. sect. 8. num. 3. 4. & 5. *ibid.*
- Qua ratione Deus cognoscat entia rationis. Ibid. num. 6. 7. & 8. *ibid.*
- Scientia Dei est clara, simplex, invariabilis, necessaria, certissima, & ex omni parte perfectissima. Disp. 22. sect. 9. num. 1. & sequen. 112
- Sitne scientia Dei quia an propter quod. Ibidem, num. 8. *ibid.*
- Scientia approbationis & simplicis notitiæ. D. 22. sect. 10. num. 2. *ibid.*
- Quo sensu dicatur Deus non cognoscere malum. Ibidem. *ibid.*
- Scientia reprobationis. Ibid. num. 4. *ibid.*
- Scientia & præscientia. Disp. 22. sect. 10. num. 5. 6. 7. & 8. 113
- Divisio divinæ scientiæ in artem & prudentiam. Ibidem, num. 9. & 10. *ibid.*
- De scientiâ naturali, & liberâ. Disp. 22. sect. 12. num. 1. 114
- Scientia Dei est partim practica, partim speculativa. Disp. 22. sect. 13. num. 1. 116
- Patris respectu æterni Verbi scientia & Patris ac Filii respectu Spiritus sancti utrum sit practica. Ibidem, num. 6. & 7. *ibid.*
- Dicere possit scientiam Dei regulare ejus voluntatem. Disp. 22. sect. 13. num. 11. *ibid.*
- Dei scientia est invariabilis. Disp. 22. sect. 15. num. 1. 2. & 4. 118
- Quo pacto novit Deus res fore, esse, & fuisse. Ibid. num. 7. & sequen. *ibid.*
- Scientia Dei omni tempore possibili essentialiter, & indivisibiliter cœxistit. Disp. 22. sect. 15. num. 11. 119
- Certum est Deum scire futura contingentia. D. 23. sect. 1. num. 1. 120
- Nequeunt cognosci futura in causis completis. Disp. 23. sect. 2. num. 3. & seq. 121
- Res non alio modo, quàm objectivè sunt Deo in æternitate præsentis. Disp. 23. sect. 3. num. 3. & sequen. 122
- Scientia Dei est adæquatè vera ab intrinseco. D. 23. sect. 4. num. 4. 123
- Quo sensu Patres interdum negare videantur Deo præscientiam. D. 23. sect. 4. num. 14. & Disp. 24. sect. 4. num. 7 & 8. 124 131
- Dei voluntas.*
- Certum est dari in Deo voluntatem. Disput. 29. sect. 1. num. 1. & 2. 158
- Voluntas Dei antecedens & consequens. D. 29. sect. 1. *ibid.*
- Varia circa has duas voluntates declarantur. Ibid. Voluntas permissiva. Disp. 29. sect. 1. num. 7. & 8. 159
- Voluntas Dei efficax semper impletur. Disp. 29. sect. 2. num. 2. & sequen. *ibid.*
- Datur etiam in Deo voluntas inefficax. Disp. 29. sect. 3. num. 2. & 3. 160
- Quo sensu voluntas hæc inefficax dicatur absoluta. Ibidem, num. 4. *ibid.*
- Cur voluntas Dei inefficax vocetur interdum mixta. Disp. 29. sect. 3. num. 5. *ibid.*
- Voluntati tantum efficaci Dei non potest resisti. Ibidem, num. 6. *ibid.*
- Voluntas hæc inefficax non est tantum voluntas signi. Disp. 29. sect. 3. num. 8. *ibid.*
- Voluntas beneplaciti & signi. Disp. 29. sect. 4. num. 1. 2. & 3. 161
- Quinque voluntates signi declarantur. Ibidem, num. 4. *ibid.*
- Nunquam datur voluntas signi sine aliqua voluntate beneplaciti. D. 29. sect. 4. n. 10. *ibid.*
- Divina voluntas est omnino immutabilis. Disp. 30. sect. 1. num. 3. 4. & 5. 162
- Quicquid Deus semel vult, semper vult. Disp. 30. sect. 2. num. 2. & 3. 163
- Hæc immutabilitas non tollit actuum divinatorum libertatem. Ibidem, num. 8. 164
- Possitne Deus velle in hominè penitentiam. D. 44. sect. 3. num. 6. 7. & 8. 238
- Quo sensu in Scripturâ voluntas Dei dicatur causa rerum. Disp. 47. sect. 1. num. 7. 245
- DIABOLUS.**
- De Dæmonibus cum quibusdam rebus antipathiâ. Disp. 68. sect. 4. num. 4. 5. & 6. 312
- Ad Dæmonem compescendum conducere indirectè potest musica. Ibidem, num. 6. *ibid.*
- Inter dæmones aliqua est ordinum diversitas. Disp. 69. sect. 2. num. 2. 314
- Dæmon ligatus in inferno deserto, & in inferno. Disp. 71. sect. 3. num. 1. 319
- Rejicitur id quod dicunt aliqui, dæmones scilicet ideo esse in inferno, quia ignis ibi agit in ipsos. Disp. 71. sect. 4. num. 2. 320
- Evæ phantasiam dæmon ante peccatum immutare non potuit. D. 72. sect. 1. n. 5. 324
- Dæmonum cum sagis conventicula & convivialiquando sunt merem imaginaria. Ibid. num. 7. & 8. *ibid.*
- Hominis mortui cadaver assumere, dæmoni raro permittitur. D. 72. sect. 2. num. 4. 325

INDEX RERUM.

Qua ratione demon dicatur mendax. Disp. 75. sect. 4. num. 3. 329
 Ut Deus bonos ad salutem, ita demon malos angelos ad hominum perditionem designat. Disp. 77. sect. 2. num. 6. 354
 Dæmones quosdam naturâ suâ fallaces posuit Porphyrius. Disp. 79. sect. 1. num. 2. 756
 Dæmones jam multa præstant naturâ lumini contraria. Ibidem, num. 6
 Dæmones jam possunt absolute non peccare. Ibidem, num. 7. *ibid.*
 Dæmon est rex super omnes filios superbia. Disp. 79, sect. 3, num. 4. 558
 Quale Dei odium habeat demon. Disp. 79. f. 4. num. 2. *ibid.*
 Dæmones semper & necessariò dolent. Disp. 80. sect. 4. num. 1. 361
 Sine in iis aliquod gaudium. Ibidem, num. 2. & sequent
 Dæmones verisimiliter ignem secum, quocumque eunt, circumferunt. Disp. 81. sect. 3, n. 5. 364
 Dæmones sensibilibus percipere ignem non possunt. Disp. 81, sect. 4, num. 8. 365
 Inter dæmones Lucifero inferiores est ordo quidam, & prælatio. Disp. 82. sect. 2. num. 11. 367
 Omni quo potest modo demon humano generi officere conatur. Ibidem.

DIALECTICA.

In quam Dialecticam invehantur Patres. Disp. 1. sect. 3. num. 6. 5
 Non usum Dialecticæ, sed abusum improbant. Ibidem, num. 7.
 S. Paulum, ipsumque etiam Christum usum esse Dialecticæ affirmat S. Augustinus. Disp. 1. sect. 3. num. 7. *ibid.*
 Dialecticæ laudes. Ibidem.
 Qualis esse debeat usus Dialecticæ. Ibidem.

DISTINCTIO.

Distinctio rationis Deum nullo modo dedecet. Disp. 5. sect. 4. num. 2. 36
 In Deo non reperitur distinctio ex naturâ rei. Disp. 5. sect. 6. num. 3, 4 & 5. 38
 & Disp. 53. sect. 2, num. 1. 262
 Hæc distinctio videtur realis. Ibidem, num. 6.
 Formalitates ante intellectus operationem distinctæ, sunt realitates. Disp. 5. sect. 6, n. 7. 39
 Non satis recedere videtur hæc sententia à sententiâ Gilberti Porretani. Disp. 5, sect. 6, num. 9, & 10. *ibid.*
 Distinctio ex natura rei derogare videtur simplicitati divinæ. Disp. 5. sect. 7. num. 1 & 2. *ibid.*
 Hæc distinctio arguit in Deo actum & potentiam. Ibidem, num. 3. 40
 Solvuntur argumenta pro distinctione ex naturâ rei. Disp. 5, sect. 8.
 Variæ propositiones, ut Deus punit per justitiam, non per misericordiam, &c. explicantur. Ibid. num. 2, & sequent.
 Quo sensu intellectus in Deo sit voluntas. Ibid. num. 6. 41
 Hæc tamen, & similes propositiones sunt ut plurimum falsæ. Ibidem.
 Dicere possit, *Justitia ut Justitia est Misericordia.* Disp. 5. sect. 8. num. 7. *ibid.*
 Diveritas definitionum non arguit distinctionem ex natura rei. Disp. 5. sect. 9. num. 2. *ibid.*
 R. P. Comptoni Theol. Scholast. Tom. I.

De formâ Syllogisticâ in hujusmodi propositionibus circa divina attributa. Ibidem, n. 3 & 4.
 Ad solvendum argumentum de contradictoriis sufficit distinctio virtualis. Disp. 53. sect. 3. 262

Distinctio virtualis.

Ostenditur admittendam necessariò in Deo distinctionem virtuales. Disp. 63. sect. 3, 5 & 6. 264
 Difficultas mysterii Trinitatis non solvitur per tres negationes. Disp. 53. sect. 4. 263
 Fusè impugnatur sententia de tribus hæc negationibus. Ibidem.
 Virtualis distinctio duobus modis sumitur. Disp. 53, sect. 6. 265
 Distinctio virtualis est non formaliter, sed virtualiter realis. Ibidem, num. 3.
 Objectiones contra distinctionem virtuales. Disp. 53, sect. 7. 266
 Essentia & relatio in Deo sunt aliquid & aliquid virtualiter. Ibidem, num. 4. *ibid.*
 Alia circa distinctionem virtuales. Disp. 53. sect. 8. per totam. *ibid.*
 Distinctio virtualis non destruit formam Syllogisticam. Disp. 53. sect. 9. num. 2. 267
 Medius terminus virtualiter multiplex æquivaleret pluribus realiter distinctis. Ibidem, num. 3.
 Virtualis distinctio arguit in Deo perfectionem. Disp. 53, sect. 9, num. 4. *ibid.*

DOMINIUM.

In quo situm sit dominium in solidum. Disp. 34. sect. 1. num. 5. 176
 Aliud est duos habere ejusdem rei dominium, aliud habere dominium ejus in solidum. Ibidem, num. 6. *ibid.*
 In aliquo casu dari inter duos vel plures potest dominium in solidum. Disp. 34. sect. 2. num. 4, 5, & 6. 177
 In rebus, quarum usus est divisibilis, dari nequit dominium in solidum, ne pro uno quidem instanti. Ibid. num. 7. & 8. *ibid.*
 Res in instanti donationis est solius accipientis. Disp. 34. sect. 3. num. 7 & 8. 178
 Variè ostenditur in instanti donationis dominium rei esse penes solum donatariû. Ibid. n. 9 & seq. *ibid.*
 Omnis alienatio pro instanti quo fit privat alienantem dominio. Disp. 34. sect. 3, num. 11. *ibid.*
 Cessio juris non stat cum jure, seu dominio. Ibid.
 Donatio est usus rei destructivus. Disp. 34. sect. 4. num. 1. 179
 In instanti quo perit servus, dominus amittit illius dominium. Ibid. n. 4, & sequent.
 Aliud est habere dominium, aliud habere potestatem ad dominium. Disp. 34. sect. 4. n. 7. 179
 Ad justam rei destructionem sufficit, destructentem habuisse immediatè antè illius dominium. Ibid. num. 9. *ibid.*
 Idem è contrario est de injustâ hominis occisione. Ibidem, num. 9. 180
 Quid requiratur ut possit in aliquo instanti rem dare. Disp. 34. sect. 5. num. 3, & sequent. *ibid.*
 Aliud est dare aliquid hoc instanti, aliud pro hoc instanti. Ibidem, num. 10. 181
 Perfectissimum in res omnes dominium Deo competit titulo creationis. Disp. 35. sect. 1. n. 1. *ibid.*
 Titulus supremi domini quid in Deo possit. D. 35. sect. 6, num. 7. 186

D d d

DONUM.

INDEX RERUM.

DONUM.

Ratio doni Spiritui Sancto peculiariter convenit. Disp. 66, sect. 1, num. 7 304
 Quod in omni dono præcipue spectatur, est amor donantis. Ibidem, num. 8. *ibid.*
 Aliud est esse donum, aliud donatum. Ibidem, num. 9.
 Spiritus Sanctus fuit donum, etiam ab æterno. Ibidem, num. 9. *ibid.*
 Filius etiam in divinis est donum. Ibidem, n. 6. 303

DOTES ANIMÆ ET CORPORIS GLORIOSI.

Dotes animæ in beatis variè à variis enumerantur. Disp. 84, sect. 4, num. 1 277
 Quatuor corporis gloriosi sunt dotes. Ibidem, num. 2.
 Hæ quatuor dotes, claritas, agilitas, subtilitas, & impassibilitas declarantur. Disp. 84, sect. 4, n. 1. & sequent. *ibid.*

E

ELECTIO.

Quo pacto differant Electio, Usus, & Fructio. Disp. 28, sect. 2, num. 7. 258
 Electio & dilectio qua ratione distinguantur. Disp. 39, sect. 2, num. 8. 217
 Non omnis dilectus est necessariò electus. Ibidem.
 Opiniones variæ circa electionem ad gloriam ante vel post prævisa merita. Disp. 40, sect. 1, per totam. 218
 Rejicitur sententia de decreto concomitante circa merita & gloriam. Disp. 40, sect. 2. 219
 Nec merita ad præmium, nec demerita ad pœnam movere possunt, nisi ut actu existentia. Ibidem, num. 2. *ibid.*
 Potest Deus absolute eligere ad gloriam non prævisis meritis. Disp. 40, sect. 3. 219
 De facto tamen non eligit nisi ex meritis absolute prævisis. Disp. 40, sect. 4, num. 2. & seq. 221
 Controversia hac in re de mente S. Augustini. Disp. 40, sect. 7. 223
 Varia de intentione & electione. Disp. 93, sect. 1, & sequent. 422
 Electio ex intentione malâ procedens est mala. Disp. 93, sect. 2, num. 1. 423
 Non eodem modo semper se habet electio mediâ ad finem bonum, sicut ad malum. Ibidem, num. 2. *ibid.*

ERASMUS.

Qualis fuerit. Disp. 1, sect. 2, n. 5. 3
 Homo audax, & in dicendo præceps. Ibidem.
 Hæresum hujus temporis occasio. Disp. 1, sect. 2, num. 6. *ibid.*
 Erasmus posuit ova, ex quibus Lutherus exclusit basiliscos. Ibidem.
 Datum ei à Thoma Moro Consilium. Ibidem, num. 7. *ibid.*
 Vir magnæ potiùs famæ, quàm bonæ. Ibidem.
 Minus rectè loquitur de heresi Arrii. Disp. 49, sect. 1, num. 9. 248
 Infirmitas, & perniciosus Erasmi conatus. Disp. 49, sect. 2, num. 4. 249

Non satis rectè loquitur circa peccatum originale. Disp. 106, sect. 1, num. 7. 476
 Eiusdem impudentia. Ibidem.

ESSENTIA DIVINA.

Negant aliqui dari peculiare constitutum Essentia divina. Disp. 4, sect. 1. 24
 Impugnatur hic dicendi modus. Ibidem.
 In Essentiâ divinâ non includuntur ratione nostrâ attributa. Disp. 4, sect. 2. 25
 Essentia divina non est ullo modo dicenda limitata, aut finita. Disp. 4, sect. 3, num. 4. 26
 Simplicitas divinæ naturæ non arguit inclusionem attributorum Ibidem, num. 5. *ibid.*
 Quomodo ex essentiâ & attributis fiat unum per se. Disp. 4, sect. 3, num. 9. 27
 Essentia Physica & Metaphysica quo pacto distinguantur. Disp. 4, sect. 4, num. 5. *ibid.*
 Infinitas non est formale constitutum Essentia divina, Metaphysicè sumptæ. Disp. 4, sect. 5, num. 2, & sequent. 28
 Nec etiam Ens à se constituit conceptum Dei essentialem. Ibidem, num. 7 & 8. *ibid.*
 Opinio Essentiam Dei statuens in actuali intelligentione. Disp. 4, sect. 5, num. 9 & 10. 29
 Essentia divina est aliquo modo radix Relationum. Disp. 4, sect. 7, num. 3. 30
 Essentia in Deo est ratione nostrâ radix attributorum. Ibidem, num. 9. 31
 Essentia divina ratione nostrâ sita est in actu primo intelligendi. Disput. 4, sect. 8, num. 7. & sect. 9. 32
 Actualis existentia in Deo distingui aliquo modo per rationem potest ab ejus essentiâ. Disp. 5, sect. 5, num. 4 & 5. 37
 Varia circa Essentiam & existentiam Dei. Ibidem, num. 6, 7, 8 & 9. *ibid.*
 Non datur in Deo compositio per intellectum ex Essentiâ & existentia. Disputatione 5, sect. 5, num. 10. 38
 Utrum Essentia divina immediatè concurrat ad visionem sui. Disputatione 15, sectione 2, num. 9. 80
 Essentia & natura quomodo inter se differant. Disp. 48, sect. 2, num. 2. 247
 Est de Essentiâ divinâ esse trinum radicaliter. D. 54, sect. 2, num. 4. 269
 Essentiâ divinâ non potest dici generare, nec generari. Disp. 60, sect. 2, num. 5. 283

F

FIDES.

Mysteria Fidei ratione naturali illustrari possunt. Disputatione prima, sectione 14, numero 5. 15
 Sintne Fides, Spes, & Charitas, ex objecto supernaturalibus. Disp. 12, sect. 3, num. 10. 71
 Fidei mysteria vident in Verbo beati. Disp. 18, sect. 6, num. 11. 93
 Fides in Lege gratiæ est quædam claritas respectu Fidei Legis veteris. Ibidem, num. 12. *ibid.*
 Fides & Spes in Deo reperiuntur non possunt. Disp. 31, sect. 1, num. 6 & 7. 165

FILIIUS.

INDEX RERUM.

FILIUS.

- Filii divinitas declaratur. Disp. 49. sect. 2. num. 3, 4, & 5. 249
 Quomodo Filius dicatur obediens Patri. Disp. 49. sect. 3. num. 5. 250
 Quâ ratione intelligendum illud: *Dominus creavit me.* Ibidem, num. 6
 Filius in Divinis non est propriè *Ens ab alio.* D. 50. sect. 1. n. 8. 251
 Quo sensu dicant aliqui ex Patribus, Filium procedere naturâ, non voluntate. Disp. 50. sect. 3. num. 4. 252
 Quo pacto Filius sit essentia de essentia. Disp. 56. sect. 1. num. 12. 273
 Filius & Spiritus Sanctus sunt geminus radius Patris. Disp. 56. sect. 2. num. 8. *ibid.*
 Filius adæquatè sumptus includit spirationem activam. Disp. 58. sect. 2. num. 3. 278
 Filius & Spiritus Sanctus non creantur. Disp. 59. sect. 1. n. 6. 280
 Mitti Filius potest sine Spiritu Sancto, & econtrâ. Disp. 62. sect. 2. num. 5. 286
 Nomen *Verbi* Filio, & soli Filio in divinis tribuitur. Disp. 64. sect. 1. num. 3. 289
 Cur Filio peculiariter tribuatur nomen *Sapientia.* Ibidem, num. 8 & 9. 290
 Filius in divinis est verè & propriè Imago Patris. Disp. 64. sect. 2. num. 2 & sequent. 291
 Filius est similis Patri in essentia. Disp. 64. sect. 3. num. 1. 291
 Ex quorum cognitione procedat Filius. Disp. 64. sect. 4. *ibid.*
 Solutis objectionibus ostenditur quomodo Filius procedere possit ex cognitione Spiritus Sancti. Disp. 64. sect. 5. 292
 Procedit Filius ex cognitione creaturarum possibilem. Disp. 64. sect. 6. *ibid.*
 Ex existentium. Disp. 64. sect. 7 & 8. 293
 Procedit etiam ex scientia conditionatâ. Disp. 64. sect. 7. num. 7. 294
 Varia signa in productione Filii & Spiritus Sancti. Disp. 64. sect. 8. num. 3. *ibid.*
 Declaratur quo pacto Filii processio sit generatio. Disp. 65. sect. 1. & sequent. 297
 Filio ex vi productionis omnia divina attributa non sunt communicata. Disp. 65. sect. 8. n. 1. 302
 Cur Filio, non Spiritui Sancto, competat ratio imaginis. Ibidem, num. 8. 303
 Quo tempore particula *Filiusque* addita fuerit Symbolo Nicæno. Disp. 66. sect. 2. n. 8. 304

FINIS.

- Quo gradu quis finem amat, amat media. Disp. 32. sect. 3. num. 2. 170
 Aliud quoad quædam est de finibus physicis, aliud de moralibus. Disp. 40. sect. 8. num. 1. 224
 Datur finis aliquis simpliciter ultimus, & supremus, seu summum bonum. Disp. 83. f. 1. n. 3. 369
 Omnium omnino rerum ultimus finis Deus. Ibidem.
 Quod petit finem, petit media ad illum obtinendum necessaria. Disp. 84. sect. 6. n. 6. 379
 Finis supernaturalis non destruit naturalem. D. 84. sect. 9. num. 6 & 7. 381
 Honestas actus desumitur à solo fine & objecto. Disp. 89. sect. 5. num. 8. 408
 Idem actus ex duplici fine honesto duplicem haurire potest honestatem. Disp. 93. l. 1. n. 2. 422
R. P. Comptoni Theol. Scholast. Tom. 1.

An actus ex duobus motivis unum ex utroque generet habitum. Ibidem, n. 4. *ibid.*
 Ex diverso fine actus redditur honestus vel inhonestus. Disp. 93. sect. 2. n. 1. 423

FUTURA.

- Triplex rerum status, *Possibilitatis, Futuritionis, & Medius.* Disp. 22. sect. 12. n. 4. 114
 Deus futura contingentia non cognoscit in suis Idæis. Disp. 23. sect. 5. num. 2. 124
 Utrum Deus futura contingentia in decreto suæ voluntatis cognoscat. Ibidem, num. 4, & sequent. 125
 In decreto concursus universalis nequit cognosci actus liber futurus. Ibidem, num. 6.
 Futura contingentia, quæ à solo Deo pendent, cognosci possunt in decreto. Ibidem, num. 8. *ibid.*
 In causis completis, adjunctâ scientiâ conditionatâ, cognosci certò potest effectus liberè futurus. Disp. 23. sect. 6. n. 6. 126
 Futura contingentia à Deo cognoscuntur in seipsis. Disp. 23. sect. 7. n. 1, & sequent. *ibid.*
 Quo sensu actus liber futurus contineatur in causâ. Ibidem, num. 7. 127
 Tria instantia rationis, triplici objectorum statui respondentia. Disp. 24. sect. 1. n. 3. 128

G

GENERATIO.

- Generatio Filii non est à voluntate ut principio à quo. Disp. 59. sect. 2. num. 5. 281
 Generationis definitio statuitur, & declaratur. Disp. 65. sect. 1. num. 3, 4 & 5. 297
 Modus descendendi Verbi generationem quia est ab uno principio. Disp. 65. sect. 2. 298
 Alii volunt Filii processionem esse generationem quia est prima. Disp. 65. sect. 2. n. 5. *ibid.*
 Volunt alii hoc provenire ex ratione imaginis. Disp. 65. sect. 3. *ibid.*
 Opinio de fecunditate naturæ. Disput. 65. sect. 4. 299
 Sententia eorum qui Filium ideo dicunt generari quia accipit ex vi productionis actualem intellectionem. Disp. 65. sect. 5. 300
 Vera ratio, cur Filii, non Spiritus Sancti processio sit generatio. Disp. 65. sect. 6 & 7. 301
 Rectè definitioni generationis additur; *ex vi processionis.* Disp. 65. sect. 8. num. 4. 302
 Generatio Verbi divini quo sensu dicatur Patri voluntaria. Disp. 86. sect. 2. num. 4. 794

GILBERTUS PORRETANUS.

- Ejus de distinctione Essentiæ divinæ à Relationibus sententia. Disp. 5. sect. 6. num. 9. 93
 & Disp. 53. sect. 1. n. 1. 261
 Quorsum Gilbertus Relationes divinas posuerit assistentes. Ibidem, num. 11.
 Quo nomine Gilberti sententiam reprobabant Patres Concilii Rhemensis. Disput. 5. sect. 6. num. 10. 39
 Gilbertus Patrum illorum se judicio submisit, & sententiam suam retraxit. Disput. 53. sect. 1. num. 3. 268

Ddd 2

GRATIA.

INDEX RERUM.

GRATIA.

Gratia naturam ornat & perficit. Disp. 1. sect. 3. num. 8. 5
 An visio intuitiva gratiæ, & ejus amor sit supernaturalis. Disp. 12. sect. 3. n. 6. 71
 Semipelagianorum circa gratiam sufficientem error. Disp. 38. sect. 4. n. 2. 209
 Nullus est, qui internos subinde gratiæ pulsus non sentiat. Disp. 38. sect. 5. n. 7. 211
 Singulis instantibus unusquisque habet auxilium sufficiens ad vitandum peccatum. Disp. 38. l. 6. num. 1. *ibid.*
 Quæ gratia censeatur speciale beneficium. Disp. 41. lect. 3. num. 3. 228
 Quo sensu gratia efficax sit majus beneficium sufficiente. *Ibidem*, num. 4. *ibid.*
 Darine possit prima gratia ex operibus quæ fiunt ex gratiâ. Disp. 42. sect. 2. 230
 Merita gratiam subsequenti non possunt eam mereri. *Ibidem*, num. 3. & Disp. 43. sect. 1. 230 & 233
 Quo sensu Deus det nobis gratiam ut efficacem. Disp. 42. sect. 3. n. 7. 231
 Facienti quod in se est, Deus non denegat gratiam. Disp. 42. sect. 4. num. 5. 232
 Utrum bona opera naturalia ullo modo conducere possint ad gratiam. *Ibidem*.
 Sola gratia hominem decernens à malsâ perditionis est effectus prædestinationis. Disp. 44. l. 2. num. 5. 237
 Gratia etiam per peccatum interrupta est effectus prædestinationis. *Ibidem*, num. 6
 Variæ acceptiones gratiæ declarantur. Disp. 110. sect. 1. num. 1. 2 & 3. 492
 Augmentum gratiæ, licet ex meritis, est gratia. *Ibidem*, num. 6. 493
 Quo sensu accipiamus gratiam pro gratiâ. *Ibidem*, num. 8
 Donum creationis non incongruè appellari potest gratia. Disp. 110. sect. 2. num. 1. *ibid.*
 Gratia propriissimè sumpta. *Ibidem*, num. 2
 Hæc gratiæ à naturâ ac donis eam sequentibus distinguitur. *Ibidem*, num. 2 & 3. *ibid.*
 Latius patet effectus prædestinationis, quam gratia strictè dicta. *Ibidem*, num. 5. *ibid.*
 Gratia supernaturalis duplex, quoad substantiam, & quoad modum. Disp. 111. l. 1. n. 1. 494
 Gratia creata & increata. *Ibidem*, num. 2
 Gratia sanctificans & gratis data. *Ibidem*, n. 4.
 Gratia gratis data inveniri etiam possunt in peccatoribus. *Ibidem*, num. 4. *ibid.*
 Numerantur novem. *Ibidem*, num. 5
 Gratia gratis data ad aliorum bonum primariò ordinantur. *Ibidem*, num. 5. *ibid.*
 Gratia præveniens & subsequens. Disp. 111. sect. 5. num. 3. 497
 Gratia medicinalis & sanitatis. D. 111. l. 6. *ibid.*
 Quis Jansenii fuerit circa gratiam sanitatis & medicinale error. Disp. 111. sect. 6 & 7. 498
 Quid requiratur ut aliquid verè & propriè censeatur gratia. Disp. 113. sect. 3. num. 2. 504
 Multa merè naturalia juvant per accidens ad salutem, & gratiam. Disp. 113. sect. 9. n. 4 & 5. 509
 Utrum opus bonum naturale conducat per se & directè ad vitam æternam. Disp. 113. sect. 10. per totam. *ibid.*
 Non omnis gratia per Christum est gratia sanctæ inspirationis. *Ibidem*, num. 5. 510

Utrum cum æquali gratiâ contingat unum converti, alium non converti. Disp. 120. l. 3. 539
 Quæ gratia sit majus beneficium. Disp. 120. sect. 4. & 5. 540
 Gratia per actum aliquem parta, actum illum non dignificat. Disp. 126. sect. 6. num. 2. & seq. 564

Gratia excitans & adjuvans.

In quo consistat gratia excitans. Disp. 111. sect. 2. num. 3. 495
 An, & qui motus voluntatis ad eam pertineant. *Ibidem*, & num. 4, ac sequent. *ibid.*
 S. Augustinus gratiam excitantem statuit in actu intellectûs. *Ibidem*, num. 7
 Gratiam excitantem operatur Deus in nobis sine nobis. Disp. 111. sect. 3. n. 1. 495
 In quo consistat gratia adjuvans. *Ibidem*, n. 2.
 Possitne gratia excitans verè dici adjuvans. Disp. 111. sect. 3. num. 3. 496
 Moraliter tantum, non Physicè, gratia concitans concurret ad consensum. *Ibidem*, num. 5. & sect. 4. *ibid.*
 Gratia excitans & adjuvans diverso modo concurrunt. Disp. 111. sect. 4. n. 3. *ibid.*
 Gratia operans eadem esse videtur cum excitante, cooperans cum adjuvante. Disp. 111. sect. 5. num. 1. 497
 Alia gratiæ operantis & cooperantis acceptio. *Ibidem*, num. 2. *ibid.*
 Gratia excitans, seu præveniens est in duplici genere. Disp. 116. sect. 1. num. 1. 527
 Gratia excitans, seu præveniens, etiam Angelis, & homini innocenti fuit necessaria. Disp. 116. sect. 2. num. 6. 528
 Quo sensu negent Patres gratiam prævenientem fuisse Adamo necessariam. *Ibidem*.

Gratia necessitans.

Gratiam omnem, actusque supernaturales negabat Pelagius. Disp. 113. sect. 1. n. 2. 502
 Quid gratiæ nomine intelligebat. *Ibidem*, n. 3.
 Nullum opus supernaturale facere potest homo sine gratiâ. Disp. 113. sect. 2. n. 2. 503
 Ad opus tamen bonum morale non requiritur. Disp. 113. sect. 2. per totam. *ibid.*
 Variè ostenditur ad opus bonum morale gratiam per Christum non esse necessariam. Disp. 113. sect. 4. 5. 6. & 7. 504
 Multò minus ad opera bona moralia exercenda requiritur gratia habitualis. Disp. 113. sect. 7. num. 4. 507
 An ad res naturales cognoscendas requiratur gratia. Disp. 113. sect. 8. per totam. 507
 Non est sermo de futuris contingentibus, & veritatibus Theologicis. *Ibidem*, num. 2.
 Veritates multas assequi potest homo viribus naturalibus, omnes non potest. *Ibidem*, n. 5 & 7. 507
 Hæc non de veritatibus tantum speculativis vera sunt, sed etiam de practicis. *Ibidem*, n. 10. 508
 Quæ gratia requiratur ad assensum naturalem articulis Fidei supernaturalibus præbendum. Disp. 113. sect. 9. per totam. *ibid.*
 Utrum bonum opus naturale conducat directè ad gratiam & salutem. Disp. 113. sect. 10 & 11. 509
 De S. Basilide cui nonnulli contendunt gratiam intuitu operum naturalium fuisse collatam. Disp. 113. sect. 12. n. 8. 512
 Quid de Nabuchodonosor dicendum. *Ibidem*, n. 9. An

INDEX RERUM.

An viribus naturæ possit quis amare Deum super omnia. Disp. 114. sect. 1. & 2. 513
 Deus est objectum amore longè dignissimum. Ibidem, num. 5.
 Solutione argumentorum ostenditur posse hominem actu naturali Deum amare super omnia. Disp. 114. sect. 2. 514
 Actus naturalis amoris Dei converteret hominem ad Deum affectivè, non effectivè. Ibidem, n. 4.
 Etiam in naturâ lapsâ potest quis diligere Deum super omnia naturaliter. Disp. 114. sect. 4. 516
 Idem ulterius ostenditur solutione argumentorum. Disp. 114. sect. 5. 517
 Possitne homo sine gratiâ totam legem naturalem implere. Disp. 115. sect. 2. per totam. 520
 Diutius legem sine gratiâ servare potest fidelis, quam infidelis. Disp. 115. sect. 1. n. 6. *ibid.*
 Variè ostenditur non posse quemquam sine gratiâ præcepta omnia naturalia longo tempore servare. Disp. 115. sect. 2. *ibid.*
 Ratio cur diu sine gratiâ servare quis nequeat omnia præcepta naturalia. Disp. 115. sect. 3. *ibid.*
 Impotentia tamen hæc est tantum moralis. Ibidem, num. 6. 521
 Argumentorum solutione ostenditur non posse quemquam sine gratiâ diu servare totam legem naturalem. Disp. 115. sect. 4. & 5. 521 & 522
 Quamvis ad omissionem peccati non requiratur gratia, requiritur tamen ad actus illam antecedentes. Disp. 115. sect. 5. num. 6. 523
 Nullus in hoc statu vitare peccata omnia venialia potest sine gratiâ. Disp. 115. sect. 6. num. 5. 524
 Qui tentationes superare singulas potest, utrum possit superare omnes. D. 115. sect. 7. *ibid.*
 Hoc magis declaratur. Sect. 9 & 10. 525 & 526
 Ad actum supernaturalem voluntatis non sufficit actus naturalis intellectus. Disp. 116. sect. 1. num. 6. 527
 Quæ gratia requiratur ad perseverandum. Disp. 116. sect. 1. *ibid.*
 Ostenditur ad omnem actum supernaturalem voluntatis requiri gratiam prævenientem supernaturalem. D. 116. sect. 1 & 2. 527 & 528

Gratia sufficiens.

Adultis omnibus dantur media sufficientia ad salutem. Disp. 38. sect. 4. n. 4. & sequent. 209
 Quo sensu ex Patribus nonnulli dicant infideles omnes non vocari ad gratiam. D. 38. f. 5. n. 3. 210
 Lapsis omnibus datur auxilium sufficiens ad respiscendum. Ibidem, n. 5. & sequent. 211
 Singulis instantibus unusquisque habet auxilium sufficiens ad vitandum peccatum. Disp. 38. f. 6. num. 1, 2 & 3. *ibid.*
 Quæ S. Augustini fuerit de gratiâ sufficiente sententia. Disp. 38. sect. 7. *ibid.*
 Etiam parvulis sufficientia ad salutem media providit Deus. D. 38. f. 8. n. 4. & f. 9. 213 & 214
 Gratia sufficiens potest entitativè esse perfectior efficace. Disp. 120. sect. 1. num. 1. 538
 Gratia tamen efficace est melior moraliter sufficiente. Ibidem, num. 2.
 Comparationes variæ inter gratiam sufficientem, & efficacem. Disp. 120. sect. 1 & 4. 538 & 540
 Sitne in hominis potestate facere gratiam sufficientem gratiam prædestinationis. Disp. 120. sect. 5. num. 5. 542
 Solutis quibusdam objectionibus, gratia sufficientis natura magis declaratur. D. 120. sect. 6. *ibid.*
 R. P. Comptoni Theol. Scholast. Tom. I.

Gratia sufficiens sumitur specificativè & reduplicativè. Ibidem, num. 5.

Gratia habitualis.

Ad observationem præceptorum naturalium non requiritur ex natura rei. Disp. 115. f. 1. n. 2. 519
 Ex ordinatione tamen divinâ ut conditio requiritur ad hoc ut quis diu hæc mandata servet. Ibidem, num. 3.
 Possitne gratia habitualis, & habitus infusi influere in actus liberos iustorum. Disp. 119. f. 1. 533
 Difficultas est de iusto in actu primo constituto ad actum bonum eliciendum, & ad peccandum mortaliter. Ibidem.
 Variis responsionibus rejectis, vera nodi huius solutio proponitur. Disp. 119. sect. 3. 534
 Ex eo quod iustus implere possit præceptum per habitus infusos, non sequitur tolli libertatem. Disp. 119. sect. 4. 536
 Ordo signorum in hac gratiâ & habituum infusorum operatione. Ibidem, num. 4.
 In hoc casu gratia, ab actu quo impletur præceptum, pendet à posteriori. Disp. 119. f. 4. n. 4. & sect. 5.
 Variè contra hæreticos ostenditur dari gratiam habitualem. Disp. 121. sect. 1. & 2. 543 & 544
 Gratia est vestis Christi. Disp. 121. sect. 2. n. 5. *ibid.*
 Simul cum gratiâ habituali infunduntur habitus virtutum iustorum. Disp. 121. f. 3. 544
 Utrum gratia habitualis sit rebus omnibus supernaturalibus, etiam visione beatificâ perfectior. Disp. 121. sect. 5. num. 2, 3 & 4. 546
 Gratia in perfectione est homini & Angelo interior. Ibidem, num. 5.
 Gratia habitualis subiectatur in animæ substantiâ. Ibidem, num. 7 & 8. *ibid.*
 Qua ratione gratia habitualis sit participatio divinæ naturæ. Disp. 121. sect. 6. n. 1. 547
 Utrum ex naturâ suâ reddat hominem sanctum. Ibidem, num. 2, 3 & 4.
 Reddit etiam amicum Dei. Ibidem, num. 4. & 5. *ibid.*
 Huic amicitie non obstat inæqualitas hominis respectu Dei. Ibidem, num. 5.
 Gratia etiam habitualis reddit nos filios Dei adoptivos. Ibidem, num. 7. *ibid.*
 Conceptus Sancti & iusti requirit formam intrinsicam. Ibidem, num. 10.
 Utrum idem etiam requirat denominatio amici. Ibidem, num. 12. 548
 Gratia habitualis à nullâ re creatâ potest produci principaliter. Disp. 124. sect. 1. num. 3. 557
 Una etiam gratia non potest aliam producere. Ibidem.
 Quæ dispositiones ad gratiam habituaalem, seu iustificationem requirantur. Ibidem, num. 8, 9. & 10. *ibid.*
 Amisâ gratiâ manet in peccatore habitus Fidei & Spei. Disp. 124. sect. 2. n. 2. & 4. 558
 Habitus verò infusi virtutum moralium, unâ cum gratiâ intereidunt. Ibidem, num. 3.
 Gratia habitualis in actus supernaturales virtutum Physicè non influit. Ibidem, num. 5. *ibid.*
 Sitne gratia radix physica an moralis habituum supernaturalium. Ibidem, num. 6.
 Gratia habitualis non creatur, sed educitur ex potentia animæ. Disp. 124. sect. 2. n. 8. 559
 Cur gratia interdum dicatur creari, & homo nova creatura. Ibidem, num. 9.
 D d d 3

Gratia

INDEX RERUM.

Gratia habitualis oppositio cum peccato mortali.

Alii supernaturaliter, alii naturaliter eam dicunt consistere simul posse cum peccato mortali. Disp. 123. sect. 1. num. 2 & 4. 553
 Probabilius tamen est gratiam habitalem nec divinitus posse in eadem animâ simul cum peccato mortali consistere. Disp. 123. sect. 2. per totam. 554
 Possunt tamen simul esse in lapide. Disp. 123. l. 1. num. 5. 553
 Putant aliqui posse dari gratiam nostrâ inferiorem, quæ cum peccato mortali pugnet tantum ex naturâ rei. Disp. 123. sect. 2. num. 8. 555
 Argumentis solutis amplius ostenditur gratiam non posse in eadem animâ cum peccato mortali vel divinitus consistere. D. 123. sect. 3. *ibid.*
 Quid si unâ cum gratiâ peristeret peccatum mortale. *Ibidem*, num. 4.
 Declaratur quâ ratione gratia opponatur peccato mortali. Disp. 123. sect. 3. num. 7. *ibid.*
 Gratia & peccatum mortale sunt formaliter contraria, virtualiter contradictoria. *Ibidem.*
 Gratia peccatum mortale expellit ratione denominationum contradictoriarum. Disp. 123. sect. 4. num. 1. 556
 Ostenditur quomodo necessitetur Deus, posito peccato mortali, ad subtrahendum concursum à gratia. *Ibidem*, num. 5.
 Rejicitur sententia asserens gratiam uno momento cum peccato mortali de facto consistere. *Ibid.* num. 6. *ibid.*

H

HABITUS.

Habitus duarum virtutum potest actum unius tantum interdum producere. Disp. 93. sect. 1. num. 5. 422
 Habitibus utimur cum volumus. Disp. 92. 418
 Sine habitus virtutis essentialiter virtus. Disp. 97. sect. 2. 434
 Dantur habitus aliqui ad actus bonos essentialiter determinati. *Ibidem*, num. 4. 435
 Alii ad actus tum bonos tum malos indifferentes. *Ibidem*, num. 5.
 Qua ratione habitus respiciant actus. *Ibidem*, n. 6.
 Habitus, qui semel fuit virtus, potest postea producere actus malos. Disp. 97. sect. 2 & 3. 435
 Habitus aliqui intellectuales per accidens inclinant ad assensum falsum. Disp. 97. sect. 3. n. 5. 436
 Habitus supernaturales virtutum moralium stare possunt cum habitibus vitiosis. D. 97. l. 8. n. 3. 440 & Disp. 101. sect. 2. num. 8. 453
 Potest dari habitus indifferens in Individuo. *Ibidem*, num. 6.
 Per accidens est quod hic habitus producere nequeat actus indifferentes. D. 98. sect. 1. n. 7. 442
 Quid de habitu dicendum, qui de bono transit in malum. Disp. 98. l. 2. num. 8. 443
 Quando hujusmodi habitus dicitur malus. Disp. 98. sect. 2. num. 8. *ibid.*
 Pejorae homini sit actus an habitus. Disp. 98. l. 3. num. 1 & 2. *ibid.*

HÆRESIS, HÆRETICUS.

Hæreticus nequit esse Theologus. Disp. 1. sect. 9. num. 8, 9 & 10. 11

Immane hæreticorum pronuntiatum. Disp. 23. sect. 5. num. 4. 125
 Hæretici cujusdam circa actus & decreta Dei libera error. Disp. 36. sect. 2. n. 2. 191
 Monstrorum fecunda parens hæresis. Disp. 106. sect. 2, n. 1. 476
 Bonorum operum & meriti necessitatem negant hæretici. Disp. 126. sect. 1. num. 1. 561

HYPOSTASIS.

Vocis hypostasis varius olim fuit apud Patres usus. Disp. 48. sect. 2. num. 3. 247
 Hypostasis modò idem significat quod Persona. *Ibidem*, num. 4.
 Tres sunt in Deo Hypostases. Disp. 57. l. 1. n. 1. 274

I

JANSENIUS.

Quinq; propositiones in Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi libro sunt ab Innocentio X. damnatae. Disp. 38. sect. 1. n. 5. 207
 Negat omnibus dari media sufficientia ad salutem. Disp. 38. l. 4. n. 3. 209
 Affirmat nullam omnino jam dari gratiam sufficientem. *Ibidem.*
 Negat in hominibus dari libertatem indifferentiæ. Disp. 85. sect. 2. num. 5. 384
 Hæc ejus hæresis à Sede Apostolica est condemnata. *Ibidem*, & sect. 33. num. 6. 385
 S. Augustino judice ruit hæreticorum & Jansenii de libertate sententia. Disp. 85. sect. 3. n. 2. 385
 Jansenius asserit cum sectariis libertatem per peccatum Adæ periisse. Disp. 85. sect. 4. n. 2. 386
 Hic ejus error auctoritate Conciliorum confutatur. *Ibidem*, num. 4. & sequent.
 Ex Scripturâ & Patribus, ac peculiariter ex S. Augustino confutatur hoc Jansenii dogma de amissa libertate. Disp. 85. sect. 5, 6, 7 & 8. 387 & sequentibus.
 D. Augustini mentem vel non intellexit Jansenius, vel subdolè dissimulavit. D. 85. l. 8. n. 2. 389
 Libertatem indifferentiæ, quasi Aristotelicam rejicit Jansenius. Disp. 85. sect. 9. num. 8. 391
 Error Jansenii circa gratiam sanitatis & medicinalem. Disp. 111. sect. 6 & 7. 497 & 498
 Asserit cum hæreticis mandata Dei esse observata impossibilia. Disp. 117. 530 & 531
 Orthodoxorum omnium in se calamos jure exa-cuit. Disp. 117. sect. 2. num. 5. 531

I D E Æ.

Ideæ sunt de possibilibus, & necessariae. Disp. 23. sect. 5. num. 3. 125
 Ideas in Deo reperiri certum est. Disp. 25. sect. 1. num. 1 & 2. 139
 Quid sint Ideæ? *Ibidem*, num. 3.
 Affirmant multi Ideas esse quid à Deo distinctum. Disp. 25. sect. 1. num. 5, 6 & 7. 139 & 140
 Docent alii eas esse ipsam Dei essentiam, vel cognitionem. *Ibidem*, num. 8, 9 & 10.
 Idea duplex, formalis & objectiva. Disp. 25. sect. 2. num. 1. 140
 Deus non est Idea creaturarum, prout in ejus omnipotentia rejuent. *Ibidem*, num. 4.
 Ideæ objectivæ sunt plures re, formales ratione. Disp. 25. sect. 3. num. 1. 141
Cur

INDEX RERUM.

Cur plures ideae in Deo esse dicantur, non plures scientiae. Disp. 25. sect. 3. num. 2. 141
 Etiam negationum & privationum. Ibid. n. 5. *ibid.*
 Sine in Deo Idea Verbi, & Spiritus sancti. Ibid. num. 6.
 An ut quis dicatur habere Ideam, requiratur ut operetur liberè. Disp. 25. sect. 3. n. 8 & 9. *ibid.*
 Idea & exemplar quomodo differant. Ibidem, num. 11. 142

IGNORANTIA.

Variæ ignorantia genera. Disput. 88. sect. 3. num. 1. 2 & 3. 403
 Quomodo causet involuntarium. Ibidem, sect. 4.
 Ignorantia negationis & pravæ dispositionis. Ibid. num. 4.
 Ignorantia pravæ dispositionis est conscientia erronea. Ibidem.
 Ignorantia actualis, seu inconsideratio. Ibidem, num. 5. *ibid.*
 Ignorantia juris & facti. Ibidem, num. 6.
 Unde dignoscatur actionem ex ignorantia esse involuntariam. Disp. 88. l. 4. num. 2, 3 & 4. 403 & 404.
 Ignorantia consequens causat voluntarium, & secundum quid involuntarium. Disp. 88, sect. 5. num. 1. 404
 Eodem modo hac in re procedendum est de inconsideratione, ac de ignorantia. Ibid. n. 6.
 Quod homini infligendum sit vulnus ignorantia, non arguit nihil eum posse naturaliter cognoscere. Disp. 113. sect. 8. num. 9. 508

IMAGO.

Tria ad rationem imaginis præcipuè requiruntur. Disp. 64. sect. 2. num. 4. 290
 Alia naturæ intentio in cognoscentibus, alia in non cognoscentibus. Ibidem, num. 5.
 Filius in divinis est verè & propriè imago Patris. Ibidem, num. 2. *ibid.*
 Utrum ratione Personalitatis, an essentia ratio imaginis conveniat Filio. Disp. 64. l. 3. n. 1. 291
 Quomodo ad rationem imaginis in Filio concurrat relatio. Ibidem, n. 2.
 Imago duplex, Physica & intentionalis. Disp. 65. sect. 3. num. 7. 299
 Sententia docens productionem Filii esse generationem, quia procedit ut imago. Disp. 65. sect. 3. 298

IMMENSITAS.

Varij circa immensitatem Dei antiquorum errores. Disp. 8. sect. 1. n. 1 & 2. 50
 Judæorum quorundam circa rem hanc delirium. Ibidem, num. 3.
 Certum est Deum rebus omnibus intimè esse præsentem. Disp. 8. sect. 1. n. 4. *ibid.*
 Immensitas est perfectio simpliciter simplex. Ibidem, num. 6.
 Deus spatium omne quod potest, necessariò semper occupat. Ibidem, n. 7.
 Dei majestatem non dedecet esse rebus vilibus intimè præsentem. Disp. 8. sect. 1. n. 9. 51
 Cur Deus peculiariter dicatur esse in caelo. Ibid. num. 10.
 An ex operatione arguatur intima Dei cum rebus omnibus præsentia. D. 8. l. 2. n. 1, 2 & 3. *ibid.*

Ex creaturarum productione non rectè inferitur Dei immensitas. Disp. 8. l. 3. n. 2. 52
 Declaratur locus ille Scripturæ, *Non longè est ab unoquoque nostrum*, &c. Ibidem, n. 5 & 6.
 Existit Deus in spatiis imaginariis ubique diffusus. Disp. 8. sect. 4. num. 7. 8. 9 & 10. 53
 Hoc variis rationibus ostenditur. Ibidem, num. 11. & sequent. 53 & 54
 Solvuntur argumenta contra existentiam Dei in spatiis imaginariis. Disp. 8, sect. 5. 54
 Quo sensu dicant Patres Deum ante mundi creationem existisse tantum in seipso. Disput. 8. l. 5. num. 5. 54

IMMUTABILITAS.

Mutabilitas duplex, Physica & Moralis. Disp. 9. sect. 1, num. 1. 55
 In Deo neutra hæc mutabilitas reperiri potest. Ibidem, num. 2 & 4. *ibid.*
 Deus quod semel vult, semper vult. Ibidem, num. 3. 56
 Immutabilitas est perfectio simpliciter simplex. Ibidem, num. 5.
 Ulteriùs declaratur hæc Dei immutabilitas. Ibidem, num. 6. *ibid.*
 Difficultates quædam explicantur circa Dei immutabilitatem. Ibidem, num. 7.
 Mutatio extrinseca Deo non repugnat. Ibidem, num. 9.
 Quo sensu dicatur Deus deambulare, descendere, &c. Ibidem, num. 10. *ibid.*
 Immutabilitas consistit in positivo. Ibid. num. 11.
 Dei voluntas est immutabilis. Disp. 30. sect. 1. num. 3 & sequent. 162
 Sicut Deus ipse, ita quicquid Deo est intrinsecum durat per durationem Dei. Disp. 30. l. 2. num. 2. 163
 Ex notione æternitatis ostenditur Dei voluntatem esse immutabilem. Ibidem, n. 4
 Immutabilitas divinæ voluntatis non tollit actuum ejus libertatem. Ibidem, num. 5 & sequent. *ibid.*
 Immutabilitas tribus modis sumitur. Disput. 56. sect. 2. num. 6. 273

IMPERIUM.

Imperium economicum & monasticum. Disp. 37. sect. 1. num. 4. 199
 Imperium practicum *Eac hoc* ad providentiam non requiritur. Ibidem, num. 4 & 5. 217
 Nec ad prædestinationem. Disp. 39. l. 2. n. 5. 217
 Imperium practicum in Deo tribuit S. Thomas voluntati. Disput. 47. sect. 1. num. 6. 245

INEFFABILITAS.

Quo pacto Deus sit ineffabilis. Disp. 21. sect. 1. num. 1, 2 & 3. 103
 Possitne imponi nomen quidditative significans Deum. Ibidem, n. 5, & sequent.
 Deus duobus modis est ineffabilis, intensivè & extensivè. Ibidem, num. 14. 104
 Nomina quædam de Deo dicuntur substantialiter. Disp. 21. sect. 2. num. 2. *ibid.*
 Varia Dei nomina accidentaliter. Ibidem, n. 3.
 Tria præcipua Dei nomina. Disput. 21. sect. 2. num. 6. 105

INDEX RERUM.

INFINITAS.

Vox *infinitus* variè in scripturâ usurpatur. Disp. 7. sect. 2. num. 2. 47
 Utrum ex motu cælorum rectè ostendatur Dei infinitas. *Ibidem*, num. 4.
 Rationes variæ unde probetur infinitas Dei. D. 7. sect. 2. *ibid.*
 Præcipua ratio cur Essentia divina quâ talis, sit infinita. Disp. 7. sect. 3. n. 3. & 4. 48
 Infinitas Dei sitne positiva, an negativa. *Ibidem*, sect. 6.
 An in creaturis dari possit infinitum. *Ibid.* n. 8.
 Dari potest infinitum in multitudine. Disp. 7. l. 4. num. 1. 49
 Id rectè probat argumentum ductum à negationibus. *Ibidem*.
 Hoc argumentum magis declaratur. Disp. 7. sect. 4. num. 3. & sequent. *ibid.*
 Alia est infinitas essentia, seu indivisibilis, alia quantitativa, & divisibilis. D. 10. sect. 2. n. 6. 59
 Perfectio major aliis infinitis, non est semper infinita. *Ibidem*, num. 8, 9. & 11. *ibid.*
 Virtus cognoscitiva infiniti non est necessariò infinita. Disp. 10. sect. 3. num. 1. 60

INTELLECTIO, INTELLECTUS.

Volunt nonnulli essentiam Divinam sitam esse in actuali intellectu. Disp. 4. sect. 5. num. 9. & 10. 28 & 29
 Intellectio in Deo est aliquo modo radix volitionis. Disp. 4. sect. 7. n. 3. 30
 Actualis intellectio non constituit formaliter essentiam Divinam. Disp. 4. sect. 8. per totam. 31
 Intellectio & dictio. D. 50. sect. 4. n. 4. 253
 Admitti nequit in Deo duplex intellectus, essentialis & notionalis. *Ibid.* num. 6.
 Quid sit intelligere notionale. Disp. 50. sect. 4. num. 7 & 8. *ibid.*
 Intellectus est perfectior potentia quàm voluntas. Disp. 83. sect. 4. num. 3. 571

INTENTIO.

Intentio & electio in Deo reperiuntur. Disp. 28. sect. 2. num. 7. 158
 Ex intentione finis inefficace dari possunt media Efficacia. Disp. 41. sect. 3. num. 2. 228
 Intentio alicujus finis tribus modis fieri potest. Disp. 91. sect. 5. num. 4. 417
 Dari potest intentio indifferens tam ad bonum, quàm malum medium eligendum. *Ibid.* n. 5.
 Varia discutuntur circa intentionem & electionem. Disp. 93. sect. 1. 422
 Quomodo bonitatem aut malitiam refundat in electionem. Disp. 93. sect. 2. 423
 Intentio quatuor modis fieri potest in rem intentam. Disp. 93. sect. 3. num. 4. *ibid.*
 Possunt intentio bona ex pravâ electione vitari. Disp. 93. sect. 3. num. 5. *ibid.*
 Intentio finis boni causare interdum potest malam electionem. *Ibidem*, num. 7.

INVOLUNTARIUM.

An metus causet involuntarium. Disp. 88. l. 1. 401
 Quæ ex metu fiunt sunt simpliciter voluntaria. *Ibidem*, num. 2.

Sunt tamen frequenter secundùm quid involuntaria. *Ibidem*, num. 4. *ibid.*
 Observatio mandatorum Dei, etiam ex metu, sæpè non est secundùm quid involuntaria. *Ibidem*, num. 5.
 An concupiscentia causet involuntarium. Disp. 88. sect. 2. 402
 Concupiscentia etsi ut plurimum causet voluntarium, interdum tamen causet involuntarium. *Ibidem*, num. 2 & 3. *ibid.*
 Concupiscentia minuit voluntarium. *Ibidem*, n. 4.
 Aliud tamen est minuere voluntarium, aliud minuere meritum. *Ibidem*, num. 7. 403
 De involuntario ex ignorantia. Disp. 88. l. 3. 403
 Varia ignorantia genera declarantur. *Ibidem*, num. 1, 2 & 3.
 Quomodo ignorantia consequens causet non voluntarium. Disp. 88. sect. 5. num. 4. 404

J U S.

Jus nostrum cedit juri Dei in ordine ad usus omnes Deo possibili. Disp. 34. sect. 1. n. 2. 175
 Cessio juris non stat cum jure, seu dominio. Disp. 34. sect. 3. num. 11. 178
 Tripliciter juri triplex respondet justitia. Disp. 35. sect. 1. num. 4. 182
 Quo pacto jus creaturæ sit jus Dei. Disp. 35. sect. 3. num. 6. 183
 Jus creaturæ non impedit conceptum justitiæ in Deo. Disp. 35. sect. 7. num. 2. 187
 Jus altum & bassum in republicâ. Disp. 35. sect. 9. num. 6. 189

JUSTITIA.

Ad obligationem justitiæ requiritur contractus. Disp. 35. sect. 1. num. 3. 182
 Justitia commutativa, distributiva, & legalis. *Ibid.* num. 4.
 Justitia commutativa & distributiva quomodo differant, *Ibidem*, n. 5. *ibid.*
 Non in rebus tantum utilibus reperitur contractus justitiæ. *Ibidem*, num. 5.
 Ad justitiam sufficit opus æstimatione dignum. Disp. 35. sect. 2. num. 6. *ibid.*
 An in justitiâ reperitur semper contrapassum. *Ibidem*, num. 10 & 11.
 Utrum inter Dominum & servum reperitur justitia. Disp. 35. sect. 3. num. 1 & 2. 183
 Ejusdem ad seipsum nec gratitudo est, nec justitia. *Ibidem*, num. 3.
 Obligatio justitiæ non obstat libertati Dei. Disp. 35. sect. 4. num. 4 & 5. 184
 Obligari homini ex justitiâ nullam in Deo arguit imperfectionem. Disp. 35. sect. 5. n. 1 & 7. 185 & 186
 Vita æterna & ex gratiâ est, & ex justitiâ. *Ibidem*, num. 4. 185
 Varii modi defendendi dari justitiam Dei ad hominem. Disp. 35. sect. 6. 186
 Expeditissimus modus ad ostendendum dari justitiam Dei ad hominem. Disp. 35. sect. 7. 187
 Deus ex obligatione justitiæ, nullius rei amittit dominium. *Ibidem*, num. 3. & sequentibus.
 Non obstat Dei dominio, quòd inferret injuriam sub conditione impossibili. Disp. 35. sect. 7. num. 5. 187
 Disparitas inter justitiam & obedientiam cur illa in Deo dari possit, non hæc. *Ibidem*, num. 9. *ibid.*
Asserunt

INDEX RERUM.

Afferunt Patres dari in Deo iustitiam erga hominem. Disp. 35. sect. 8. num. 2. 188
 Quo sensu id interdum videantur negare. Ibidem, num. 3 & 4.
 Iustitia commutativæ & distributivæ & conditiones obiter recensentur. Disp. 35. sect. 9. num. 2. 3. & 4. 189
 Quid sit iustitia legalis. Ibidem, num. 6.
 Iustitia legalis in Deo reperiri non potest. Disp. 35. sect. 9. num. 7. 189
 Datur in Deo iustitia vindicativa, sed à gubernativâ indistincta. Ibidem, num. 8.
 Deus ex iustitiâ strictâ dat coronam gloriæ, punit ex providentiâ. Disp. 35. sect. 9. n. 9. 190

L

LAUREOLÆ.

Diversæ laureolæ dantur ex iustitiâ distributivâ. Disp. 35. sect. 9. num. 5. 189
 Quid nomine laureolæ intelligatur. Disput. 84. sect. 8. num. 2. 380
 Cur tres peculiariter statuuntur laureolæ. Ibidem.
 Quædam de laureolâ doctoris, & quibus conveniat. Disp. 84. sect. 8. num. 3. *ibid.*
 Quinam censeantur Martyres in ordine ad obtinendam laureolam. Ibidem, num. 4.
 Quid ad laureolam virginittatis requiratur. Disp. 84. sect. 8. num. 5 & 6. *ibid.*
 Qualem ante usum rationis decedentes habeant laureolam virginittatis. Ibidem.
 Virgo Mater præstantissimam habet virginittatis laureolam. Ibidem, num. 7. *ibid.*
 In quo sitæ sint hæ Sanctorum laureolæ. Ibid. n. 8.
 Laureolæ Doctorum non dantur merè propter actus externos. Disp. 96. sect. 6. n. 4. 432

LIBERTAS.

Libertas nostra à Dei voluntate non læditur. Disp. 33. num. 1. 174
 Potest Deus voluntatem creatam ad operandum necessitare. Ibidem, num. 2.
 Deus nec concursu generali, nec determinando ad individuationem, libertatem hominis lædit. Disp. 33. num. 4 & 5. *ibid.*
 Dei prænitio libertatem nostram non tollit. Ibidem, num. 8.
 Idem dicendum est de providentiâ. Disp. 37. sect. 3. num. 2. 201
 Quatuor genera libertatis. Disp. 85. sect. 1. n. 1. 383
 Quid libertatis, seu liberi arbitrii nomine intelligatur. Ibidem, num. 3. 384
 Cur vocetur arbitrium. Ibidem.
 Libertatis definitio. Ibidem, num. 3. *ibid.*
 Difficultatis cuiusdam solutione magis declaratur libertatis definitio. Ibidem, num. 4 & 5.
 Hæresis negans libertatem jam inde à nascente Ecclesiâ exorta. Disp. 85. sect. 2. n. 1. *ibid.*
 Eandem, Lutherum secuti, descendunt nostri temporis sectarii. Ibidem, num. 2. & 3. 385
 Pontificum decretis ostenditur dari in naturâ lapsâ libertatem indifferentiæ. Ibidem, n. 5. 386
 Libertatem per peccatum Adæ periisse docent Sectarii. Disp. 85. sect. 4. n. 1. 386
 Libertas indifferentiæ in naturâ lapsâ probatur ex Conciliis. Ibidem, num. 3. & sequent.
 Dari libertatem indifferentiæ variis Scripturæ locis ostenditur. Disp. 85. sect. 5. per totam. 387

Par juxta hos Dogmatistas hominibus & brutis est in agendo necessitas. Ibidem, n. 4.
 Hæc hominum libertas Patrum testimoniis astruitur. Disp. 85. sect. 6. 387
 Ex S. Augustino peculiariter ostenditur dari jam in naturâ lapsâ libertatem indifferentiæ. D. 85. sect. 7. & 8. 388 & 389
 Libertatem ad bonum & malum agnoverunt antiqui Philosophi. Disp. 85. sect. 9. 390
 Lumine naturæ notum est dari libertatem indifferentiæ. Ibidem, num. 8. 391
 Nationum omnium consuetudine & consensu ostenditur homines esse in agendo liberos. Disp. 85. sect. 10. per totam. 391
 Dicitur nequit brutis animantibus inesse libertatem. Disp. 89. sect. 1. num. 4. 405
 Artes aliquæ cum libertate acquisitæ, possunt sine eâ postea exerceri. Ibidem, num. 5.
 Libertas physica & moralis. Disp. 92. f. 3. n. 7. 420
 Quò libertas major, eò actus ut plurimum honoratior. Disp. 94. f. 3. n. 9. 427
 Ubi æqualis libertas, æqualis etiam est bonitas & malitia. Disp. 96. f. 4. n. 5. 431
 Nullus potest necessitari ad peccandum, etiam in genere. Disp. 115. sect. 8. num. 4 & 5. 525

LIBER VITÆ.

Quid sit Liber vitæ. Disp. 46. sect. 1. n. 1 & 2. 242
 An sicut est Liber vitæ, ita etiam sit liber mortis. Ibidem, num. 3.
 Quid sit delere aliquem de Libro vitæ. Disp. 46. sect. 1. num. 5 & 6. 243
 Certus est numerus prædestinatorum & reprobatorum. Ibidem, num. 7.
 Sitne major numerus prædestinatorum an reprobatorum. Disp. 46. sect. 2. n. 1. 2 & 3. 243
 Utrum ex fidelibus plures salventur, an damnentur. Ibidem, num. 4 & 5.
 Numerus Martyrum & Confessorum in Catholicâ Ecclesiâ. Disp. 46. sect. 2. num. 7. 344

LUCIFER.

In quod cælum ascendere volebat Lucifer. D. 68. sect. 1. num. 5. 311
 Opinio de peccato Luciferi affectantis æqualitatem cum Deo. Disp. 79. sect. 4. num. 2. 358
 Dicunt aliqui Luciferum sibi appetuisse unionem hypostaticam. Ibidem, num. 4. 359
 Alia de peccato Luciferi sententiæ. Disput. 79. sect. 4. num. 5. & 6. *ibid.*
 Malorum Angelorum præcipuus est Lucifer. Disp. 82. sect. 1. num. 2. 365
 Fuit etiam Lucifer omnium omnino Angelorum præcipuus. Ibidem, num. 4. 366
 Ex Luciferi instigatione alii Angeli peccarunt. Disp. 82. sect. 1. num. 6. *ibid.*
 Sitne Lucifer cæterorum dæmonum naturâ Princeps & superior. Disp. 82. sect. 2. n. 9. 367
 In Luciferi in principem electionem dæmones omnes conspirarunt. Ibidem, num. 10.

LUMEN GLORIÆ.

Sitne de fide dari lumen gloriæ. Disp. 14. sect. 1. num. 3. & sequent. 73
 Duo luminis munera. Disp. 14. sect. 2. n. 1. 74
 Lumen non est adequatum principium visionis. Ibidem, num. 3. & sequent.

Quo

INDEX RERUM.

Quo pacto lumen ad visionem disponat. Disp. 14. sect. 2. num. 7. 74
 Ad visionem Dei connaturaliter eliciendam requiritur lumen intrinsecum. Disp. 14. sect. 3. num. 1. 75
 Produci tamen potest visio per concursum extrinsecum. Ibidem, num. 3. & sequent. *ibid.*
 Præcipua ratio cur ad visionem connaturaliter eliciendam requiratur lumen inhaerens. Disp. 14. sect. 4. per totam. 75
 An ratione supernaturalitatis præcisè requiratur ad visionem lumen gloriæ. Disp. 14. sect. 5. & 6. 76
 Lumen gloriæ de facto non est species. Disp. 15. sect. 2. num. 3. *ibid.*
 Intellectus inæquales cum æquali lumine, æqualiter vident Deum. Disp. 16. sect. 2. num. 1. & sequent. 84
 Intensio visionis sequitur intensionem luminis. Disp. 16. sect. 3. num. 4. 85
 Lumen gloriæ non magis petit intellectum Angelicum, quam humanum. Ibidem, num. 6. 86
 Lumen gloriæ in operando pendere potest à conditione extrinsecâ. Disp. 74. sect. 9. num. 4. & 5. 338

LUTHERUS.

Delicatæ hujus temporis sectæ coryphæus. Disp. 1. sect. 4. num. 4. 5
 Ejus cum Carolstadio dissidium. Ibidem, n. 7. 6
 Lutheri circa gratiam sufficientem error. Disp. 38. sect. 4. num. 3. 209
 Profanum & impium Lutheri facinus. Disp. 48. sect. 1. num. 2. 246
 Negavit liberum hominis arbitrium. Disp. 85. l. 2. num. 3. 384
 Lutheri in meritum & bonorum operum exercitationem scommata. Disp. 126. sect. 1. 561
 Quid in bonorum operum contemptum homo impius fecerit. Ibidem, num. 3.

M

M A L U M.

Malum sæpè situm est in positivo. Disp. 100. sect. 3. num. 6. 448
 Explicantur Patres dum dicere videntur malitiam peccati consistere in privativo. Disp. 100. sect. 4. 449
 Quid velint Patres dum aiunt malum non esse aliquid. Disp. 100. l. 4. num. 3 & 4. & sect. 5. 449
 Malum morale est, quod maximè distat à bono causaliter. Disp. 100. sect. 5. num. 3. 450
 Dari nequit propriè malum transcendentale. Ibid. num. 7. *ibid.*
 Malum simpliciter, & secundùm quid. Ibidem, num. 7. *ibid.*
 Res positivæ variis modis possunt esse aliis malæ. Ibidem, num. 8. *ibid.*
 Quo pacto malum debeat esse in bono, tamquam in subjecto. Disp. 100. sect. 6. num. 2. 451
 Multa sunt mala quia prohibita. Disp. 101. sect. 1. num. 1. *ibid.*
 Multa prohibita quia mala. Ibidem, num. 6. 452
 Res præsunt malæ, quam Deus sibi de iis displiceat. Ibidem, num. 4. 452
 Duo malitiæ genera in actibus consideranda. Disp. 103. sect. 2. num. 1. 461

MANICHÆI.

Duo statuebant rerum principia, bonum unum, alterum malum. Disp. 79. sect. 1. num. 2. 356

M A R I A.

Beatissima Virgo electa ad gloriam fuit ante prævisa merita. Disp. 41. sect. 3. num. 9. 229
 Omnes etiam ejus actiones erant præfinitæ. Ibid.
 Sanctissima Virgo habuit custodem Archangelum. Disp. 77. sect. 2. num. 3. 354
 Habuit virginitatis aureolam longè perfectissimam. Disp. 84. sect. 8. num. 7. 380
 Verissimè ab Ecclesiâ vocatur Virgo virginum. Ibidem.
 Privilegium immaculatæ Virginis est, nullum unquam veniale peccatum admisisse. Disp. 115. sect. 6. num. 6. 524

M E R I T U M.

Meritis æqualibus semper tribuit Deus præmium æquale. Disp. 16. sect. 2. num. 10. 85
 In meritis nostris respectu præmii totum intervenit, quod ad veram rationem justitiæ requiritur. Disp. 35. sect. 5. n. 6. 185
 Meritum non movet, nisi ut existens. Disp. 40. sect. 2. num. 2. 219
 Differentia inter causam finalem & meritariam. Ibidem, num. 5.
 Mereri præmium est mereri voluntatem illud dari. Disp. 40. sect. 2. num. 7. 219
 Error Origenis circa meritum Prædestinationis. Disp. 42. sect. 1. num. 1. 229
 Pelagii circa idem error. Ibidem, num. 3.
 Quomodo hac in re errabant Semipelagiani. D. 42. sect. 1. num. 5. 230
 Merita gratiam subsequenti non possunt eam mereri. Disp. 42. sect. 2. num. 3. *ibid.*
 Principium meriti non cadit sub meritum. Ibid. num. 5.
 Merita tantùm in intentione nihil possunt mereri. Ibidem, num. 7. 231
 Mereri quis potest, licet actum quem elicit, nesciat esse meritarium. Disp. 89. sect. 6. num. 5. 409
 Licet per diversos actus mereri quis simul possit & demereri, non tamen id potest per eundem. Disp. 91. sect. 5. num. 2. 417
 Ad mericum spectari debet libertas & intensio actus. Disp. 96. sect. 5. num. 4. 432
 Novus actus internus elicitus, semper auget meritum. Disp. 96. sect. 6. num. 2. *ibid.*
 Actus merè naturalis solum meretur majus præmium in ordine naturali. Disp. 113. sect. 11. num. 4. 511
 Actus naturales & supernaturales tendunt ad duos fines disparatos. Disp. 113. sect. 12. n. 1. *ibid.*
 De S. Basilide, & aliis, quibus contendunt nonnulli gratiam intuitu operum merè naturalium fuisse concessam. Ibidem, num. 8 & 9. 512
 Indubitatum est dari meritum hominis apud Deum. Disp. 126. sect. 1. num. 4. 561
 Meritum & impetratio quomodo distinguantur. Disp. 126. sect. 2. num. 1. & 5. 562
 Idem actus respectu unius rei esse potest impetratio, respectu alterius meritum. Ibidem, n. 6.
 Non est idem esse laudabile & esse meritarium. Disp. 126. sect. 2. num. 2 & 3. 562
An actus

INDEX RERUM.

An actus malus dici possit meritorius pœnæ. Disp. 126. sect. 2. num. 2. 562
 Utrum ad meritum requiratur promissio. Disp. 126. sect. 3. *ibid.*
 Duobus modis accipi potest meritum, Ibidem, num. 2.
 Ad meritum non semper requiritur promissio. Disp. 126. sect. 3. num. 5. 563
 & Sect. 12. num. 5. 570
 In quibusdam tamen rebus ut opus exigit meritum necessaria est promissio. Ibidem, num. 7. 563
 Impugnantur dicentes posse Deum bonis operibus valorem conferre. Disput. 126, sect. 4, num. 3. & sequentibus. *ibid.*
 Ad meritum connaturaliter requiritur status viæ. Disp. 126, sect. 5 564
 Non tamen est ad meritum essentialiter requisitus. Ibidem, num. 2
 Quando censendus sit finire status viæ. Ibidem, num. 5. *ibid.*
 Ad meritum etiam perfectum requiritur status gratiæ. Disp. 126, sect. 6. n. 1. *ibid.*
 Major gratia reddit actum magis meritorium. Ibidem, num. 4.
 Ut actus sit meritorius debet esse liber, bonus, & positivus. Disp. 126. sect. 7. 565
 Debet etiam esse supernaturalis. Disput. 126. sect. 8. 566
 Licet omnis actus malus sit dignus pœnâ, non tamen omnis actus bonus est dignus præmio. Ibidem, num. 5. *ibid.*
 Ut actus sit meritorius non requirit certam intentionem. Disp. 126. sect. 9. n. 1 567
 Potest quis mereri etiam in instanti. Ibidem, n. 2.
 Primam gloriam peccator non meretur de condigno, sed tantum de congruo per actum contritionis. Disp. 126. sect. 9. num. 5. & seq. 567
 Quid de merito mediocri & perseverantiæ dicendum. Ibidem, num. 9 & 10 568
 De merito bonorum temporalium. Ibidem, n. 11.
 Non potest quis mereri primam gratiam. Disp. 126. sect. 10 & 11 568 & 569
 Atteuntur quædam circa meritum de congruo. Disp. 126. sect. 12. 570
 Quid sit meritum de congruo, & quomodo differat à merito de condigno. Ibid. num. 1.
 Quæ conditiones ad meritum de congruo requirantur. Ibidem, num. 6 *ibid.*
 Sancti in cælo nobis aliqua merentur de congruo, non tamen de condigno. Ibidem, n. 8. & 9.

S. MICHAEL.

Princeps est cœlestis exercitus. Disp. 82. sect. 1. num. 1. 365
 S. Michaëlis hortatu boni Angeli perstiterunt. Ibidem, num. 8. 366

MISERICORDIA.

In quo situs sit verus misericordiæ conceptus. Disp. 35. sect. 9. num. 10. 190
 Certum est dari in Deo misericordiam. Ibidem.

MISSIO.

Dari in divinis Personis missionem certum est. Disp. 62. sect. 1. num. 1. 285
 Variè variè de natura Missionis sentiunt. Ibidem. num. 2.

Ad missionem requiritur & processio, & externa operatio. Disp. 62. sect. 1. num. 3, 4 & 5 285
 Missio egressum Personæ missæ denotat ex eo, à quo mittitur. Ibidem, num. 6.
 Quem terminum ad extra denotet missio in divinis. Disp. 62. sect. 1. num. 7 285
 Quo sensu dicatur Christus missus à Spiritu Sancto. Ibidem, num. 8.
 Persona missa, per processionem accipit voluntatem cundi. Disp. 62. sect. 1. num. 9. 285
 Missio visibilis, & invisibilis. Disp. 62. sect. 2. num. 1. 286
 Quamvis tota Trinitas veniat in animam, non tamen tota mittitur. Ibidem, num. 2.
 Per solam gratiam sanctificantem censetur mitti Spiritus Sanctus invisibiliter. Disp. 62. l. 2, n. 3. 286
 Per alia dona tantum mittitur Persona secundum quid. Ibidem, num. 4.
 Mitti Filius potest sine Spiritu Sancto, & econtrà. Ibidem, n. 5. *ibid.*
 Non dona gratiæ tantum, sed ipsa etiam Persona, unà cum iis datur. Ibidem, num. 6.
 Divina Persona non mittitur ad creaturas irracionales. Ibidem, num. 8. *ibid.*

MORALITAS.

Morale & liberum sunt idem. Disp. 89. f. l. n. 1. 405
 Moralitas libertatem non supponit, sed in eâ formaliter consistit. Ibidem, num. 6. *ibid.*

MUNDUS.

Mundus est musica laudans Deum. Disp. 2. sect. 2. num. 6. 18
 Mundus liber quidam divinitatis. Ibidem.
 Externa mundi species ad sanctam de Deo cogitationem injiciendam sufficit. Disp. 38. sect. 5. num. 1 & sequent. 210

N

NATURA.

Natura gratiam illustrat. Disputatione 1. sect. 3. num. 8. 5
 Instinctus & appetitus naturæ non tendit ad impossibile. Disp. 10. sect. 54. num. 9. 61
 Deus & natura nihil faciunt frustra. Ibidem.
 Utrum bona opera naturalia conducere ullo modo possint ad gratiam. Disp. 42. sect. 4. num. 2. & sequent. 232
 Quo pacto secundum aliquos differant Natura & Essentia. Disp. 65. sect. 4. num. 1. 299
 Implicat natura rationalis creata impeccabilis. Disp. 79. sect. 2. num. 8 & 9. 357
 Tres hominis status, naturæ integræ, lapsæ, & puræ. Disp. 112. sect. 1. num. 3. 499
 Hominem in purâ naturâ creari nil vetat. Ibid. n. 4.
 Male negat Jansenius statum puræ naturæ esse possibilem. Disp. 112. sect. 1. num. 5 & 6. *ibid.*
 Naturæ integræ status est duobus aliis longè perfectior. Disp. 112. sect. 2. num. 1 500
 Tantæ sunt vires in naturâ lapsâ, ac fuissent in purâ. Ibidem, num. 3 & sequent.
 Sine speciali auxilio, saltem ordinis naturalis, non potuisset quis in purâ naturâ consequi finem naturalem. Disp. 112. sect. 3. num. 3 501
 Differentia circa actum amoris Dei in naturâ lapsâ & integrâ. Disp. 114. sect. 5. num. 4. 517

NOTIO:

INDEX RERUM.

NOTIO: ACTUS NOTIONALIS.

- Quid in divinis sit notio. Disput. 51, sect. 2. num. 2. 257
 Statuendæ sunt in Deo notiones. Ibidem, n. 3
 Notiones in divinis numerantur quinque. Disput. 51, sect. 3, num. 4. 258
 Varia circa divinas notiones. Ibidem, num. 5.
 Peculiaris ratio, cur innascibilitas censetur notio. Disput. 51, sect. 3, num. 6. 258
 Quid sit actus notionalis. Disput. 59, sect. 1, n. 1. 280
 Hos actus in Deo dari certum est. Ibid. n. 2.
 Utrum actus notionales sint de aliquo. Ibidem, num. 3, 4 & 5. *ibid.*
 Quis sit terminus formalis actuum notionalium. Ibidem, num. 8. 281
 Utrum actus notionales sint voluntarii. Disput. 59, sect. 2. 281

O

OBDURATIO.

- Obduratio non tollit potentiam antecedentem peccandi. Disput. 38, sect. 7, num. 4. 212
 Idem etiam intelligendum de desertione Dei, ex-cæcatione, & induratione. Ibidem, num. 9. 213

OCULUS.

- Oculi cordis & corporis. Disput. 10, sect. 6, n. 2. 63
 Oculus corporeus nequit videre Deum. Disput. 10, sect. 5 & 6. 62
 Implicat visio Dei corporea. Disput. 10, f. 7, n. 2. 64
 Nullus sensus materialis percipere potest spiritum. Ibidem, num. 3. *ibid.*

ODIUM.

- Utrum in Deo reperiatur. Disput. 28, f. 1, n. 4. 156
 Odium duplex, abominationis & inimicitia. Ibid. num. 5. *ibid.*
 Odisse malum arguit perfectionem. Ibid. n. 5.
 Datur in Deo odium abominationis, non odium inimicitia. Ibidem, num. 5 & 6. 157

OMISSIO PURA.

- Non est à Deo excludenda. Disput. 27, sect. 9, num. 2, & sequent. 154
 Pura omisso arguit perfectionem in principio. Disput. 27, sect. 10. 155
 An defectu laudabilitatis repugnet pura omisso in Deo. Ibidem, num. 3. *ibid.*
 Pura omisso non potest esse meritoria. Disput. 126, sect. 7, num. 2 & 3. 565

OMNIPOTENTIA.

- Deus creaturas cognoscit in sua omnipotentia. Disput. 22, sect. 4, num. 3. 107
 Inter omnipotentiam Dei & illius scientiam nulla intercedit vera prioritas. Ibidem, num. 4. 108

OPPOSITIO.

- Personæ divinæ in tantum numerum insinuant, in quantum ad invicem sunt. Disput. 53, sect. 4, num. 8. & Disput. 66, sect. 4, n. 6. 264 & 306

In divinis omnia sunt unum, ubi non obviat Relationis oppositio. Disput. 66, sect. 4, n. 6. 306

ORIGENES.

- Error Origenis circa perpetuitatem beatitudinis. Disput. 84, sect. 4, num. 5. 377
 Sanctos Angelos docuit culpas interdum aliquas admittere. Disput. 84, sect. 5, num. 1. 378

P

PARVULI.

- Negant aliqui parvulis omnibus dari media sufficientia. Disput. 38, sect. 8, num. 2. 213
 Contrarium tamen est tenendum. Ibidem, n. 4.
 Quo sensu vult Deus parvulos ad agnitionem veritatis venire. Disput. 38, sect. 8, num. 6. 213
 Christus parvulorum etiam est Redemptor. Ibid. num. 9. 214
 Explicatur S. Augustinus circa hos parvulos. Disput. 38, sect. 9, num. 3. *ibid.*
 Differentia inter adultos & parvulos circa media ad salutem sufficientia. Ibidem, num. 4. *ibid.*
 Quo pacto peccent in Adamo, & contrahant peccatum originale. Disput. 106, sect. 5, n. 4. 478
 Quomodo gratia fuit ipsis debita, & illius privatio is voluntaria. Disput. 106, sect. 6, n. 4 & 5. 479
 Quo sensu peccatum originale in parvulis dici possit pœna. Disput. 106, sect. 7, num. 5. 480
 Parvuli in peccato originali decedentes æternam vitam privatum iri certum est. Disput. 106, sect. 8, num. 2. 481
 Non tamen cruciabuntur igne. Ibidem, num. 3.
 Nec ullo omnino afficiuntur sensu doloris. Ibidem, num. 5 & 6. *ibid.*
 Quo loco post diem Iudicii sint futuri. Ibidem, num. 7 & 8.
 Habebunt cognitionem Dei, ejusque amorem. Ibidem, num. 8. *ibid.*

PATER.

- Patris divinitatem nullus unquam negavit. D. 49, sect. 2, num. 2. 249
 Quo sensu Deus Pater dicatur solus verus Deus. Disput. 49, sect. 3, num. 2. *ibid.*
 Pater qua ratione sit major Filio. Ibidem, n. 5. 250
 Pater non est causa Filii. Disput. 50, sect. 1, n. 6. 251
 Pater & Filius cur dicant relationem ad Spiritum Sanctum. Disput. 52, sect. 2, num. 5. 259
 Qua ratione Patres aliqui negent respectum Patris & Filii ad Spiritum Sanctum. Ibidem, n. 7.
 Pater & Filius in ratione spirantis sibi non opponuntur. Disput. 52, sect. 3, num. 6, 260
 Pater non est Persona completa prius ratione, quam generet. Disput. 58, sect. 3, n. 6. 279
 Pater est alius, non aliud à Filio. Disput. 60, sect. 2, num. 6. 283
 Varia circa Personam & nomen Patris. Disput. 63, sect. 1. 287
 Nomen *Pater* prius respectu Filii æterni dicitur, quam creaturarum. Ibidem, num. 2.
 Pater est principium Filii & Spiritus Sancti, non tamen initium. Ibidem, num. 3. *ibid.*
 Pater æternus est author sine authore. Ibidem, num. 4.
 Pater est fons Deitatis, & totius Trinitatis. D. 63, sect. 1, num. 5. 287
 Nomen

INDEX RERUM.

Nomen Patris notionaliter sumitur, & essentialiter. Disp. 63, sect. 2, num. 1. 288
 Duplex in Deo Paternitas. Ibidem. *ibid.*
 Innascibilitas quid sit, & quomplex. Disp. 63, sect. 2, num. 3. *ibid.*
 Innascibilitas sita est in negatione. Ibidem, num. 4, 5 & 6. *ibid.*
 Solus Pater in divinis loquitur, seu dicit, producendo scilicet Verbum. D. 64, sect. 1, n. 10. 290
 Pater & Filius sunt unus Spiritor, duo spirantes. Disp. 65, sect. 2, num. 1. 298

P A T E R N I T A S.

Paternitas est processio activa, Filiatio processio passiva. Disp. 50, sect. 4, num. 2. 253
 Sine vera hac prædicatio, Paternitas est spiratio activa. Disp. 52, sect. 3, num. 7. 260
 Divinitas non est de essentia Paternitatis. Disp. 54, sect. 3, num. 4. 269
 Paternitas duobus modis sumitur. Ibidem.
 Certum est Paternitatem esse omnino improducam. Disp. 63, sect. 2, num. 2. 288
 Paternitas & Filiatio quo pacto distinguantur à spiratione passiva. Disp. 66, sect. 6. 307

P E C C A T U M,

Nequit Deus permittere directe peccatum ob humilitatem, aut alias virtutes. D. 44, l. 4, n. 1. 238
 Deus bona ex peccato provenientia vult tantum consequenter. Ibidem, num. 2.
 Deus ob bona peccatum secutura, minus ab illius permissione retardatur. Ibid. n. 5 & 6. *ibid.*
 Nequit Deus permittere peccatum ad ostendam misericordiam erga electos. Ibid. n. 7. 239
 Peccata conditionate tantum prævisa, perinde sunt ac nulla. Disp. 45, sect. 2, num. 6. 240
 Minimum peccatum ob maximum etiam bonum non est admittendum. Disp. 93, sect. 2, n. 3. 423
 Quædam peccata sunt peculiariter contra naturam. Disp. 98, sect. 2, num. 2. 442
 Peccatum multiplicem dicit respectum. Disp. 99, sect. 1, num. 1. 444
 Peccata naturæ, artis & moris. Ibidem, num. 2.
 Latius patet peccatum, quam culpa. Ibid. n. 3.
 Peccatum aliud per excessum, aliud per defectum. Ibidem, num. 6. *ibid.*
 Peccatum contra Deum, seipsum, & proximum. Disp. 99, sect. 2, n. 445. & D. 103, l. 5, n. 7. 464
 Peccatum cordis, oris, & operis. Ibidem, n. 2. 445 & Disput. 103, sect. 5, num. 5. 464
 Peccatum ex ignorantia, passione, & malitia. Disp. 99, sect. 2, num. 3. 445
 Homo per peccatum mortale tria mala incurrit. Ibidem, num. 5.
 Utrum omne peccatum sit in voluntate. Ibidem, num. 6. *ibid.*
 Peccata externa, homicidium, furtum, &c. ubi subjeçentur. Ibidem, num. 8. *ibid.*
 Stare potest peccatum mortale cum virtutibus acquisitis. Ibidem, num. 9. *ibid.*
 Peccata volunt nonnulli solum esse mala quia sunt contra legem prohibentem, alii quia contra legem indicantem. Disputatione 101, sect. 1, n. 3 & 4. 451
 Ostenditur multa esse mala & peccata independentes à prohibitione. D. 101, sect. 1, per totam. 451
 Peccatum variis modis est contra naturam. D. 101, sect. 2, num. 2. 453

R.P. Comptoni Theol. Scholast. Tom. I.

An etiam sit contra inclinationem naturæ. Ibidem, num. 3 & sequent. *ibid.*
 Effectus extra statum libertatis secutus, aliquando est peccatum. Disp. 102, sect. 6, num. 7. 458
 Argumentis solutis ostenditur actus ad causam liberè datam sequentes non esse peccata. D. 102, sect. 7, per totam. *ibid.*
 Sine necessarium actus extra statum libertatis secutos confiteri. Ibidem, num. 2.
 Dare causam illis rebus quæ non sunt peccata, est sapissimè peccatum. Ibidem, num. 6. 459
 Difficultates variæ circa actus extra statum libertatis factos. Disput. 102, sect. 8. *ibid.*
 Varia circa peccata quæ cõsummantur interius & exterius. Disp. 103, sect. 3. 462
 Consulens homicidium gravius peccat, quam ipsemet homicida. Ibidem, num. 6.
 Peccatum non semper est eo gravius, quo contra digniorem virtutem. Ibidem, num. 7. *ibid.*
 Peccatum levius quoad speciem superare interdum potest peccatû in specie superiore. Ibid. n. 7. 462 & Disp. 103, sect. 6. 464
 Duos homines eodem actu interficiens committit duo peccata. Disp. 103, sect. 4, num. 12. 464
 Quid quoad numerum peccatorum dicendum de Sacerdote in mortali pluribus ministrante Eucharistiam, aut penitentes absolvente. Ibidem, num. 14 & 15. *ibid.*
 De peccatorum inæqualitate. Disp. 103, sect. 5. 464
 Peccata omnia non esse æqualia certum est. Ibid. num. 4. & Disp. 104, sect. 1. 467
 Quomodo nocumentum aggravet peccatum. Ibidem, num. 2 & 4. 464
 In peccatis etiam mortalibus quod est in specie inferiore potest esse gravius peccato in specie superiore. Disp. 103, sect. 6, num. 6 & 9. 465
 Alia plura circa comparationem peccatorum leviorum cum gravioribus. Disp. 103, sect. 6 & 7, per totam. 465 & 466
 Quo pacto per peccatum homo vulneratus sit etiam in naturalibus. Disp. 112, sect. 2, n. 6. 500
 Non teguntur, sed verè tolluntur peccata. D. 121, sect. 2. 544

Peccatum Commissionis.

Quid sit. Disp. 100, sect. 1, num. 1. 446
 Impugnatur sententia malitiam peccati commissionis itatuens in privativo. Disp. 100, l. 1 & 2. *ibid.*
 Variè probatur illius malitiam consistere in positivo. Disp. 100, sect. 3. 448
 Ostenditur actum ipsum positivum peccati esse per se rectæ rationi disformem. Ibidem, num. 2.
 Explicantur SS. Patres dum dicere videntur malitiam peccati consistere in privativo. Disp. 100, sect. 4. 449
 Peccatum commissionis & omissionis conveniunt univoçè in genere moris. Disp. 102, sect. 6, num. 1. 457

Peccatum Omissionis.

Omissio pura libera potest esse peccatum, D. 102, sect. 1, num. 1. 454
 In quo peccati puræ omissionis malitia sit sita. Ibidem, num. 3 & sequent. 454
 Quinam actus tempore omissionis sint peccata. Disp. 102, sect. 2, 3, & 4. 454
 Aliquis actus præter omissionem est semper peccatum. Disp. 102, sect. 3, & 4. 455 & 456
 Ece Non

INDEX RERUM.

Non tamen omnis actus cum præcepto incompossibilis est peccatum. Disp. 102, sect. 5, n. 1. 457
 Quando in homine manente domi incipit peccatum omissionis Sacri. Ibidem.
 Peccatum omissionis & commissionis conveniunt univoce in genere moris Disp. 102, f. 6. n. 1. *ibid.*
 Omissio directe voluta, est cæteris paribus gravior purâ. Ibidem, num. 2.
 Illius præcepti omissio est prior, quod strictius obligat. Ibidem. *ibid.*
 Quo causa est levior, eò omissio est gravior. *ibid.* n. 3.
 Utrum omissio extra statum libertatis sit peccatum. Disp. 102, sect. 6, n. 5. 458

Peccatum Mortale & Veniale.

Infinita venialia non merentur pœnam æqualem uni mortali. Disp. 103, sect. 7, num. 3 & 6. 466
 Cur in Republicâ leviora interdum peccata gravius puniantur. Ibidem, num. 5. *ibid.*
 Quid sit peccatû mortale, quid veniale. D. 104. 467
 Sectariorum circa hanc peccati divisionem error. D. 104. sect. 1, num. 3. 467
 Quo sensu aliqui ex catholicis asseruerint omnia peccata esse mortalia. Ibidem num. 4. *ibid.*
 Peccata quædam ex naturâ suâ sunt gravia, quædam levia. Disp. 104, sect. 1, n. 5. *ibid.*
 Solvitur argumentum calculatorium ad probandum non dari peccata venialia. Disp. 104, sect. 2, num. 1, 2 & 3. 468
 Per peccata venialia non violantur simpliciter & absolutè præcepta. Ibidem, num. 5, & sect. 3, num. 4. 468 & 469
 Peccatum veniale ex se non excludit è cœlo. Disp. 104, sect. 2, num. 8. *ibid.*
 Declaratur cur ob maximum bonum committi non debeat peccatum veniale. Disp. 93, sect. 2, n. 3, & Disp. 104, sect. 2, num. 10. 423 & 469
 Nec mortalia omnia inter se, nec venialia sibi invicem sunt æqualia. D. 104, sect. 2, n. 12. 469
 Peccata ex triplici maxime capite redduntur venialia. Disp. 104, sect. 3, num. 1. *ibid.*
 Mortale & veniale peccatum sæpe non differunt specie physicâ. Ibidem, num. 2. *ibid.*
 Potest peccare venialiter quisquis potest mortaliter. Disp. 105, sect. 1, num. 4. 471
 Venialiter etiam sæpe peccare potest, qui nequit peccare mortaliter. *Ibid.* n. 5, & seq. *ibid.*
 Venialis peccati capaces sunt pueri prius quam mortalis. Disp. 105, sect. 1, num. 6. *ibid.*
 Animam agentes mortalis prius quam venialis peccati esse possunt incapaces. *Ibid.* n. 7. *ibid.*
 Possunt venialiter peccare, qui solum habent peccatum originale. D. 105, f. 2, per totam. *ibid.*
 Darine possit peccatum originale veniale. Disp. 106, sect. 7, num. 3. 480
 Res quædam physicam habent cum peccato veniali repugnantiam. Disp. 122, sect. 1, n. 10. 549

Peccatum habituale.

Varie sententiæ de constitutivo peccati habitualis. Disp. 107, sect. 1, per totam. 482
 Peccatum habituale est actus malus præteritus, moraliter manens. D. 107, f. 2, n. 1, & seq. 483
 Solutione argumentorum ostenditur ulterius peccatum habituale consistere in actu præterito moraliter manente. D. 107, f. 3, per totam. *ibid.*
 Ad peccatum habituale certum est requiri non condonationem Dpi. D. 107, f. 3, n. 3, & seq. 484

Deus quamvis odit peccatum habituale, non tamen odit non condonationem. Ibidem, n. 5, & 6. *ibid.*
 Peccatum habituale in hoc statu includit etiam privationem gratiæ. D. 107, f. 4, n. 1. *ibid.*
 Differentia hac in parte, inter peccatum veniale, & mortale. Ibid. num. 2 & 3. *ibid.*
 Homo in hoc statu habet obligationem non destruendi gratiam. D. 104, f. 4, n. 3. *ibid.*
 Omnis macula peccati habitualis non est in omnibus æqualis. Disp. 107, sect. 4, num. 8. 485
 Ut privatio gratiæ sit pars peccati habitualis, parum refert quod quis non possit gratiam recuperare. Ibidem, num. 11. *ibid.*

Peccatum Originale.

Variè ostenditur dari peccatum originale. D. 106, sect. 1, per totam. 475
 Sectariorum circa peccatum originale errores. Disp. 106, sect. 2. 476
 Non potest peccatum originale consistere in concupiscentiâ. Ibidem, num. 4, & seq. *ibid.*
 Peccatum originale non est situm in morbida qualitate. Disp. 106, sect. 3, num. 1. 477
 Consistatne peccatum originale in peccato Adami habitualiter manente. Disp. 106, f. 4, per totam.
 Originalis peccati explicatio est difficillima. D. 106, sect. 5, num. 1. 478
 Peccati originalis essentia sita est in privatione gratiæ sanctificantis. Ibidem, num. 2, & seq.
 Argumentorum solutione magis declaratur quo pacto peccatum originale consistat in privatione gratiæ. Disp. 106, sect. 6, per totam. *ibid.*
 Consistere nequit peccatum originale in privatione alicujus doni naturalis. Ibidem, num. 3. 479
 Quid in obliquo connotet peccatum originale. Ibidem, num. 8.
 Utrum peccatum originale & actuale conveniant univoce. Disput. 106, sect. 7, n. 1 & 2. 480
 Possunt dari peccatum originale veniale. *Ibid.* n. 3.
 Ab Adami solius, non Evæ peccato pendeat peccati originalis in nos transfusio. Ibidem, n. 6. *ibid.*
 Quid si Eva tantum, aut unus ex Adami posteris peccasset. Ibidem, num. 7.
 Ex solâ comestione fructus vetiti pendeat peccati originalis contractio. Ibidem, num. 10. *ibid.*
 Quid si Adamus voluntate tantum peccasset. *Ibid.*
 Quænam sint peccati originalis pœnæ. Ibidem, num. 12. 481
 Peccatum originale in adultis non est universim causa reprobationis. Disp. 45, sect. 4, n. 2. 241

Peccatum cum Dei ignorantia commissum.

Ut peccatum specialem contrahat malitiam contra Deum, requiritur Dei cognitio. Disput. 109, sect. 1, num. 2. 486
 Peccatum cum invincibili Dei ignorantia commissum non est mortale. Ibidem, num. 5.
 Non aliam habet hoc peccatum malitiam, quam sit illa quam haurit ex objecto creato. Disput. 109, sect. 2, num. 1. 487
 Peccatum tamen cum Dei ignorantia commissum displicet Deo. Ibidem, num. 2.
 Hujusmodi actus stare ex objecto posset cum amore Dei super omnia; ergo non est mortale. Disp. 109, sect. 3, num. 1, & sequent. 488
 Non tamen hinc sequitur, inter fideles multa scelera committi, quæ non sunt peccata mortalia. Disp. 109, sect. 4, num. 1 & 2. 489
 Immo nec inter infideles. Ibidem, num. 3.

Ex eo

INDEX RERUM.

Ex eo quod homicidium cum Dei ignorantia commissum non sit mortale, non sequitur idem dicendum de homicidio commisso cum Deo cognitione. *Disput. 109. sect. 5. num. 1. & sequent. ibid.*
 Magis declaratur gravitas homicidii ante & post cognitionem Dei. *Ibidem num. 6.*
 Quam ratione dicat Apostolus fures, fornicarios &c. celum non ingressuros. *D. 109. sect. 6. num. 2. 490*
 Ex hac sententia non sequitur omnia peccata mortalia fore ejusdem speciei. *Ibid. num. 7.*

Peccatorum subjectum.

De subjecto remoto peccati. *D. 105. sect. 1. 470*
 Christi humanitas, & beati nullius omnino peccati sunt capaces. *Ibid. num. 2. & 3.*
 Peccare poterant venialiter Angeli. *D. 105. sect. 1. num. 4. 471*
 Pueri venialis peccati prius capaces sunt, quam mortalis. *Ibidem, num. 6.*
 Animam agentes mortalis peccati prius incapaces esse possunt quam venialis. *D. 105. l. 1. n. 7. ibid.*
 Quid hac in re de semicbris, & de somno evigilantibus dicendum. *Ibid. num. 8.*
 Potest peccatum veniale stare cum solo originali. *Disp. 105. sect. 2. per totam. ibid.*
 Neque hinc sequitur hominem ob solum veniale perpetuo puniendum. *Ibidem.*
 In sola voluntate proprie existit peccatum. *D. 105. sect. 3. num. 1. 472*

PELAGIUS, PELAGIANI.

Error Pelagii circa meritum. *Disput. 42. sect. 1. num. 3. 229*
 Quo sensu gratiam internam admittebat. *Ibid.*
 Pelagianorum error à S. Augustino describitur. *Disp. 42. sect. 4. num. 3. 232*
 Male libertatem desinebant Pelagiani. *Disp. 85. sect. 8. num. 1. 389*
 Pelagius negabat peccatum originale. *Disp. 106. sect. 1. num. 1. 475*
 Alii errores Pelagii. *Ibidem.*
 Quinam post Pelagium peccatum originale negaverint. *Disp. 106. sect. 1. num. 1. ibid.*
 De ejus erroribus peculiariter agitur. *Disp. 113. sect. 1. 502*
 Quid Concilium Diospolitenum recantare coegerit Pelagium. *D. 113. sect. 6. num. 2. 506*
 Docuit posse hominem tota vita venialia omnia peccata vitare. *D. 115. sect. 6. num. 4. 523*

PERFECTIO.

Perfectum est, cui secundum suum statum nihil deest. *D. 6. sect. 1. num. 2. 43*
 Aliud est, nomen perfecti æque fortiri, aliud æque perfecti. *D. 6. sect. 1. num. 3. 43*
 Perfectio simpliciter simplex. *Disput. 6. sect. 1. num. 4. ibid.*
 Perfectionis simpliciter simplicis descriptio declaratur. *Ibidem, num. 5.*
 Alia perfectionis simpliciter simplicis acceptio. *Disp. 6. sect. 1. num. 6. ibid.*
 Ex summa Dei perfectione probatur ejus unitas. *Disp. 3. sect. 2. num. 2. 23*
 Sinite actus Dei liberi perfectiones simpliciter simplices. *D. 6. sect. 1. num. 9. 44*

R.P. Comptoni Theol. Scholast. Tom. I.

Negationes non sunt perfectiones simpliciter simplices. *Ibidem, num. 10.*
 Perfectiones omnes simpliciter simplices continentur in Deo formaliter. *D. 6. sect. 2. n. 6. 45*
 Una perfectio simpliciter simplex aliam non excludit. *Ibidem.*
 Perfectiones non simpliciter simplices non sunt in Deo formaliter. *D. 6. sect. 3. n. 1. 2. & 3. ibid.*
 Sapientia creata, quæ talis, in Deo non reperitur. *Ibidem, num. 4.*
 Quo sensu dici possit, Deum rerum creaturarum perfectiones in se continere, seclusis imperfectionibus. *Disp. 6. sect. 3. num. 5. ibid.*
 Deus rerum creaturarum perfectiones continet eminenter. *Ibidem, num. 6.*
 Num in Deo contineantur eminenter monstrantur. *Disp. 6. sect. 3. num. 7. 46*
 Sine complexum ex Deo & creaturis perfectius Deo. *Ibidem, num. 10.*
 Res perfectior non semper producit effectum perfectiorem. *D. 11. sect. 3. num. 3. 68*
 Modus habendi juvat plurimum ad perfectionem. *Ibidem, num. 4.*
 Deo ex operibus ad extra nulla accrescit perfectio, accrescit hominibus. *D. 32. sect. 3. n. 6. 171*
 Dari nequit creatura perfectissima. *D. 32. sect. 4. num. 3. 172*
 Perfectio entitativa & formalis. *Disp. 65. sect. 4. num. 7. 300*
 Duo specie distincta possunt in perfectione esse æqualia. *D. 69. sect. 3. num. 1. 2. & 3. 315*
 Varia de perfectione & distinctione specificâ. *Ibidem.*

PERSONA.

Quidam denotet vox Persona. *Disp. 48. sect. 1. num. 4. 247*
 Deitas non est persona, quia non est incommunicabilis. *Ibidem, num. 8.*
 Varii circa divinarum Personarum numerum errores. *D. 49. sect. 1. num. 1. & sequent. 248*
 Utrum una Persona divina ab aliâ dependeat. *D. 50. sect. 1. num. 5. 251*
 Nulla perfectio est in unâ Personâ, quæ non sit aliquo modo in aliâ. *D. 55. sect. 2. n. 7. 271*
 Una Persona est æque perfecta atque omnes tres. *Ibidem, num. 8.*
 Singulæ Personæ divinæ sunt sua immensitas & æternitas. *D. 56. sect. 2. num. 4. 273*
 Certum est in Deo dari tres Personas. *Disput. 57. sect. 1. num. 1. 274*
 Datur ratio Personæ omnibus tribus Personis communis. *Ibidem.*
 Ratio Personæ non est predicatum transcendens. *Disp. 57. sect. 1. num. 2. 274*
 Tres Personæ divinæ differunt specie, & ratio Personæ divinæ ut sic est genus. *Ibid. n. 4. & 5*
 Quid Deus, quid Persona divina dicat in recto. *Disp. 57. sect. 4. num. 9. 277*
 Dicine possint Personæ divinæ constitui. *Disp. 58. sect. 1. num. 4. 278*
 Personæ divinæ constituuntur Relationibus. *D. 58. sect. 2. num. 5. 279*
 Idem est à parte rei Personas constitui Relationibus & originibus. *Ibid, num. 7.*
 Tres Personæ dici possunt Idem. *Disp. 60. sect. 2. num. 6. 283*
 De æqualitate & similitudine divinarum Personarum. *Disp. 61. sect. 1. ibid.*

E c c 2

De ea-

INDEX RERUM.

De eandem prioritate, & circumfessione.
Disp. 61. sect. 2. 284
Prioritas originis, & ordo quidam concedi debet in
Personis divinis. Ibidem, num. 1 & 2.
Secunda Persona est verè Filius Dei. Disp. 64.
sect. 1, num. 1. 289

PHILOSOPHIA, PHILOSOPHI.

Non parum Theologiæ deservit. Disp. 1. l. 3. n. 5. 4
& Disp. 85, sect. 9. num. 9 & 10. 390
Quæstiones quædam Philosophicæ utiliter Theo-
logiæ intermiscuntur. Ibidem.
Quo sensu Tertullianus Philosophos appellet Hæ-
reticorum Patriarchas. Disp. 1. sect. 3. n. 6. 5
Libertatem ad bonum & malum agnoverunt anti-
qui Philosophi. Disp. 85. sect. 9. 390
Philosophicas disciplinas non improbarunt sancti
Patres. Ibidem, num. 10.

P O E N A.

Pœna & cruciatus quomodo differant. Disp. 35.
sect. 6. num. 7. 187
Pœna nemini decernitur nisi ex demeritis absolutè
prævisis. Disp. 40. sect. 4. num. 3. 221
Ex diversis capitibus oritur pœnam damni esse ma-
jorem aut minorem. Disp. 106, sect. 8. n. 9. 482
Si pœna damni solitariè sumatur, videtur superari
posse à pœna sensûs. Ibidem, num. 10. 482

P O T E N T I A.

Aliud est esse potentiam, aliud in potentiâ. Disp. 4.
sect. 7. num. 4. 30
Potentiam aliquam in Deo passim statuunt Theo-
logi. Ibidem, num. 8. *ibid.*
Quæ proportio reperiri debeat inter objectum &
potentiam. Disp. 10. sect. 3. num. 4. 60
Quid sit tenere se ex parte potentiæ. Disp. 14. l. 5.
num. 7. 77
Dari nequit potentia conditionata. Disp. 18. sect. 3.
num. 6. 89
Potentia divina distinguitur ratione ab ejus essen-
tiâ. Disp. 47, sect. 1. num. 3. 244
Eodem modo distinguitur ab intellectu ejus &
voluntate. Ibidem, num. 4. *ibid.*
Certum est divinam potentiam esse in se infinitam.
Disp. 47. sect. 2. num. 1. 245
Quomodo divina potentia versetur circa peccatum.
Ibidem, num. 3. *ibid.*
Non sequitur ex infinitate potentiæ Dei, posse dari
effectum infinitum. Disp. 47. sect. 2. n. 4. 245
Dei potentia est verè & propriè omnipotentia.
Ibidem, num. 9. 246
An efficere possit Deus ut præterita non fuerint.
Disp. 47, sect. 2. num. 11. *ibid.*
Quamvis peccare sit malum, potentia tamen ad
peccandum est quid bonû. Disp. 101. l. 2, n. 5, 453

P R Æ C E P T U M.

Duobus modis satisfieri potest præcepto, directè
& indirectè. Disp. 102, sect. 1. num. 5. 454
Deus in satisfactione præcepti contentus est actu
aliunde vitato. Ibidem.
Non omnis actus impossibilis cum præcepto
est peccatum. Disp. 102, sect. 5. num. 1. 457
Cujus præcepti ommissio sit pejor. Disp. 102, sect. 6.
num. 2. *ibid.*

Qui præcipit finem, eandem operâ præcipit mediâ.
Ibidem, num. 4. 458
Quomodo peccata distinguantur specie ex præce-
ptis. Disp. 103, sect. 4. 463
Actus contra duo præcepta, numero tantum di-
stinctus, est moraliter unum tantummodo pec-
catum. Ibidem, num. 11. *ibid.*
Quod de præceptis dicitur, idem dicendum est de
votis. Disp. 103, sect. 4. num. 13. 464
Quid quoad numerum peccatorum dicendum de
Sacerdote pluribus Eucharistiam, dum in pecca-
to mortali est, ministrante, aut poenitentes
absolvente. Ibidem, n. 14 & 15. *ibid.*
An detur præceptum diligendi Deum super omnia
primo instanti rationis. Disput. 105. sect. 2.
num. 9 & sequent. 472
Ostenditur contra Jansenium mandata Dei non esse
observatu impossibilia. Disp. 117. 430

P R Æ D I C A T A. P R Æ D I C A T I O N E S.

Quænam prædicata dicantur de divinis Personis
singulariter. Disp. 56. sect. 1. num. 1. 272
Quæ prædicata semper dicantur pluraliter. Ibidem,
num. 2.
Sintne tres Personæ divinæ tres res, tria entia, &c.
Ibidem.
Sunt in Deo tres realitates, tres unitates, veritates,
& existentie relativæ. Ibidem, n. 9 & 10.
Non possunt in Deo concedi tres essentia, etiam
relativæ. Ibidem, num. 11. *ibid.*
Quid de termino *substantiâ* censendum. Ibidem,
num. 13. 273
Quomodo in divinis multiplicentur prædicata ne-
gativa, *increatedus, immensus, &c.* Disp. 56. l. 2. *ibid.*
Sunt in Trinitate tres increati relativè. Ibidem,
num. 3. *ibid.*
Diverso modo quoad prædicationes procedendum
in divinis & in creatis. Disp. 60. l. 1, n. 5. 282
In divinis multiplicitas desumitur ex multiplicitate
quasi formæ. Ibidem, num. 6.
Quid in prædicationibus importet vox *Deus, Perso-
na, Homo.* Ibidem, num. 6 & 7. *ibid.*
Quid de hac propositione judicandum, *Deus gene-
rat.* Disp. 60. sect. 2. num. 1. 283
Quid de hac, *Deus generatur.* Ibidem.
Deus genuit Deum, est vera propositio. Ibidem,
num. 3. *ibid.*
Sintne admittendus hic modus loquendi, *Hic & ille
Deus.* Ibidem, num. 4. *ibid.*
De prædicatione nominum abstractorum. Ibidem,
num. 5. *ibid.*

P R Æ D E S T I N A T I O.

Quid sit prædestinatio. Disputatione 39, sect. 1,
num. 1, 2 & 3. 215
Quo pacto differant prædestinati & præciti. Ibid.
num. 3. 216
Quis sit adæquatus prædestinationis terminus.
Ibidem, num. 6 & 7. *ibid.*
Prædestinatio tam actus intellectus includit, quam
voluntatis. Disp. 39, sect. 2. num. 1. 216
Non homines tantum prædestinati sunt, sed etiam
Angeli. Ibidem, num. 3. 217
Quomodo prædestinatio differat à providentiâ.
Ibidem, num. 4. *ibid.*
Prædestinatio non laedit libertatem. Ibidem, n. 6.
Quo pacto prædestinatio differat à præscientiâ.
Ibidem, num. 7. *ibid.*

Scientia

INDEX RERUM.

Scientia approbationis latius patet quam prædestinatio. Disp. 39, sect. 2. num. 7 217
 Potest Deus absolute eligere ad gloriam tanquam præmium, non prævisis meritis. Disp. 40, f. 3. num. 8. 220
 Prædestinatio non lædit libertatē. D. 39, f. 2. n. 6. 217 & Disp. 40, sect. 3. num. 11 & 12. 220
 De facto Deus ad gloriam non eligit nisi prævisis meritis. Disp. 40, f. 4, n. 2, & sequent. 221 & Sect. 6. 222
 Dictum Apostoli de Jacob & Esau quomodo intelligendum. Disp. 40, sect. 6. n. 1. & sequent. 222
 Tota prædestinationis series esse nequit ex meritis. D. 40, f. 6. n. 8. & Sect. 7, n. 9. & D. 43, f. 1. 223
 Est in hominis potestate facere se prædestinatum. Disp. 42, sect. 3. num. 2 & sequent. 231
 Quid requiratur ut aliquid sit effectus prædestinationis. Disp. 44, sect. 1, num. 3 & sequent. 236
 Nulla dona naturalia sunt in rigore effectus prædestinationis. Disp. 44, sect. 2. n. 2, 3 & 4. *ibid.*
 Permissio peccati esse nequit propriè effectus prædestinationis. Disp. 44, sect. 3, n. 2 & seq. 237
 Series signorum Prædestinationis & Reprobationis. Disp. 45, sect. 3 num. 5 241
 Prædestinatio & reprobatio sunt in nostrâ potestate. Disp. 54, sect. 4. num. 5 242
 Quo sensu prædestinatus non potest damnari, nec reprobis salvari. Disp. 46, sect. 1. n. 8. 243

PRÆFINITIO.

Utrum Deus actus nostros prædefiniat. Disp. 41, sect. 1. 226
 Præfinitio duplex, mediata & immediata, antecedens & concomitans. Disp. 41, f. 1. n. 3 & 4. *ibid.*
 Deus actus nostros bonos mediatè, non immediatè præfinit. *Ibidem*, num. 6 & 7. *ibid.*
 Actum malum Deus prædefinire non potest. *Ibidem*, num. 8 & 9. 227
 Quo sensu dicere interdum videatur Scriptura Deum actus nostros bonos prædefinire. Disp. 41, sect. 2, num. 2 & sequent. 227
 Qua ratione Deus facit ut faciamus. *Ibid.*, n. 5. *ibid.*

PRINCIPIUM.

Principia quo in divinis sunt intellectio & volitio. Disp. 50, sect. 5, num. 2. & sequent. 254
 Principium formale Verbi, quæ talis. *Ibid.*, n. 6. *ibid.*
 Quid sufficiat ut unum sit principium alterius. Disp. 50, sect. 5, num. 7 & 8. *ibid.*

PRISCILLIANISTÆ.

Priscillianistarum circa prædestinationem error. Disp. 42, num. 1 229

PRIVATIO.

Non constituit formalem malitiam peccati commissionis. Disp. 100, sect. 1 & 2. 446 & 447
 Privatio, non subiecto tantum, sed rei etiam qua privat, est mala. Disp. 100, sect. 6, num. 1. 451
 Privatio gratiæ in hoc statu est peccatum. Disp. 107, sect. 4, num. 1. 484
 Hoc ulterius declarat. *Ibidem*, num. 6. 485
 Privatio gratiæ, in hoc etiam statu naturæ elevatæ, tolli potest in ratione peccati, licet non infundatur gratia. Disp. 122, sect. 4, n. 5 551

PROCESSIO.

De Fide est dari in Deo processiones. Disp. 50, sect. 1, num. 2, 3 & 4. 251
 Utrum ratione naturali cognosci possint processionēs. *Ibidem*, num. 9. *ibid.*
 Datur in Deo potentia producendi. Disp. 50, sect. 2, num. 1 & 2. *ibid.*
 Processiones Divinæ sunt immediatè per intellectum & voluntatem. *Ibidem*, num. 3 & seq. 252
 Quo pacto intellectus & voluntas sint in divinis principia productiva. Disp. 50, sect. 3, n. 2. 252
 Qua ratione processionēs divinæ sint ex fecunditate naturæ. *Ibidem*, num. 5. 253
 Cur per alia attributa non sint processionēs, sicut per intellectum & voluntatem. *Ibid.*, n. 6. *ibid.*
 Processiones aliæ activæ, aliæ passivæ. D. 50, f. 4, n. 2.
 In ordine ad quos terminos datur in Deo potentia generandi, & spirandi. *Ibidem*, num. 9. *ibid.*
 Duæ tantum in Deo sunt processionēs reales. Disp. 50, sect. 6, n. 3 & sequent. 255
 Per unicam processionem salvari nequit Mysterium Trinitatis. *Ibidem*, num. 6. *ibid.*
 Processiones divinæ non sunt liberæ. Disp. 59, f. 2, num. 3 & 4 281

PROPRIETAS.

Dantur in divinis Personis proprietates. Disp. 38, sect. 1, num. 1, 2 & 3 278
 Dicunt aliqui Personas constitui proprietatibus absolutis. Disp. 38, sect. 2, num. 4 279

PROVIDENTIA COMMUNIS.

Providentia pars prudentiæ. Disp. 37, f. 1, n. 1, 199
 Quos in se actus includant. *Ibidem*, num. 2.
 Providentia completè sumpta, in intellectu simul & voluntate sita est. *Ibidem*, num. 7. *ibid.*
 Philosophi divinam providentiam negantes, Philosophorum nomine indigni. Disp. 37, f. 2, n. 1. 200
 Dari in Deo providentiam est omnino indubitatum. *Ibidem*, num. 5
 Omnium rerum, juxta uniuscujusque naturam, habet Deus providentiam. Disp. 37, sect. 3, n. 1, 201
 Dei providentia nihil nostram libertatē imminuit. *Ibidem*, num. 2
 Quod peccata ab hominibus perpetrentur, non derogat perfectissimæ Dei providentiæ. *Ibid.*, n. 3.
 Deo nihil accidit casu. *Ibidem*, num. 4. 201
 Utrum divina providentia finem in rebus creatis intentum semper assequatur. D. 37, f. 4, n. 3. *ibid.*
 Quomodo providentia differat à prædestinatione. *Ibidem*, num. 6 202
 Prima rerum productio non est propriè providentia. *Ibidem*, num. 8. *ibid.*
 Sine providentia Deo libera. *Ibidem*, n. 9 & 10.
 Ad providentiam Deo dignam requiritur in Deo scientia media. Disp. 37, sect. 5, n. 2 & seq. 202
 Principia physica alicujus actus non sunt proximè expedita sine scientia conditionata. *Ibid.*, n. 6, 203
 Perinde est Deo non posse omnino, & non posse prudenter statuerē. *Ibidem*, num. 6. 203
 Ostenditur scientiam conditionatam semper in providentiam influere. Disp. 37, f. 6, n. 1 & seq. *ibid.*
 Sine scientiâ conditionatâ nequit Deus in dandis auxiliis facere majus beneficium prædestinato, quàm reprobo. *Ibidem*, num. 7 204
 Non est major ratio cur scientia conditionata tollat libertatem, quàm præfinitio. Disp. 37, sect. 7, num. 5 & sequent. 205
 Eec 3 Quod

INDEX RERUM.

Quod scientia media non apprehendatur in causâ completâ, non arguit eam non esse necessariam. Disp. 37. sect. 8. num. 1. 205
 Peculiaris ratio cur non sit opus ut videatur scientia conditionata. Ibidem, num. 7. 206

Providentia supernaturalis.

Deus vult omnes homines salvos fieri. Disp. 38. sect. 1. num. 3 & sequent. 206
 Tres loci illius ad Timoth. 1. D. Augustini explanationes. Disp. 38. sect. 2. num. 2. 207
 Voluntas in Deo salvandi omnes est efficax partim, partim inefficax. Disp. 38. sect. 3. num. 2. 208
 Cur non det Deus omnibus auxilia efficacia. Ibidem, num. 7 & 8. 209

PRUDENTIA.

Prudentia non intellectus tantum habitum includit, sed etiam voluntatis. D. 97. l. 4. n. 5, 6 & 7. 436
 Quem voluntatis habitum includat Prudentia. Ibidem, num. 5. 436

R

RAYMUNDUS LULLIUS.

Vnde oriundus. Disputatione 51. sectione 2. num. 4. 256
 In Africâ lapidibus obrutus est. Ibidem. 257
 Diversa de illius doctrinâ diversorum sententia. Ibidem, num. 5. *ibid.*
 Ejus demonstrationes circa Trinitatem sunt invalidæ. Ibidem, num. 6. *ibid.*
 Illius demonstrationes sigillatim discutiuntur. Disput. 51. sect. 2. num. 7, & sequent. *ibid.*

RELATIO.

Sintne Relationes in divinis perfectiones simpliciter simplices. Disp. 6. sect. 1. num. 7 & 8. 43
 An relationes in divinis concurrant immediatè ad visionem sui. Disp. 15. sect. 2. n. 8, 9 & 10. 80
 Nulla relatio, nisi originis, ad distinctionem divinarum Personarum sufficit. D. 51. l. 2. n. 13. 257
 Dari in Deo relationes certum est. Disp. 52. l. 1. num. 1. 258
 Sunt reales, non solum quoad esse in, sed etiam quoad esse ad. Ibidem, num. 3. *ibid.*
 Relationes in divinis sunt transcendentes, non prædicamentales. Ibidem, n. 4. *ibid.*
 Non est contra relationem transcendentem petere existentiam termini. Ibidem, num. 6. 259
 Certum est dari tres relationes in divinis. Disp. 52. sect. 2. num. 1. *ibid.*
 Spiratio activa est relatio realis. Ibidem, n. 3, 4 & 5.
 Relationes in divinis non distinguuntur realiter ab essentiâ. Disp. 53. sect. 1. 261
 Neque distinguuntur ab essentiâ ex naturâ rei. Disp. 53. sect. 2. 262
 Relatio & essentia in Deo sunt aliquid & aliquid virtualiter. Disp. 53. sect. 7. num. 4. 266
 Nec essentia relationes, nec hæc essentiam includunt. Disp. 54. sect. 1. num. 5, 6, 7, 8 & 9. 268
 Patres non aliam inclusionem admittunt, quam identitatis. Disp. 54. sect. 2. num. 1. 269
 Qua ratione relatio divina sit essentialiter Deus. Disp. 64. sect. 3. num. 2. *ibid.*
 Relationes & essentia sunt diversi conceptus formales. Ibidem, num. 3.

Relationes ut præcisæ ab essentiâ dicunt perfectionem. Disp. 55. sect. 1. num. 4. 270
 Perfectio relationis est infinita. Ibidem, num. 6.
 Sintne relatio in divinis perfectio simpliciter simplex. Disp. 55. sect. 1. num. 7 & 8. *ibid.*
 Duplici nomine quid à ratione perfectionis simpliciter simplicis excluditur. Ibidem, num. 8.
 Sintne relationes divinæ tres perfectiones. Disp. 55. sect. 2. 271
 Relationes divinæ ubicantur formaliter & durant per seipsas. Ibidem, num. 11.
 Relationes supponunt essentiam completam in ratione essentia, non subsistentia. Disp. 57. sect. 4. num. 2. 276
 Deitas præcisus relationibus est Deus in sensu reali, non formali. Disp. 57. sect. 4. num. 7. 277
 Relationes divinæ non supponunt fundamentum, sed constituunt. Disp. 38. sect. 3. n. 2. 279
 Relationes divinæ terminantur ad relativum. Ibid. num. 3.
 Relationes disparatæ, quæ tales sunt absolutæ. Disp. 66. sect. 4. num. 8. 306

REPROBATIO. REPROBI.

Reprobi ob quorundam electionem ad gloriam non sunt peiori loco. Disp. 40. sect. 3. n. 13. 220
 Quid sit reprobatio. Disp. 45. 239
 Dicunt aliqui Deum quosdam positivè à beatitudine excludere. Disp. 45. sect. 1. num. 2. 239
 Deus antecedenter neminem à beatitudine excludit. Disp. 45. sect. 2. num. 1 & sequent. 240
 Quo sensu dicatur facere aliud vas in honorem, aliud in contumeliam. Ibidem, num. 7.
 Deus neminem, nisi prævisis absolutè peccatis, ad pœnam destinat. Disp. 45. sect. 2. n. 8. *ibid.*
 Reprobatio negativa non est in Deo admitenda. Disp. 45. sect. 3. num. 2 & 3. 241
 Ne quidem in parvulis datur reprobatio negativa. Disp. 45. sect. 4. num. 1. *ibid.*
 Prædestinatio & reprobatio sunt in nostrâ potestate. Ibidem, num. 5. 242
 Nihil propriè est effectus reprobationis. Ibidem, num. 6 & 7.
 Quo sensu reprobos non potest salvari, nec prædestinatus damnari. Disp. 46. l. 1. n. 8. 243

S

SABELLIUS.

Sabellii & aliorum circa Trinitatem error. Disp. 49. sect. 1. num. 3. 248

SACRA SCRIPTURA.

Varii illius sensus declarantur. Disp. 1. sect. 13. num. 6. & sequent. 15
 Quo sensu corpora subinde membra Deo tribuit. Disp. 5. sect. 3. num. 3, & 4. 35
 Quædam Sacræ Scripturæ loca propriè, quædam metaphoricè sunt intelligenda. Disp. 10. sect. 8. num. 11. 65
 SCIENTIA SIMPLICIS INTELLIGENTIÆ.
 Quid sit. Disp. 22. sect. 11. num. 1. 113
 Utrum terminetur etiam ad res existentes. Ibidem, num. 2 & 3. *ibid.*
 Inter scientiam simplicis intelligentiæ & visionis nulla est in objecto differentia. D. 22. l. 2. n. 3. 114
 Hæ

INDEX RERUM.

Hæ scientiæ differunt solum ex modo tendendi.
 Ibidem, & num. 7. 115
 Scientia simplicis intelligentiæ strictè dicta.
 Ibidem, num. 6. *ibid.*
 Dari potest simplex intelligentia rei ab aeterno productæ. Ibidem, num. 8. *ibid.*
 Simplex intelligentia strictè dicta non includit disjunctivè existentiam vel non existentiam rei.
 Disp. 22. sect. 12. num. 11. 115
 Scientia simplicis intelligentiæ est practica. Disp. 22. sect. 14. n. 11. 118
 Scientia simplicis intelligentiæ ad infallibilem peccatoris conversionem non sufficit. Disp. 37. sect. 6. n. 4. 204

Scientia visionis.

In quo consistat. Disp. 22. sect. 11. num. 1. 113
 Non omnis scientia visionis est libera. Disp. 22. sect. 12. num. 1. 114
 Scientia visionis & simplicis intelligentiæ in se invicem non transeunt. Ibidem, num. 13. 115
 Ad scientiam visionis non requiritur ut objectum actu existat. Ibidem, num. 14. *ibid.*
 Non scientia visionis, sed simplicis intelligentiæ est causa rerum. Disp. 22. sect. 14. num. 4. & sequent. 117
 Res omnes videri possunt in seipsis. Disp. 23. l. 5. num. 12. 125
 Quo sensu decreta Dei libera sint priora scientiæ visionis. Disp. 24. sect. 19. num. 5. 136

Scientia Conditionata.

Sitne media inter scientiam simplicis intelligentiæ, & visionis. Disp. 22. sect. 11. num. 4 & seq. 113
 Non negat S. Thomas mediam scientiam inter scientiam simplicis intelligentiæ, & visionis. Ibidem, num. 9. 114
 Sitne media inter scientiam naturalem & liberam, lis est de nomine. Disp. 22. sect. 12. n. 2. *ibid.*
 Idem est objectum scientiæ conditionatæ, quod simplicis intelligentiæ & visionis. Ibid. n. 5 & 7. 115
 Quenam objecta sint purè conditionata. Disp. 24. sect. 1. num. 2. 127
 Cognoscit Deus futura conditionata. Ibidem, n. 7. & sequent. 128
 Duobus modis in Deo ponitur decretum conditionatum. Disput. 24. sect. 2. n. 1. 2 & 3. *ibid.*
 Sacra Scriptura ostendit Deum cognoscere futura conditionata. Ibidem, n. 4 & sequent. *ibid.*
 Deus non conjicit, sed certissimè omnia cognoscit. Ibidem, num. 12. 129
 Aliud est de prædictionibus comminatoriis, aliud de assertoriis. Ibidem, num. 14. *ibid.*
 Deus futura conditionata in suo decreto non cognoscit. Disp. 24. sect. 3. num. 2 & sequent. 130
 Hujusmodi decretum vim infert voluntati. Ibid. n. 7.
 Scientiam conditionatam passim adtruunt sancti Patres. Disp. 24. sect. 4. 131
 Scientiæ conditionatæ abutebantur Ariani. Ibid. n. 3.
 Eadem abutebantur Semipelagiani. Ibidem, n. 5.
 Non scientiam conditionatam, sed illius abusum improbarunt Patres. Ibidem, num. 6. 131 & Sect. 6. 132
 Deducit Deum conjecturalis cognitio. Disp. 24. sect. 2. num. 12 & 13. 129 & Sect. 5. num. 3. 132
 Scientiæ conditionatæ ad perfectam providentiam est necessaria. Disp. 24. sect. 5. num. 4 & 5. 132 & Disp. 37. sect. 5, 6, 7 & 8. 202

Ad scientiam conditionatam non requiritur decretum actu positum, sed conditionatè ponendum.
 Disp. 24. sect. 6. num. 3. 133
 Objectum conditionatum qua ratione sit scibile ante decretum. Ibidem, num. 4. *ibid.*
 Quo pacto conditionalis propositio sit illativa.
 Disp. 24. sect. 6. num. 6 & 7. 133
 Scientia conditionata, seu media non tollit libertatem. Disput. 24. sect. 7. 134
 & Disp. 37. sect. 3. 201
 Utrum Deus cognoscat futura conditionata disparata. Disput. 24. sect. 8. 135
 Quæ propositiones conditionales sint contradictoria. Ibidem, num. 6 & 7. *ibid.*

SECTARIIL

Theologiam impugnant. Disp. 1. l. 3. per totam. 4
 Mira inter eos dissidia, & rixa. Disp. 1. sect. 4. num. 4 & sequent. 5
 Sibi invicem hæretici nomen & notam inurant. Ibidem. 6
 Sese invicem mirè lacerant. Disp. 1. sect. 4. n. 7. & sequent. 6
 In primariis Fidei articulis inter se planè dissetiunt. Ibidem, num. 15.
 Tot inter eos Fides, quot voluntates. Ibid. n. 13.
 Verissimum de iis Saxoniarum Ducis effatum. Ibidem, num. 15. *ibid.*

SEMIPELAGIANI.

Semipelagianorum circa gratiam error. Disp. 38. sect. 4. num. 2, 209. & Disp. 42. l. 1. n. 5. 230 & Disp. 113. sect. 1. num. 4. 502
 Initium gratiæ tribuebant naturæ. Disp. 113. sect. 1. num. 4. 502
 Quæ eorum fuerit circa parvulos opinio. Ibidem, num. 5. 503
 Primus eorum & præcipuus fuit Cassianus. Disp. 113. sect. 1. num. 6. *ibid.*
 Unde dicti Semipelagiani. Ibidem.

SERVITUS. SERVUS.

Utrum inter dominum & servum detur justitia. Disp. 35. sect. 3. num. 1. 183
 Multum differt servitus respectu Dei, & respectu domini creati. Ibidem, num. 2.
 Servus animatum instrumentum. Ibidem, num. 3.
 Ex naturâ rei posset in creatis dari contractus justitiæ inter dominum & servum. Ibidem, n. 5. *ibid.*

SIMPLICITAS.

In quo sita sit notio simplicitatis. Disp. 5. sect. 1. num. 1. 33
 Deus est perfectissimè simplex. Ibidem, num. 2.
 Simplicitas est quid positivum explicatum per modum negationis. Ibidem, num. 4. *ibid.*
 Hoc idem magis declaratur. Ibidem, num. 5. 6. 7 & 8. 33 & 34
 Optima simplicitatis Dei ratio à Divo Thomâ assignata. Disp. 5. sect. 1. num. 9. 34
 Cur res composita sit interdum perfectior simplice. Ibidem, num. 10.
 Trinitas Personarum nullam arguit in Deo compositionem. Disp. 5. sect. 3. num. 6. 35
 Compositio rationis nullo modo Deum dedecet. Disp. 5. sect. 4. num. 2. 36
 Ecce 4 Dicine

INDEX RERUM.

Dicine possit Deus componi ex genere & differentia. Disp. 5. sect. 5. n. 1. 37
 Non datur in Deo distinctio ex natura rei. Disp. 5. sect. 6. num. 3. 38
 Dei simplicitatem qualem statuunt sancti Patres. Disp. 5. sect. 7. 40
 Ubi summa identitas, nulla confusio. Disp. 5. sect. 9. num. 6. 42

SPATIUM IMAGINARIUM.

In quo situm sit spatium imaginarium. Disp. 8. sect. 5. num. 2 & 3. 54
 Non in positivo, sed negativo consistit. Ibid. n. 3.
 Quomodo res positiva existere possit in negatione. Disp. 8. sect. 5. n. 4. *ibid.*
 Dicine possit Deus spatiis imaginariis coexistere. Ibidem, num. 8. 55

SPECIES IMPRESSA ET EXPRESSA.

An Deus de facto videatur per speciem impressam. Disp. 15. sect. 1 & 2. 78 & 79
 In hac vita Deus ad cognitionem sui concurrat per speciem. Disp. 15. sect. 2. num. 14. 81
 Quid sit species expressa. Disp. 15. sect. 3. num. 1, & 2. *ibid.*
 An Deus videatur per speciem expressam. Ibid. n. 6.
 Species expressa non obstat, quo minus Deus videatur immediatè. Ibidem, num. 12. 82
 Sitne species impressa Dei possibilis. D. 15. l. 4. 82

SPIRATIO.

Actualis productio Spiritus Sancti est spiratio activa. Disp. 50. sect. 6. num. 1. & sequent. 254
 Spiratio activa est vera relatio. Disp. 52. sect. 2. num. 3, 4 & 5. 259
 Spiratio activa à Paternitate & Filiatione realiter non distinguitur. Disp. 52. l. 3. n. 2, 3, 4 & 5. 260
 Spiratio activa est una simplex relatio, identificata cum duabus realiter distinctis. Ibidem, n. 5 & 6.
 Sitne Spiratio activa dicenda quarta relatio. D. 52. sect. 3. num. 9 & 10. 260
 Pater & Filius sunt unus spirator, duo spirantes. Disp. 65. sect. 2. num. 1. 298
 & Disp. 66. sect. 3. n. 2. 305
 Dici nequit, Pater & Filius spirant se Spiritu Sancto. Disp. 66. sect. 3. num. 7. 305
 Spiratio activa est una simplex relatio. Disp. 66. sect. 3. num. 2. *ibid.*
 Spiratio passiva quomodo distinguatur à Paternitate & Filiatione. Disp. 66. sect. 6. num. 7 & 8. 307

SPIRITUS SANCTUS.

Spiritus Sancti divinitas ostenditur. Disp. 49. sect. 2, num. 6. 249
 Quo sensu Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Disp. 49. sect. 3, num. 8. 250
 Vox *spiritus Sanctus* peculiariter tertiam personam significat. Ibidem, n. 9. 150. D. 66. l. 1. n. 2. 303
 Spiritus Sanctus petit duas Personas spirantes. Disp. 52. sect. 2. num. 8. 259
 Filius & Spiritus Sanctus sunt geminus radius Patris. Disp. 56. sect. 2. num. 8. 273
 Quomodo Spiritus Sancti processio sit voluntaria. Disp. 59. sect. 2. num. 8. 281
 Quando ad justos mitti censeatur Spiritus Sanctus. Disp. 62. sect. 2. num. 7. 286

Pro tertiâ Personâ peculiare nomen à Theologis non est inventum. Disp. 64. sect. 1, n. 6. 289
 Cur Spiritus Sanctus nec Patris nec Filii sit imago. Disp. 94. sect. 3. num. 4 & 5. 291
 Ex quorum amore procedat Spiritus Sanctus. Disp. 64. sect. 4. *ibid.*
 Dicine possit Spiritus Sanctus ullo modo futurus. Ibidem, num. 6 & 7. 292
 Ex eo quod Filius procedat ex cognitione Spiritus Sancti, non sequitur hunc esse principium Filii, aut Filium ejus imaginem. Disp. 64. l. 5. n. 5. *ibid.*
 Procedit Spiritus Sanctus ex amore creaturarum etiam existentium. Disp. 64. l. 7 & 8. 293 & 294
 Varia signa in productione Filii, & Spiritus Sancti. Disp. 64. sect. 8. num. 3. 294
 Non Spiritus Sancti, sed solius Filii processio est generatio. Disp. 65. sect. 6 & 7. 301
 Quo sensu Spiritus Sanctus procedat ut amans. Disp. 65. sect. 8. num. 5. 302
 Qua ratione Spiritus Sanctus procedat per voluntatem divinam, ut divinam. Ibidem, n. 7. 302
 Cur Filio, non Spiritui Sancto competat ratio imaginis. Disp. 65. sect. 8. num. 8. 303
 Spiritus Sanctus à Patre simul & Filio procedit. Disp. 66. sect. 2. 304
 A Patre tam mediatè, quàm immediatè procedit Spiritus Sanctus. Ibidem, num. 6. *ibid.*
 Petit Spiritus Sanctus procedere à duobus suppositis. Disp. 66. sect. 3. num. 1. 305
 Spiritus Sanctus est Patris & Filii nexus. Disp. 66. sect. 1. num. 5. 303
 Utrum Pater & Filius diligant se Spiritu Sancto. Disp. 66. sect. 3. num. 3. 305
 Utrum si Spiritus Sanctus à Filio non procederet, ab eo distingueretur. Disp. 66. sect. 4. *ibid.*
 Qua ratione in hac quaestione sit procedendum. Ibidem, num. 5.
 Ad Spiritum Sanctum à Filio distinguendum non sufficiunt relationes dispartate. Ibid. n. 8. 9. 306
 Etsi Spiritus Sanctus à solo Filio procederet, adhuc distingueretur à Patre. Disp. 66. sect. 5. n. 3. *ibid.*
 Solvuntur argumenta contententia Spiritum Sanctum à Filio distinguendum, licet ab eo non procederet. Disp. 66. sect. 5 & 6. 306 & 307
 Spiratio passiva quomodo distinguatur à Paternitate & Filiatione. Disp. 66. sect. 6, n. 7 & 8. 307

SUBSTANTIA.

Quid modò apud Scholasticos significet *substantia*. Disp. 48. sect. 2. num. 7. 247
 Substantia conservata sine subsistentiâ posset operari. Disp. 57. l. 4. n. 4. 276

SUBSISTENTIA. *Suppositum.*

Subsistentia abstractiùs sumitur quàm hypostasis. Disp. 48. sect. 2. num. 5. 247
 Tres dantur in Deo subsistentiæ relativæ. Disp. 57. sect. 2. 274
 Una subsistentia sufficit naturæ creatæ, non divinæ. Ibidem, num. 8.
 Non datur in divinis subsistentia absoluta. Disp. 57. sect. 3. 275
 Subsistentia apud Patres idem est quod Personalitas. Ibidem, num. 5. 276
 Quomodo singulæ ex subsistentiis divinis sint ultimæ terminus naturæ. Ibidem, num. 6.
 Argumenta contententia dari in Deo subsistentiam absolutam. Disp. 57. sect. 4. *ibid.*

ACTIONS

INDEX RERUM.

Actiones sunt suppositorum, intelligitur de operationibus ad extra. Disp. 57, sect. 4, num. 4. 276
 Quomodo subsistere sit perfectio simpliciter simplex. Ibidem, num. 11. 277
 Quis vocis suppositi apud Latinos sit usus. Disp. 48, sect. 2, num. 6. 247
 Latius patet suppositum quam Persona. Ibidem.

SUPERNATURALE

Omne accidens supernaturale non est perfectius substantiâ naturali. Disp. 11, sect. 3, num. 2. 67
 Cur dari noqueat substantia supernaturalis, sicut accidens supernaturale. Ibidem, num. 6. 68
 Accidentia supernaturalia respiciunt subiecta naturalia. Disp. 11, sect. 3, num. 7. 68
 Variz circa rei supernaturalis conceptum sententia. Disp. 12, sect. 1. 69
 Supernaturalitas duplex. Disp. 12, sect. 2, n. 1. 70
 In quo situs sit supernaturalitatis cõceptus. Ibid. n. 2.
 Possibilis est substantia creata productiva effectuum supernaturalium quoad modum. Disp. 12, sect. 2, num. 4, 5 & 6. *ibid.*
 Accidentia in corporibus beatorum sintne supernaturalia. Disp. 12, sect. 3, num. 3. *ibid.*
 Characteres sacramentales quo titulo sint supernaturales. Ibidem, num. 4. 71
 An visio intuitiva gratiæ, & ejus amor sit supernaturalis. Disp. 12, sect. 3, num. 6. *ibid.*
 Non omnis amor Dei est supernaturalis. Ibid. n. 9.
 In Deo nihil est ipsi supernaturale. D. 22. f. 2n. 5. 106

T

THEOLOGIA.

Quid sit? Disp. 1, sect. 1, num. 1, 2 & 3. 1
 Metaphysicus cur interdum vocetur Theologus. Ibidem, num. 1.
 Theologiæ munus. Ibidem, num. 3. 2
 Necessitas Theologiæ propriè dictæ. Ibid. n. 4, 5, 6.
 Theologia Ecclesiæ est convenientissima. Ibid. n. 7.
 Quis eam in hanc formam primus reduxit, & quando. Ibidem, num. 8. *ibid.*
 Summa Theologiæ utilitas. Ibidem, num. 9 & 10. 2
 & Sect. 2. 3
 Theologia triplex. Ibidem, num. 12. 3
 Semper extitit in Ecclesiâ. Disp. 1, sect. 2, n. 1. *ibid.*
 Theologia Scholastica. Ibidem, num. 2 & 3.
 Acerbè in eam invehuntur sectarii. Ibidem, n. 4.
 Sectariorum dicacitas nihil officit Theologiæ. Ibid. num. 8. 4
 Apud probos omnes summâ semper in æstimatione fuere Theologi. Ibidem, num. 10.
 Sectariorum contra Theologiam objectiones. Disp. 1, sect. 3. *ibid.*
 Theologicis Disputationibus quæstiones Philosophicæ utiliter admiscuntur. Ibidem, num. 9. 5
 In rebus ad Fidem spectantibus non dissidit Theologi. Disp. 1, sect. 4, n. 2. *ibid.*
 Theologiæ objectum. Disp. 1, sect. 5. 7
 Objectum Theologiæ principale, & attributionis est Deus. Ibidem, sect. 5, num. 5 & sequent.
 Ratio formalis sub qua Deum attingit. Disp. 1, f. 6. 8
 Conclusio ex duabus præmissis, quarum utraque esset actus Fidei & scientiæ deducta foret Theologica. Disp. 1, sect. 6, num. 10. 8
 Utrum Theologia sit scientia. Disp. 1, sect. 7. 9
 Conclusio Theologica est supernaturalis. Disp. 1, sect. 8, num. 2. 9

A quo principio eliciatur conclusio Theologica. Ibidem, num. 4. 10
 Actus non semper eò certior, quò perfectior. Ibidem, num. 6.
 Actus Theologici peculiariter ordinantur ad conservandam Fidem. Ibidem, num. 7. *ibid.*
 Sine habitus Theologiæ supernaturalis. Disp. 1, sect. 9. 10
 Utrum sit habitus infusus, an acquisitus. Ibidem, num. 4 & 5. *ibid.*
 Destructa per actum infidelitatis Fide amittitur. Ibidem, num. 6. 11
 Hæreticus non potest esse Theologus. Ibidem, num. 8, 9 & 10.
 De unitate Theologiæ. Disp. 1, sect. 10, n. 2. *ibid.*
 De illius certitudine. Ibidem, n. 7 & 8. 12
 Sine Theologia speculativa, an practica. Disp. 1, sect. 11. 12
 Aliqui actus Theologici sunt simul speculativi & practici. Ibidem, num. 9. 13
 Idem dicendum de Theologiæ habitu. Ibidem.
 Quid hic sentiendum quando utraque præmissa est evidens. Disp. 1, sect. 12, num. 2. *ibid.*
 Sine Theologia nostra subalternata scientiæ Dei ac Beatorum. Ibidem, num. 3.
 Theologia rectè vocatur sapientia. Ibid. n. 5. 14
 Non manet in patriâ. Ibidem, num. 6.
 Actus Theologicus ex unâ præmissâ moraliter tantum certâ. Ibidem, num. 8.
 De locis Theologicis. Disp. 1, sect. 13. *ibid.*
 An ad Theologum spectet probare sua principia. Disp. 1, sect. 14. 15
 Possint argumenta contra Fidem proposita solvere. Ibidem, num. 7.
 Utrum in Beatis reperiri possit Theologia. Disp. 1, sect. 15. 16
 Discurrere possunt Beati ex scientiâ infusâ. Ibidem, num. 7.

S. THOMAS.

Theologorum princeps. Disp. 1, sect. 2, n. 11. 4
 Ecclesiam maximè illustravit. Ibidem.
 Quantum etiamnum orbi proficit Angelicus Doctor. Ibidem.
 Fidelibus solatio, hæreticis terrori est S. Thomas. Ibidem, num. 12.
 Tolle Thomam, & dissipabo Ecclesiam. Ibidem.
 Mens S. Thomæ circa voluntatem signi. Disp. 29, sect. 4, num. 9. 161
 Negat S. Thomas Deum semper facere optimum. Disp. 32, sect. 1, num. 6 & 8. 168
 Quo sensu justitiam commutativam in Deo neget S. Thomas. Disp. 35, sect. 2, n. 4. 182
 Quid S. Thomas ad contractum justitiæ requirat. Ibidem, num. 7.
 Libertas arbitrii juxta S. Thomam sufficit ut possit Deus homini obligari. Ibidem, num. 9. 183
 Docet S. Thomas dari justitiam Dei ad hominem. Disp. 35, sect. 5, num. 2 & 4. 185
 Affirmat S. Doctor actum liberum esse Deo adæquate intrinsicum. Disp. 36, sect. 7, num. 7, 196
 Prædestinationem statuit post prævisa merita. Disp. 40, sect. 8, num. 7. 225
 S. Thomas non agnoscit in Deo subsistentiam absolutam. Disp. 57, sect. 4, num. 12. 277
 Quid velit S. Thomas, dum ait Angelum esse in loco per applicationem virtutis. D. 71, f. 4, n. 6, 320
 Quo sensu neget S. Thomas posse plures Angelos esse in eodem loco. Disp. 71, sect. 5, n. 2. *ibid.*
 Qua

INDEX RERUM.

Qua ratione neget S. Thomas posse intellectum
plura simul cognoscere. D. 74. l. 13. n. 1. 342
Quo pacto dicat S. Thomas Angelos non posse
discurrere. Disp. 74. sect. 16. n. 7. 244
Quo sensu Doctor Angelicus affirmet non posse
Angelum peccare venialiter. Disp. 76. sect. 2.
num. 6. & D. 79. sect. 2. n. 7. 352 & 357
Qua ratione dicat S. Thomas Angelos esse inflexi-
biles. Disp. 80. sect. 2. num. 5. 360
Mens S. Thomæ circa malitiam peccati in privati-
vo. Disp. 100. sect. 6. n. 3. & 4. 451

TRINITAS.

Quid Trinitatis nomine significetur. D. 48. sect. 1.
num. 1. 246
Deus trinus est in Personis, non triplex. Ibid. n. 3.
Datur in Deo Trinitas Personarum. D. 49. sect. 1.
num. 10. 249
Variè à multis peccatum est in Trinitatem. Disp. 50.
sect. 1. num. 1. 251
Lumine naturali cognosci nequit mysterium Tri-
nitatis. Disp. 51. sect. 1. num. 1. 255
Deus naturaliter non cognoscitur, nisi ut unus.
Ibidem, num. 3.
Unde aliqui ex antiquis Philosophis mentionem
faciant Trinitatis. D. 51. l. 1. n. 4 & 5. 256
Sine revelatione, nec probabilis haberi potest no-
titia Trinitatis. Ibidem, num. 8.
Mysterium Trinitatis est supra, non contra ratio-
nem naturalem. D. 51. sect. 1. n. 9. 256
Potest à Deo revelari. Disp. 51. sect. 2. n. 1. *ibid.*
Utrum supposità revelatione demonstrari possit
Trinitas. Ibidem, num. 3.
Raymundi Lullii circa Trinitatem demonstratio-
nes sunt invalidæ. D. 51. sect. 2. n. 6. 257
Mysterium Trinitatis humano ingenio est insolu-
bile. Disp. 53. sect. 9. num. 8. *ibid.*
Trinitas quæ Trinitas est maxima Dei perfectio.
Disp. 55. sect. 1. num. 4. 270
Quamvis tota Trinitas veniat in animam per gra-
tiam, non tamen tota mittitur. D. 62. l. 2. n. 2. 286

V

VALLA.

L Laurentii Vallæ error circa notionem Personæ.
Disput. 48. sect. 1. num. 5. 247

VERBUM.

Negabant olim quidam secundam Personam esse
Verbum. Disp. 64. sect. 1. num. 2. 289
Nomen *Verbi* Filio, & soli Filio in divinis conve-
nit. Ibidem, num. 3.
Ostenditur secundam Trinitatis Personam esse pro-
priè Verbum. Ibidem, num. 4. 289
Verbum, cum dicat aliquid productum, non potest
omnibus tribus Personis esse cõmune. Ibid. n. 7.
Quo sensu Verbum sit perfectio absoluta. Disp. 64.
sect. 1. num. 9. 290
Verbum procedit ex cognitione essentia, attributo-
rum, & Personarum. Disp. 64. l. 4. n. 3. 291
Cognitio Spiritus Sancti ex qua Verbum procedit,
est intuitiva. Ibidem, num. 5.
Verbum divinum dici nequit futurum. Disp. 64.
sect. 4. num. 7. 292
Quo sensu Verbum sit, quia est Spiritus Sanctus.
Disp. 64. sect. 5. num. 6. *ibid.*

Procedit Verbum ex cognitione creaturarum pos-
sibilem. Disp. 64. sect. 6. num. 1. 292
Procedit etiam ex cognitione creaturarum existentium.
Disp. 64. sect. 7 & 8. 293 & 294
Verbum insuper procedit ex scientiâ conditionatâ.
Disp. 64. sect. 7. num. 7. 294
Quo sensu Verbigeneratio sit prior scientiâ liberâ.
Disp. 64. sect. 8. num. 3. *ibid.*
Ostenditur Verbi processionem esse generationem.
Disp. 65. sect. 1. & sequent. 297
Opiniones de ratione imaginis & fecunditate na-
tura. Disp. 65. sect. 3 & 4. 298 & 299
Verbum Dei ars excellentissima. Disp. 22. sect. 13.
num. 11. 117
Beati quæ in Verbo vident, vident ab initio omnia.
Disp. 18. sect. 5. num. 7 & 8. 92

VERITAS.

Quid ad veritatem propositionis de futuro requi-
ratur. Disp. 23. sect. 4. num. 4. 123
Quando propositio de futuro est vera. Ibid. n. 5.
Quid de veritate propositionis de præterito est di-
cendum. Ibidem. *ibid.*
Veritas formalis & causalis. Ibidem, num. 7.
Quædam propositiones sunt per se adæquatè veræ.
Disp. 23. sect. 4. num. 7. 123
Veritas radicalis quid sit. Ibidem, num. 8 & 9.
Scientia Dei est adæquatè vera ab intrinseco.
Ibidem, num. 4. *ibid.*
Veritas una, viæ errandi infinita. D. 83. l. 2. n. 6. 370

VIOLENTUM.

Quid sit Violentum. Disp. 87. sect. 1. n. 1. 398
Potest creatura pati violentiam à Deo. Ibid. n. 2.
3 & 4.
Potest desitio esse rei violenta instanti quo destrui-
tur. Disp. 87. sect. 2. num. 2. 399
Desitio primo tantum destructionis instanti est
violenta, non sequentibus. Ibidem, num. 3.
Utrum agenti ut agenti inferri possit violentia.
Disp. 87. sect. 3. num. 1. & sequent. *ibid.*
Quid in definitione violenti intelligatur per *passum*.
Ibidem, num. 3.
Privatio potest rei alicui esse violenta. Ibidem,
num. 4. *ibid.*
Non causa tantum necessariæ, sed etiam liberæ per
subtractionem concursus pati possunt violentiam.
Ibidem, num. 6.
Dari potest motus medius inter naturalem & vio-
lentum. Disp. 87. sect. 4. num. 1. 400
Nemo sibi inesse potest violentiam. Ibid. n. 2.
Posset res aliqua pati violentiam à formâ superna-
turali. Ibidem, num. 3. *ibid.*
Voluntas pati potest violentiam. Ibidem, n. 4 & 5.
Etiam in actibus à se elicitis. Ibidem, num. 6.
Ubiatio ab igne extra spheram instrumentaliter
producta, esset igni violenta. Ibid. n. 8. 400
Intellectus etiam in actibus à se elicitis pati potest
violentiam. Ibidem, num. 10.
Possintne sensus externi pati violentiam. Disp. 87.
sect. 4. num. 11. 401
Violentia causat involuntarium. Ibidem, n. 12.

VIRTUS.

Latius patet virtus quam habitus. Disp. 35. sect. 1.
num. 5. 165
Non quicumque in virtutè aliquam affectus sufficit
ut quis eam habere dicatur. D. 31. l. 2. n. 10. 11. 167
Cujus

INDEX RERUM.

Cujus virtutis sit amare virtutem alteri. *Ibid.* n. 11.
 Virtutis nomen variè à variis accipitur. *Disp.* 97, *sect.* 1, num. 1. 434
 Unde virtutis nomen sit deductum. *Ibidem.*
 In quo virtutis notio consistat. *Disp.* 97, *sect.* 1, num. 2. *ibid.*
 Quo pacto virtus sit ars rectè vivendi. *Ibidem.*
 Propter unum actum homo non dicitur studiosus. *Disp.* 97, *sect.* 1, num. 3. *ibid.*
 Utrum habitus virtutis sit essentialiter virtus. *Disp.* 97, *sect.* 2, per totam. *ibid.*
 Quod semel fuit virtus, potest postea producere aliquos actus malos. *Ibidem,* & *sect.* 3.
 Quid requiratur ut hujusmodi habitus sortiatur nomen virtutis. *D.* 97, l. 3, n. 2 & 4. 435
 Dicitur illud: *Virtus est quæ nullus male utitur,* quomodo intelligendum. *Ibidem,* num. 6.
 Sintne virtutes intellectuales perfectiores morali-
 bus. *Disp.* 97, *sect.* 4, num. 2. 436
 Virtutes intellectuales numerantur quinque. *Ibid.* num. 3.
 Cur opinionem à ratione virtutis excludat Aristoteles. *Disp.* 97, *sect.* 4, num. 4. *ibid.*
 Quid sit virtutem in medio consistere. *Disp.* 97, *sect.* 5, num. 1, 2 & 3. 437
 In quo subjecto sint virtutes. *Ibid.* n. 4, 5 & 6.
 Utrum in potentiis etiam materialibus reperiantur virtutes. *Disp.* 97, *sect.* 5, num. 7. *ibid.*
 Possitne una virtus existere sine aliâ. *Disp.* 97, *sect.* 6, num. 1. 438
 Fides & spes possunt esse sine charitate. *Ibid.* n. 3.
 Charitas esse potest sine virtutibus acquisitis, non sine infusis. *Disp.* 97, *sect.* 6, num. 3. *ibid.*
 Nulla virtus acquisita, nisi in consortio aliarum est perfecta. *Ibidem,* num. 5 & 6.
 Virtutes morales infusæ pereunt cum gratiâ. *D.* 97, *sect.* 6, num. 7. *ibid.*
 Quomodo post mortem permaneant virtutes morales acquisitæ. *Ibidem,* num. 8.
 Denturne virtutes supernaturales, seu habitus morales per se infusi. *D.* 97, l. 7, n. 1, 2 & 3. 439
 Ratio probabilis cur dentur hujusmodi habitus morales per se infusi. *Ibidem,* num. 6.
 Idem ex Concilio Tridentino, & aliunde ostenditur. *Disp.* 97, *sect.* 7, num. 7 & 8. *ibid.*
 Solvuntur argumenta contra habitus supernaturales virtutum moralium. *Disp.* 97, *sect.* 8, per totam. 439 & 440
 Hi habitus non dant facilè posse, sed simpliciter. *Ibidem,* num. 2.
 Habitus infusi stare possunt cum habitibus vitiosis. *Disp.* 97, *sect.* 8, num. 3. 440
 Quomodo virtutes hæ, tam intellectuales, quam morales inter se distinguantur. *Ibid.* n. 4, 5, 6 & 7.
 Virtus est dispositio perfecti ad optimum: quo pacto sit intelligendum. *D.* 98, *sect.* 1, n. 2. 441
 Quid in homine faciat virtus, quid vitium. *D.* 98, *sect.* 2, num. 1. 442
 Eadem videtur necessitas virtutum moralium infusarum, ac Theologicarum. *D.* 121, l. 3, n. 3. 545
 Ulterius ostenditur dari habitus morales, per se infusos. *Disp.* 121, *sect.* 4. *ibid.*
 Habitus morales in supernaturalibus sunt sicut potentie in naturalibus. *Ibidem,* num. 2.
 Quid virtutis moralis nomine propriè intelligatur. *Disp.* 121, *sect.* 4, num. 3. *ibid.*
 Virtutes cardinales. *Ibidem,* num. 3.
 Quomodo habitus morales supernaturales inter se distinguantur. *Disp.* 121, *sect.* 4, num. 6. 546

VISIO.

Sitne clara Dei visio intellectu creato possibilis. *Disp.* 10, *sect.* 1, num. 1, 2 & 3. 58
 Certum est Deum ab intellectu creato supernaturaliter cerni posse. *Ibidem,* n. 5.
 Claram Dei visionem docent Patres. *Disp.* 10, *sect.* 1, num. 7. *ibid.*
 Quo sensu in Scripturâ Deus interdum dicatur invisibilis. *Disp.* 10, *sect.* 2, num. 1. 59
 Visio clara objecti infiniti non est necessariò infinita. *Ibidem,* n. 4, 5, 6 & 7. *ibid.*
 Per visionem Dei intuitivam fieri potest præcisio, etiam objectiva. *D.* 5, *sect.* 4, n. 8. 36
 Sitne omnibus insitus à naturâ appetitus videndi Deum. *D.* 10, *sect.* 4, num. 8. 61
 Ex appetitu necessario quoad specificationem, non infertur visionis beatæ possibilitas. *Ibidem,* num. 13. 62
 Quidam visionem beatam averfantur. *Disp.* 10, *sect.* 4, num. 14. *ibid.*
 Deus oculo corporeo cerni nequit. *D.* 10, *sect.* 5, num. 3, 4, 5, & 6. *ibid.*
 Quo sensu homines appetant naturaliter possessionem summi boni. *D.* 10, *sect.* 4, n. 12. *ibid.*
 Argumentum calculatorium circa perfectionem visionis Dei. *D.* 10, l. 2, n. 5, & seq. 59
 Potest quis in hac vitâ Deum videre. *Disp.* 10, *sect.* 8, num. 2. 64
 Non tamen de lege ordinariâ. *Ibid.* n. 3. 65
 Probabilis est neminem in hac vitâ Deum vidisse. *Disp.* 10, *sect.* 8, num. 5. *ibid.*
 De supernaturalitate visionis Dei. *Disp.* 11. 66
 Omni intellectu de facto creato supernaturalis est Dei visio. *D.* 11, *sect.* 1, n. 2 & 3. *ibid.*
 Immo & omni intellectui creabili. *Ibidem,* n. 5, & *sect.* 2, per totam. 67
 Intellectus creatus phyticè ad visionem concurrat. *Disp.* 13, *sect.* 1, num. 1. 71
 Variæ in visione formalitates varias causas requirunt. *Ibidem,* num. 3. 72
 Cur visio non sit à solo Deo, sicut habitus infusi. *Disp.* 13, *sect.* 1, num. 6. *ibid.*
 Sitne anima causa principalis visionis, an instrumentalis. *D.* 13, *sect.* 2, num. 1. *ibid.*
 Dicit anima ordinem transcendentalem ad visionem. *Ibidem,* num. 2.
 Dari in nobis potest appetitus naturalis elicitus visionis Dei. *D.* 13, *sect.* 2, n. 6. *ibid.*
 De appetitu innato visionis. *Ibid.* n. 8. 9 & 10. 73
 Sitne in animâ appetitus innatus ad unionem hypostaticam. *D.* 13, *sect.* 2, num. 11. *ibid.*
 In visione dux reperuntur formalitates. *Disp.* 15, *sect.* 1, num. 2 & 3. 78
 Beati Deum videre nequeunt per increatam visionem Dei. *Disp.* 15, *sect.* 3, num. 9. 82
 Multi homines in gloriâ essentiali sunt æquales, multi inæquales. *D.* 16, l. 1, n. 1 & 2. 83
 Utrum hominum & Angelorum visiones differant specie. *D.* 16, *sect.* 1, n. 6, & seq. *ibid.*
 An inæquales intellectus cum æquali lumine, inæqualiter videant Deum. *D.* 16, l. 2 & 3. 84 & 85
 Visiones beatæ esse possunt specie distinctæ. *D.* 16, *sect.* 4, num. 1. 86
 Visiones omnes beatæ Theologicè sumptæ non differunt specie. *Ibidem,* num. 4.
 Visio formalis, causalis, & concomitans. *Dis.* 18, *sect.* 1, num. 2. 87
 Viderine in Deo possint creaturæ. *Ibidem,* num. 3, & 4, & *sect.* 2, num. 4. 88
 Quo

INDEX RERUM.

Quo pacto in Deo videantur creatura. Disp. 18, sect. 3, num. 1, & sequent. 89
 Sine relatione transcendentali videri nequeunt in Deo creatura. D. 18, sect. 3, n. 4. *ibid.*
 Per visionem intuitivam fieri possunt præcisiones objectivæ. D. 18, sect. 4, n. 3 & 4. 90
 Creaturæ omnes videri possunt in Omnipotentia. Disp. 18, sect. 5, num. 1. 91
 Unde unus plures, alius pauciores in Deo creaturas videat. *Ibidem*, num. 5. 92
 Videri clarè potest Deus, nullà in eo visà creaturâ. Disp. 18, sect. 5, num. 9. *ibid.*
 Clariùs aliquid videri potest, etsi nihil novi in eo cernatur. D. 18, sect. 7, num. 5. 94
 Utrum visio beata videre possit seipsam. *Ibidem*, num. 13. 95
 Possintne in Deo videri existentia. Disput. 18, sect. 8 & 9. 95 & 96
 Omnes creaturæ existentes videri possunt in scientiâ visionis. Disp. 18, sect. 9, num. 5. 96
 Videri etiam possunt in actu præfinitivo. *Ibid.* n. 8.
 Darine possit visio concomitans creaturarum cum Deo. Disp. 18, sect. 10, num. 1. 97
 Sine visio beatifica practica, an speculativa. *Ib.* n. 7.
 An visio beatifica possit esse præmissa in discursu. Disp. 18, sect. 10, num. 10. *ibid.*
 Viderine possit una persona sine aliâ. Disp. 19, sect. 1 & 2. 98 & 99
 Quid est videri aliquid ut est in se. Disp. 19, sect. 1, num. 6. 98
 Visà clarè naturâ divinâ, non videtur necessariò quicquid cum illâ identificatur. Disp. 19, sect. 2, num. 7. 99
 Videri clarè potest essentia sine relatione, & unum attributum sine alio. D. 19, s. 3 & 4. 99 & 100
 Licet una Persona videri possit sine aliâ, non sequitur posse unam ad extra sine aliâ operari. Disp. 19, sect. 4, num. 9, 10 & 11. 101
 Visio unum attributum representans sine alio, non esset beatifica. D. 19, sect. 5, num. 1. 102

VIT IUM.

Quid hic intelligatur per vitium. D. 98, l. 1. n. 1. 441
 Vitium contrariè opponitur virtuti. *Ibidem*, n. 2.
 Sine habitus vitiosus talis ex essentia. Disp. 98, sect. 1, num. 3, 4 & 5. *ibid.*
 Vitium est contra naturam hominis ut homo est. Disp. 98, sect. 2, num. 1. 442
 Vitium supponit hominem male se antea gessisse. *Ibidem*, num. 7.
 De vitii & virtutis inter se oppositione. Disp. 98, sect. 3, num. 4. 443
 Quam habeant inter se vitia connexionem. *Ib.* n. 5.
 Unum vitium frequenter aliud prognerat. D. 98, sect. 3, num. 7. *ibid.*

VOLUNTARIUM.

Quid nomine voluntarii hic intelligant Theologi. Disp. 86, sect. 1, num. 1 & 2. 393
 Non requiritur ut sit à voluntate effectivè. D. 86, sect. 1, num. 5. *ibid.*
 Quo pacto voluntarium sit cum aliquâ cognitione finis. *Ibidem*, num. 6.
 Ut actus sit voluntarius sufficit quòd procedat ex cognitione sui. Disp. 86, sect. 1, n. 7. 394
 An voluntarium reperitur in brutis. D. 86, sect. 2, num. 1 & 2. *ibid.*

Quando actio aliqua censenda sit completè voluntaria. *Ibidem*, num. 3.
 Dividitur rectè voluntarium in liberum & necessarium. Disp. 86, sect. 3, num. 1. *ibid.*
 Sine libertas voluntario intrinseca. *Ibid.* n. 2, & seq.
 Transire potest voluntariù de libero in necessarium. Disp. 86, sect. 3, num. 3. *ibid.*
 Quodnam voluntarium sit perfectiùs, liberum an necessarium. Disp. 86, sect. 4. 395
 Aliud est actum esse perfectiorem, aliud esse perfectiùs voluntarium. *Ibid.* num. 1, & seq.
 Quod est magis necessariò voluntarium, non est magis voluntarium. D. 86, sect. 4, n. 6. *ibid.*
 Quid sit voluntarium indirectum. D. 86, l. 5. *ibid.*
 Varia ad illud requiruntur. *Ibidem*, num. 2, & sequent. 395 & 396
 Quis effectus non censetur voluntarius. Disp. 86, sect. 5, num. 4. 396
 Aliqua, licet non physicè, moraliter sunt voluntaria. *Ibidem*, num. 3 & 5.
 Sine effectus secutus ad causam positivam voluntariè datam voluntarius. Disp. 86, sect. 6, per totam. 396 & 397
 Effectus, etiam prævisus, sine intentione aut præcepto, non est voluntarius. D. 86, l. 6, n. 3. *ibid.*
 Idem in ratione voluntarii vel non voluntarii est de omissione externâ. *Ibidem*, num. 6.
 Quid censendum de omissione internâ. Disp. 86, sect. 6, num. 7. 397
 Cur peccata nostra Deo non sint voluntaria. D. 86, sect. 7. *ibid.*
 Deus ad peccandum, non tam præbet, quàm non denegat concursum. *Ibidem*, num. 2.
 Cur peccatum suadenti sit voluntarium. Disp. 86, sect. 7, num. 4. *ibid.*
 Licet Deus habitus vitiosum infunderet, peccatum inde securum non esset Deo voluntarium. *Ib.* n. 3.
 Dari potest voluntarium interpretativum sine omni actu voluntatis. Disp. 86, l. 8, n. 3. *ibid.*
 Voluntarium & spontaneum quomodo differant. *Ibidem*, num. 5. 398
 Omne voluntarium est volitum, non omne volitum voluntarium. D. 86, sect. 8, n. 6. *ibid.*
 Possintne idem opus esse simul voluntarium & involuntarium. *Ibidem*, num. 7.

VOLUNTAS.

Voluntas pati potest violentiam, etiam in actibus à se elicitis. D. 87, l. 4, num. 4, 5 & 6. 400
 Et aliarum facultatum est moderatrix voluntas, & sui. Disp. 92, sect. 1, num. 1. 418
 Quomodo potentia alia, earumque actus subdantur, vel non subdantur voluntati. *Ib.* n. 2, & seq.
 Quomodo respectu voluntatis se habeat appetitus. Disp. 92, sect. 1, num. 5. *ibid.*
 Qua ratione voluntati subdatur imaginatio. *Ibid.* num. 6. 419
 Ad quos actus voluntas movere possit intellectum. Disp. 92, sect. 2, per totam. *ibid.*
 Magis subest voluntati apprehensio, quàm operationes sensuum. D. 92, sect. 2, n. 2. 419
 Modus quo voluntas facultates cæteras ad agendum applicat. *Ibidem*, num. 4.
 Potest voluntas per unum actum imperare alium. Disp. 91, sect. 3, num. 2. *ibid.*
 Voluntas non mediatè tantum, sed etiam immediatè potest imperare sibi. D. 92, l. 5, n. 2. 421
 In solâ voluntate proprè reperitur peccatum. D. 105, sect. 3, num. 1. 472

F I N I S.